

Gubcsi Lajos

Korom Magyarország fölött

2004-2010

Száműzni a sötétséget

Leveleim Orbán Viktornak

Dr. Gubcsi Lajos, Budapest, 2010

Előszó helyett

Másfél évtizedes hallgatás után magamnak tartoztam azzal, hogy tisztázzam közéleti alapjaimat, s ennek az írás a leghűségesebb formája. 2004-ben jeleztem Orbán Vikornak, hogy ezeket a gondolatokat, mint spontán véleményt levelekben szívesen elküldeném. Örömmel vettem a felhatalmazást. Ma, 6 évvel később, együtt olvasva e leveleket, kezet fogok a sorssal, hogy erre ösztökélt: több, gondolkodóbb lettem azáltal, hogy kifejtettem a véleményemet. Tapasztalatból tudom, nagyon sokan fognak egyetérteni velem. És egyesek sértve érzik magukat, bizonyára visszavágnak majd, remélem, csak levélben.

Miért éppen 2004-ben? Kettős, cserbenhagyásos gázolás éve. Jött a Gyurcsány-csíny, és jött az általa teremtett csúfság a kettős állampolgársággal: jött a nemzet Mohács- és Trianon-erejű szétverése.

Nem lehetett tovább hallgatni.

Kiemelések a legutóbbi levelekből:

„S hol vannak a szegények? Nem is hallatszanak. Már sóhajuk sincs. Velük tényleg könnyű – elbánni. Ki van értük, Viktor!? Hosszú távon és hosszú időre csak ő győzhet.” – 2008. nov. 4.

„– *De nincs két Magyarország, nincs kétféle magyar esély a világban, bárki, bármilyen programmal kezd újat és mást, csak itt és ebben a helyzetben folytathatja. Ez a realitás.*

Minél tovább maradhatnak, annál tovább tart a megbénulás folyamata.” – 2008. ápr. 11.

„– *Mindig azt vallottam, hogy a nemzet érdekében két évtizedes kormányzásra kell készülni. Most hozzáfűzöm: hiba volna, ha minden mozdulatunkban ez a két évtizedes elhivatottság és elbizakodottság volna érezhető. Elporolna bennünket ezért a sors idő előtt.*

Minden mozdulatunkban egy dolognak szabad érződnie csupán: akkor, ott a legjobbat akarjuk, s döntésünk nyilvánvalóan összefügg a nemzet érdekével, úgy, hogy a nemzet tudja is ezt.

A váteszek megbuknak, a nemzeti stratégiák győznek hosszabb távon.” - 2010. május 18.

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött – 2004-2010

© ***Dr. Gubcsi Lajos, Budapest, 2010***

Magyar nyelvi lektor: Varga Bótos Anna

Tördelő szerkesztő: Csépe László

Köszönet a fotókért Kunkovács Lászlónak, Kaiser Ottónak,

Stalter Györgynek, Varga Zsoltnak, Harmati Jánosnak

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 128. esztendejében.

Felelős vezető: Papp Lajos vezérigazgató

Telefon: 66/386-211

<http://www.lang.hu/gykner.nyomda>,

E-mail: gykner@lang.hu, knernyomda@bekes.hungary.net

ISBN 978-963-88520-0-7

Muhi, Mohács és Trianon Budapesten

Kísértet járta be Magyarországot 2004 nyarától. *Gyurcsány Ferenc* ijesztő kísértete (és a vele szövetséges üzleti és politikai, hazai és külföldi oligarchia, valamint a különféle hálózatoké). Nyomában pusztulás. Erkölc, ország, jövő dőlt romba, amerre járt. Ma is vigyorog, beteges, gúnyos arcot látunk – ha akarjuk nézni. Inkább becsukjuk a szemünket. Iszonyatos a kár, melyet pusztító rángatózása okozott. Vírusokat eresztett a magyar gazdaságra. Személyes példájával – mely példátlan az ezredforduló Magyarországnak vezető politikusai között – bizonyította, hogy gátlástalansággal minden megszerezhető. Megfertőzte saját politikai társait, akik mindmáig nem jelentettek beteget, nem vonultak pihenőre, virulnak megszerzett vagyonuk sáncai mögött. Velük szemben csak végső soron lehetett eszközt találni: amikor a döntő többség többé nem volt hajlandó lehajtani akkor már szégyenkező fejét. Hanem az eredendő bátrakkal együtt szintén azt kiáltotta: **Elég volt. Elégtetek.**

2004 nyarán brutális baj történt. A szociálliberális tettestársak országlása végén üszköt láttunk a földeken. Kivették a munkát a termelő ember kezéből. Kiszolgáltatták az országot a nemzetközi spekulációnak – nem a produktív, hasznos tőkének, hanem a sáska-spekulációnak. Azaz saját maguknak. 2010-ig tartott a pusztítás, Bajnai természetes következménye volt mindannak, ami addig történt. *Nem túlzás a mostani égést Muhihoz, Mohácshoz, Trianonhoz hasonlítani. Árulással ötvözött rablás és tehetségtelenség vitt az ország drámai megroppanásához akkor is, ma is. 2004. december 5-én a hazából amúgy is száműzött testvéreinket árulták el. 2006. október 23-án vér is folyt. Barátaim, ez árulás volt pojácákkal!*

Sötét kor. Sűrű, áthatolhatatlan korom az ország fölött. Alig kaptunk levegőt a végén. Nyomorba taszítottak több millió embert. Évtizedes időtávra szólóan lehetetlenné tették, hogy az ország élvezhesse munkája egyre érettebb gyümölcsét. Mindig csak törleszteni fog. Gyerekeink fogják visszafizetni azt, amit Gyurcsány és bűntársai – sok-sok tízezeren – elloptak. Az új évezred utóbbi nyolc évében – ezen belül hat brutális éven át – hagytuk mi, mindannyian, hogy leverjék az ország jelenét, eltékozzák jövőjének nagy szeletét. S közben elhatárolják Magyarországot a határon túlra szakított magyarságtól, nemzetet nemzetétől, éppen akkor, amikor a határok megszűntek.

2004-ben – tizenöt évnyi közéleti hallgatás után – úgy döntöttem, hogy a magam részéről nem tűröm a kezdődő ámokfutást. Láttam borzalmas következményeit. Világosan le kellett írni: Gyurcsány célja az ország megosztása, meggyengítése. A miértre a válasz: ahol beteg, sorvad a köz, a közeg, ott a titkos hálózatok, az üzleti önzésre épülő kifosztás precíz szervező munkája ijesztően érvényesül. Ott minden az övéké, amire azt mondják: az enyém!

Nem lehettem Cassandra, de én is kerestem a megoldást. 2004 nyarán barátomon keresztül kérdéssel kerestem fel Orbán Viktort, az ellenzékbe kényszerített egyetlen magyar államférfit: alkalmanként levelekben foglalnám össze számára mindazt, amit a magyar közélet égető ügyéről gondolok. Megjegyzéseim egyben tanácsként is szolgálnának.

Orbán Viktor igennel válaszolt. Magam is meglepődtem, hogy az eredetileg rövidtávra tervezett munka nyolc évig tartott, és hogy több mint száz levél született. Inspirált a baj súlya, a megoldásra váró problémák tömege. Hitttem, hogy leveleimmel egy tízmilliomod részben én is hozzásegítem az országot a kiút megtalálásához, az építéshez a romok helyén. Korom helyett fényt. Most közzéteszem 2004-2010 között született – eredetileg és sokáig négy-szemköztinek szánt – írásaim teljes szövegét.

Budapest, 2010. június

ELÉG, ami elég

2004-2008

2004. június 30. – A főlény gyáva szolgája

Még el sem hallgattak a győzelmi harsonák az EU-csatlakozás megünneplésére, még Kovács-Kuncze- kacaj kuncog, de engem szorongató érzések bántanak. Sokat utazom itthon, s szintén gyakran Erdélyben – Románia is csatlakozni fog, ez nem kérdés, megengedik neki, s a magyarok szempontjából ez akkor is nagyszerű, ha maga Románia erre felkészületlen –, s félek. A csatlakozásnak lesznek haszonélvezői, már ott sündörögnek Brüsszel körül, s nemcsak magánemberek, hanem nagy érdekcsoportok érzik a dagadó zsebek hozta kéjt. Viszik az állam nevében, amit csak érnek. A károsultak tömege azonban ijesztően nagy lesz.

A nyomor is a közelünkbe ér a várható gazdasági válsággal, ami 3-4 év múlva elkerülhetetlen, mert a fejlett világ túlhabzsolja magát. Az EU-csatlakozásunkkal együtt fog járni a lakosság pauperizálódása. Tömegek, milliók szakadnak le – szakadtak ők most is, szegények! –, mert közülük sem lesz azokhoz a folyamatokhoz, amelyek Magyarországon végbemennek. S nem csak a cigányokra, a mélyszegényekre gondolok. Hanem a parasztemberekre, a kétkeziekre, a kisvállalkozókra – a régi maszekvilág klasszikusaira –, az öregekre. S a fiatalokra, akik nem tanulják meg, hogy a munka a felnőtt élet kezdete.

Magyarország e pauperizálódás révén lumpenországgá – is – válik. Bulvár és lumpen. Bulvár már van, s a bulvár sem más, mint a szellem lumpenje. Előkészíti a talajt, a közérzéseket egy olyan világra, amikor, amelyben semmi sem érdekes, semmi sem számít, nincs minőség és nincs felelősség. Csak az erősebb van. *A bulvár az erő, a főlény gyáva szolgája.*

Az SZDSZ hamarosan lépést vált, és megmutatja magát, mint a tömegek érdekeinek hű védelmezője. Főnöke, az MSZP már ezt teszi. Kihasznlják a lumpenelemeket. Elkezdték hangoztatni, hogy ők a rászorultság elvének bajnokai. Ők?! Az SZDSZ a cigányokat vette célba, mint „szövetségest” (szegény cigányok, látom őket lelki szemeimmel, amint a szadesz oldalán és hívására tüntetnek; és tényleg, még ez is lehetséges!), a szocik az öregeket karolgtatják lelkesen, a nosztalgiákat éltetik, a „régis szép világunkat”, amely persze baloldali volt. Istenem, baloldal??!!

A szadesz és a maszop felkészül arra, hogy ha kell, tömegeket radikalizáljon, hecceljen. Az mindig jó, az mindig jó, ha kéznél van.

S mi ezt nézzük tétlenül? (De ki is? Kik vagyunk mi? Kik a *mi*?) Éppen ellenkezőleg. A szegények oldalán a helyünk. De nem árulkodó érdekből, nem szavazatmaximalizálás miatt, mert ez úgylis kiderül. ELVI alapon kell velük szolidárisnak lenni, megértőnek, érdekeik hiteles védelmezőjének.

A szegénység ügyének képviselőjében a szoclib handabanda nem lesz hiteles. Sajnos azonban a FIDESZ múltja sem arról szól, hogy a gyengék, az elesettek, a szegények oldalán áll. Mindenesetre meg kell tennie ezt az igazi, nagy fordulatot. Mert ki, ha nem a nemzeti-konzervatív oldal? Orbán Viktor alkatilag és személyiségében – származásában is – képes lehet arra, hogy elfogadtassa magát, mint akit tényleg, egész valójában bánt ez a sanyarú, nem a magyar emberi méltóságnak megfelelő sors, az elhagyatottság, milliók jövőtlensége. Képes lesz arra, hogy távlatot nyújtson, olyan nemzeti stratégiát fogalmazzon meg, amelyben az elesettek, a nyomorultak is tudják, hogy lesz nekik helyük, életük benne. Orbán Vikornak meg kell találnia ezt a személyes kiállást, őszintén és hitelesen.

És tényleg őszintének kell lennie. Ebben nem lehet tévedni és megtéveszteni. Új irányt követel a részéről is. Mert a következő évek, évtizedek legnagyobb magyar baja ez lesz: a társadalom elesettsége annak következtében, hogy cserbenhagy, kirekeszt milliókat. Aki ezt nem érzi, nem tudja, és nem tud ellene tenni, az veszít hosszú

távon. Nem lesz sürgetőbb és – hiszem – a társadalom nagyobbik szelete számára, a többség számára szimpatikusabb program, mint az elesett szegények, a mi szegény magyarjaink életének jövőt adni, már a jelenben.

A Medgyessy-Kovács-Kuncze-kormányt óriási felelősség terheli, s nem tesz semmit. Felelős a FIDESZ is, mert erőtlenség volt e kérdésben kormányzása négy évében. De most a felelősség a mai kormányt terheli. Ha nem vigyázunk, kettéosztják és a nyakunkba varrják a felelősséget. Uram bocsá! Még arra is képesek lesznek, hogy a várható bajok forrásául a FIDESZ-kormányzást jelöljék meg. Hogy a FIDESZ volt érzéketlen, az Orbán-kormány a nyugdíjasokkal mostohán bánt stb. Erre helyezik majd a hangsúlyt, mondván, hogy ők vannak itt helyrehozni a kizökölt időt.

Talán nem fog sikerülni nekik. Elég nehéz feltételeztetni a „bankárkormányról”, hogy szereti a népét. Milliárdosokat képvisel a szadesz is, a maszop is – igaz, hasznos milliárdosokat: saját magukat, és azokat, akik a hatalomba küldték őket, majd még kiderül, milyen korrupciós pénzekből.

Hinnünk kell abban, hogy testileg-lelkileg nem vállalhatjuk milliók leszakadását. Sem morálisan, sem politikailélektanilag. Sem a kormányzásban, sem az ellenzékben. Sem gazdaságilag, sem nemzetileg. Áruló az, aki elszegényíti a saját nemzetét. *Az az* áruló, aki elszegényíti a saját nemzetét. Ez lesz a mérce, a többi hazugság. AMÚGY pedig: sajnos tényleg le fognak szakadni e milliók, még jobban és még tömegesebben, mint eddig. És ez borzasztó, ezt nem lehet így hagyni.

Itt nemcsak voksokról van szó, nem csak arról, hogy ki kormányozzon. Arról a Magyarország egész jövőjét eldöntő kérdéstről van szó, hogy ennyi ember nem hiányozhat a társadalomból. Ennyi ember nem lehet éhes. Ennyi kulipintyó nem dőlhet össze, mint amennyi összedől minden nap. Mert akire rádől, akinek üres a gyomra, az nem csak elveszett, hanem annak nincs vesztenivalója. Sokan közülük dűlni, rabolni fognak.

Orbán Viktor számára a feladat rendkívüli, de csak ő képes megoldani. Azaz: lehet-e éppen ő olyan vezető, aki a szolidaritás szellemében és erejével a szegényeket támogató, a társadalomba visszasegítő karakter, példa, vezető? Lehet-e, hiszen az ő politikai élete sem erről szólt a múltban?

2004. július 13. – Mert magyarok voltak, azért kellett meghalniuk...

Kedves Viktor!

Régóta foglalkoztat a gondolat a sikeresen aktív és gyakori holokauszt megemlékezések láttán, hogy nekünk, Kárpát-medencei magyaroknak szintén vannak mártírjaink, ezer-, tízezerszámba, akikre a kutya sem emlékszik, még kevésbé emlékezik meg róluk: a II. világháborús Vajdaság, Dobrudzsa, a tőkén fejszével lefejezett erdélyiek, székelyek!, hogy csak a véres eseményekre emlékeztessenek; de a földjükről száműzöttek a Felvidékről, és a sort folytathatnám a magyar németek kiűzésével, hogy ne maradjunk egyedül keserűségünkkel.

Azon töprengök: mikor és ki lehet alkalmas arra – van-e ilyen erő? –, hogy a nemzet szintjén kezdeményezze a legátfogóbb történelmi megemlékezések sorába venni a mi szegény kiscsávó, esetlen-halott magyarjainkat, *akik azért haltak meg, csak és csupán azért, mert magyarok voltak.*

A legmélyebb emberi érzéseket őrzi meg a holokauszt, még akkor is, ha az ünnepi megemlékezést – annak méltóságát, pompáját és gyakoriságát – csak a *zsidó* áldozatokkal azonosítják. A *holo-* görög előtagban azonban, a görög tragédiák tanúsága szerint benne van a *teljesség, az egész*. A holokauszt nem zsidó ünnep, hanem olyan engesztelő áldozat, lelkünk felajánlása az áldozatoknak, amely minden embertelenül elpusztított emberre emlékezni akar.

A cigányságra is, ha már konkrétan a II. világháború emberirtása váltja ki égő áldozatunkat.

A 20 millió Sztálin-áldozatra is. Sorolhatnánk, s abban reménykedünk, hogy minden emberközösség – az oroszok Sztálin országában; minden érintett nép a zsidóság és a cigányság hazáiban – megtalálja a maga *lelki és demonstratív* formáit áldozatai megtisztelésére.

Nem követendő az a – főleg csak a mi hazai életünkben ekkora erővel jelentkező – zsidó szokásjog, amely a nagy lelki erő szintje *főlé* kívánja emelni a *demonstratív*: amely az ünneplésből minden más elé helyezendő média-demonstrációt kovácsol, s ha már kovácsolt, hát végtelen erővel veri e forró vasat. A holokauszt ugyanis nem demonstráció. Az engesztelő áldozat nem keverendő össze az aránytalansággal, amelyben most minden helyi zsidó emlékezés országos fórumot kap; amelyben ezt a zsidóságra leszűkített holokausztot évente megszámlálhatatlan alkalommal, és ok folytán, és ürügy folytán kívánják belénk vésni. Tudjuk, amennyire kell; és tudjuk, amennyire akarjuk, e nélkül is.

Ha tudnám, hogy kire bízhatom, kiben bízhatok az *alábbi javaslatot* illetően, megfogalmaznám javaslatomat – távolról sem gondolva, hogy ez a legfőbb ügy – a *Kárpát-medencében mártírhalált halt magyarok emlékének megünnepléséről*, és eközben távolról sem gondolom, hogy a holocaust fent említett formáját szabadna követnünk; mert az a forma mindenki mást eltávolít, elidegenít túldimenzionált erejével.

A XX. század véres atrocitásokkal büntetett magyarokat azért, és csak azért, mert magyarok voltak. A módozatok Dobrudzsától a Vajdaságig terjednek, benne az I. és a II. világháború utáni brutális erdélyi vérengzésekkel, gyilkosságokkal, a kitelepítésekkel a Felvidékről Magyarországra és Erdélyből a Regátba, Tito szerb partizánjainak negyvenezres nagyságrendű és kíméletlen megsemmisítő gyilkosságaival, de talán ide érthetjük a hazai németesség elleni irtóháborút is, ha kimondjuk azt, ami tény: *ők magyar németek voltak*. Hosszú, nagyon hosszú a sor, amelynek láthatatlan áldozatairól beszélni sem volt szabad, nemhogy ünnepleni őket, mint áldozatokat. Helyette kollektív bűnösökhöz, utolsó alávaló csatlósokhoz, azaz *hosszánk* tartozó senkiháziak voltak ők is. Aki róluk akart emlékezni, az szélsőjobboldali, neo- vagy gerontofasiszta („ézelmu”) lett a kéretlen vádbeszédekben.

Nincs a magyar naptárban olyan *kegyeleti ünnepnap*, amely a mi magyar emlékezetünkbe vésődik, az áldozatokat leghűségesebben leíró Wass Albert személyes élete és írásműve szellemében. Áldjuk meg – ha a kort nem is –, áldjuk meg a hőseit. Áldozatait. Hozzátartozóikat, akiknek a lemészárolt „gazemberek” utáni megvetés jutott földjükön.

E felvetésem természetesen magyaroknak tekinti azokat az elüldözött, meggyilkolt *magyar zsidókat* is, akiknek azért kellett eltűnniük szülőföldjükéről, vagy a föld felszínéről, *mert magyarok* voltak zsidóként. És vonatkozik ily módon a *magyar németekre* is, akik 800 éve építették e hazát maguknak és nekünk. És vonatkozik a *magyar cigányokra* is. Ránk, magyarokra, rájuk, akik áldozatul estek brutális önkényeknek, beleértve a Kárpátalját, amelynek áldozatai a hős Szovjetunió védő oltalma alatt eleve kiestek látásunkból – kétszeresen elesettek. Kell egy időpont, amelyre azt mondjuk: erőnk, tudásunk, büszkeségünk és tiszteletünk teljes erejével arra törekszünk, hogy a magyarság nagy, átfogó ünnepe legyen:

*A Kárpát-medence magyar mártírjainak emlékére, minden év decemberének első vasárnapján,
a történelmi egyházakkal együtt.*

Mert: 1918-ban ekkor indult el a féktelen magyarirtás; mert 1944 december elejére ért csúcspontjára a bácskai mészárlás, 40 000 magyar halálával; mert ekkorra eldőlt az erdélyi és szlovákiai magyarság sorsa; *és mert egy ilyen ünnepet nem kell konkrét időponthoz kötni.*

2004. július 21. – Kiért szól a harang?

Nagy a tülekedés a koncok körül. Bélpoklosok nagy zabálása, talán látták a Nagy zabálás című filmet, s tudják, mivel jár a végén. S miközben tömik-tömik befelé – az ebben jártas csoportok egymás szájába is, az összetartozás és a kiválasztottság jegyében –, elfeledkeznek arról, hogy sem a kiváltság, sem a nyomor nem örök és állandó állapot. Leírtam már, le is írom még: engem a gyengébb, a kismizmizett, a cserbenhagyott érdekel, az irántuk érzett aggodás és tenni vágyás melegít fel, és távol tartom magam a nagy győztesektől. (Egyik versem, a Jaj a legyőzöknék elég világos vélemény erről.) Az igazi, elnyomított magyar többség sorsa érdekel itthon és a határon túl – ők a mi igazi kisebbségünk.

E fogalom, a „kisebbség” sokféle értelmezési lehetősége közül a leghúsbavágóbb az, amiről leginkább megfeledkeznek: *a szociális kisebbség*; ami ráadásul hatalmas tömeg. És a határon túl – Tózsér Árpád szavával – ketős zűrben szenvedő magyar kisebbség, a mostohaanya Jancsija és Juliskája.

Nem tagadva a nemzeti kisebbségek nálunk is hátrányos helyzetét, a vallási kisebbségek sok fajtájának boldogulási problémáit, a nemi kisebbségek zavart helyzetét – ezekre is kitérek röviden – *a fő probléma a nincstelen milliók élete. Ők a kisebbség.* A szegénység, az elesettség, a reménytelenség, tehát az objektíve és szinte megváltoztathatatlanul kiszakadtak és kisodortak *valóságos helyzete* – és e helyzet *tükröződése* a tudatukban, a pszichéjükben, az elfojtott cselekvési szabadságukban és társadalmi helyzetükben. Ide soroljuk azokat is, akik súlyos fogyatékkal élnek – bár közülük sokan nagyon erős tudattal rendelkeznek. Ide soroljuk természetesen a cigánykérdést a maga teljes problémakörével. Ehhez képest háttérben állhat a homoszexuálisok, a transzvesztiták kisebbségi viselkedése; ők olyan extrovertált szerveződést mutatnak, amely a lakosság nagyobb felében inkább visszatetszést vált ki: mert ha állapotuk betegség, akkor a józan viselkedésű ember nem beszél a fekélyéről; s ha állapotuk választott út, akkor józan ember nem terhel másokat a maga extrém szokásaival.

Teljesen külön kezelendő a zsidó kisebbségben élők, a magukat kisebbségi létbe sorolók helyzete. Magyarországon egészen speciális vonások jellemzik e kör objektív lehetőségeit, és e lehetőségek kihasználásában tett erőfeszítéseiket. S függetlenül attól, hogy e közösség tagjai nemzeti kisebbségnek tekintik-e magukat vagy sem; s hogy létüket általában kisebbséginek vélik-e vagy sem: *kis létszámú hazai közösségük hatalmi többséget alkot a nomenklatúrában.* A hatalmi pozíciókat a XX. század második felében a hatalmat megszálló és szigorúan bitorló összefonódásaik révén a médiában, a külkereskedelemben, a bankszektorban, a nemzetközi kapcsolatokban többségi pozíciókra tettek szert – ez monopolisztikus visszaélés a hatalomfölénnyel, ami a világháborús szovjet tankokra, a kiépített gengszter-ávósokra és a rejtett pénz-Molochra épül, miközben kisebbségi múltjára és jelenére hivatkozva folyamatosan sajnáltatja magát. Nem érdemes külön részvétet szentelni ennek a problémának, e csoport tagjai több mint meg tudják oldani gondjaikat: alapvetően értenek ahhoz, hogy

ezeket bármikor, bárhol, mások rovására is kiküszöböljék. Magyarországon éppen az agresszivitással is alátámasztott erőfölény jelent problémát.

Az ő saját panaszukkal való (ön)ámítás eltakarja azt, hogy nekünk a valóságos problémákkal, *a nincstelen milliókkal kellene foglalkoznunk.*

Olyan kérdéssel, amihez senki se mert hozzányúlni a második világháború után, s eközben a lakosság negyede állandóan kiszorul az értékes emberi-közösségi tevékenységből, alkotásra és munkára alkalmatlannak megvetve, sőt még az önfenntartás szintjére se jut el, mert tagjainak nemzedékeit fosztjuk meg a bekapcsolódástól tehetetlen irányító rendszereink folytán. A nemzet nem csupán levágja tagját, hanem újra is termeli a maga baját, s soha nem lesz életképes így. Nem lehet eleve reménytelen helyzetben a lakosság negyede-harmada.

Ez a kisebbség, még ha nehéz is értelmezni a tömeges nyomorállapotot a „kisebbségi” fogalommal; még ha ők nem is férnek be klasszikusan a nemi, faji, felekezeti megkülönböztetések fogalmkörébe. Felelős és igazságot kereső kormány vallottan erre a kisebbségre fordítja figyelmét, s olyan jövőn dolgozik, amely hosszú évtizedekre ide helyezi a megoldás eszközeit: a közvetlen szociálpolitikát, az oktatást, szakképzést, a fejlesztési forrásokat, beleértve a tömeges szociális lakásépítést (bármilyen korszerűtlen is ilyen mondani; másrészt pedig ismerni kell a II. világháború előtti rendszer lakásépítő gyakorlatát). Meg kell tudni fogalmazni a minimális emberi igényszintet, az emberi élet méltóságának minimális anyagi feltételeit, s azokat – minden más előtt: hiszen *emberről* van szó – ki kell elégíteni az állami szolidaritás anyagi és szervezési eszközeivel.

Nem lesz addig nemzetstratégia, amíg nem tudjuk, mi jár minden embernek nálunk, mi az, amit meg kell adnunk mindenkinek, s főleg: amíg meg nem adjuk ténylegesen. Mert most a szájak járnak: a nagyszájúak országában, társadalmában éhes szájak tátognak betevőért.

A szolidáris nemzeti-konzervatív kormányzásnak ebből a két elemből kell állnia: *a nemzetét építő emberből és a gyengébb ember iránti aktív, építő részvéteiből.* Így javaslom én magamnak, gyerekeimnek, barátaimnak, ismerősnek és ismeretlennek: legyenek szolid, szolidáris nemzeti konzervatívok, s csapjanak a liberálisok lovai közé, hátha azok jó messzire futnak totálisan szabad pályáikon.

Az élet, az irányítás minden területén szükség lesz sok jó erőre, szakemberre, politikusra, akiknek hosszú távra jár az esze, az érdeke. Kiemelten szükség lesz ilyenekre az irányító közigazgatásban, azaz a kormányzati és önkormányzati munkában; a Parlamentben, a döntéshozás magas szintjét, más területek szintjét meghaladó szakmai hivatást-tudást elérendő; és a civil mozgalmakban, mint olyan erőben, amely különös érzékkel teremt kontaktust az emberekkel, a lakossággal. Ma e mozgalmak zömmel közpénzeket lehívó kasszafúrók, élükön nem állnak nagy személyiségek.

(Tényleg: hol rejtőzködnének a nagy személyiségek Győzik-e-országban?!)

2004. július 24. – Populista pisták pilácsai pislákolnak a baloldalon

A Fidesz szövetséggé alakulása óta egyre szélesebbre nyit; szociális érzékenysége nő; a lent élők érdekeinek fő hangadója. Néppárt minden irányban, ami nemzeti, és belefér a polgári, keresztény értékrendbe. Emiatt – és ellenzéki szerepéből eredően – támogatottsága megnőtt.

Ezzel párhuzamosan be tudta bizonyítani, hogy az országot egy idegen kötődésekkel túlzottan terhelt bankárkormány vezeti, az MSZP a nagytőke pártjaként is artikulálható. *De:*

1. A szocialista politikusok nagyon elszántak a *hatalom megszerzésében*, ez sajátjuk, ez kivételes képességük, ami abból a 40-50 éve megélt érzésből származik, hogy „ki, ha nem ők”? Ugyanakkor szerencsére ügyetlenek a *hatalom megtartásában*, mert már ellustultak, a hatalom valójában semmit nem tud adni nekik, amit életük során ne élveztek volna mindig, és fogják is bármilyen helyzetben ezután is: vagyon, befolyás, uralkodás, likviditás, a jövő biztonsága, szolgasereg alattuk.
Mindebből az következik, hogy mostanra eljutottak a hatalom elvesztésének küszöbére – és az is következik, hogy innen újra felébred bennük az ősi érzés: ki, ha nem ők, mi az, hogy nem ők?! Hatalmasra nő újra az, ami most, az unatkozó, hatalomgyakorló széthúzás éveiben alábbhagyott: a mohóságuk. Aktivizálódni fognak, nagyon, a tömegek felé. Összezárnak, és erre olyan büszkék. (A juhok az akolban szintén joggal büszkék.)
2. Észre fogják venni, hogy elveszítették a tömegeiket, mert elárulták őket. A köztük uralomra jutott szociál-liberálisok eddigi győzedelmes vonulása helyett – és persze velük együtt! – előtérbe kerülnek a *szociálpopulisták*. Jönnek majd ismét a hangok a tömegek szerepéről és megbecsüléséről, a nép szeretetét kifejező reformokról, melynek ők az örökösei évtizedek óta, a társadalmi igazságosságról, jön majd a baloldali szolidaritás, és természetesen újra felfedezik, hogy ők népiek és nemzetiek, hogy a Kárpát-medence magyarjai nagyon fontosak stb...
3. Ebből az következik, hogy nagy erővel meg fogják célozni azt a tömeget, ahonnan a FIDESZ Magyar PolgáriSzövetség merítette és merítheti a maga erőit: rászállnak a „népre”. Ehhez nagyon értenek, ezt tanulták, tízezrével vannak, akik ezt a nyelvet ismerik (és persze részben háttérbe szorultak a bankárkormány alatti „nagyúri elegancia” idején). Jön a piros populizmus, sok szegfűvel és csokoládéval. A minden köpeny megforgatására képes Tabajdi Csaba populista Ébresztő!-je már ennek a hangja. Természetesen munkamegosztásban, aminek a vége az lesz, hogy „náluk minden érdek, platform nyíltan jelen van, ami a lakosságban létezik”: maradnak a pénzarisztokraták és a populisták, valamint a nép-nemzetiek egyetlen nagy közös vörös zászló alatt. Eddig is kéz a kézben lengették, eddig is megszavazták Medgyessyt mindenben.
4. Ezért a Szövetségnek felelős döntéseket kellene hoznia, hogyan folytatja a maga térnyerését, részben a programjával, részben ellenzékiiségének tényével és lehetőségével – mégpedig oly módon, hogy ne tegyen tömegesen beválthatatlan ígérethalmazt kormányzása idejére:
 - teljes erővel és teljes hitelességgel folytatni a nyitást;
 - s a kíméletlen leleplezéseket;
 - ki kell maradnia minden korrupcióból, elfordulni azoktól, akiket érint, akik korruptak. És itt most érdemes tenni egy óvatos disztinkciót, vagy akár figyelmeztetést: mindaddig, míg annak idején a kormányon lévő FIDESZ ellen el nem indult a meglehetősen eredményes támadás különféle korrupciós ügyek kapcsán, mindaddig a FIDESZ különbözött minden más társadalmi erőtől, párttól: feddhetetlen volt, ifjakra épülő múltja és szembenállása a múlt rendszerével nem tette lehetővé a gyanút. Ez megtört azóta, a propaganda sikeres abban, hogy „mindkét nagy párt egyaránt piszkos, ugyanazok ezek”. Az ilyen egybevetés annak használ, aki a hatalmon korrupt – ma éppen kormányoznak a tocsikosok –, és annak árt, akit az összehasonlítással besároznak. El kell jutni az eredeti állapothoz, és a Szövetség-MPP váljon alkalmassá arra, hogy megtisztuljon. Néha bármi áron is. Jégre a belső

korruptióval. Jégre – ha kell, az igazságszolgáltatás hűvös jegére – azokkal, akik a FIDESZ nevében és idejében „lenyúltak”. Vissza kell nyernie a kiinduló generációs helyzeti előnyt: nem voltak benne egyetlen kor kizsákmányoló, elnyomó, korrupt, törvénytelenül visszaélő-meggazdagodó-vagyonharácsoló bandájában sem. Nem voltak kárpótlási jegyzérek, mint ahogyan a szocialista vágyonok alapjai annak idején ezzel a gyűlöletes üzérkedéssel jöttek létre, azaz a kisemberek kifosztásával (Érdemes lenne újra a közvélemény elé tenni a Kárpótlási jegyzérek című versemet.) El kell kerülni azt a látható szocialista törekvést, amely azt szeretné sugallni, hogy „ugyanazok ezek, mindegy, hogy melyik”. Erről az alapról aztán egyszer tényleg kemény hadjáratot lehet indítani a társadalom pofátlanjai ellen (vagy éppen nem kell majd?! – de mégis legyen lehetséges, ha kell). És erről az alapról erkölcsi tőkét lehet szerezni a nincstelenek nagy tömegei szemében – és hozzáteszem: a *Jávára* is. Egyszer vissza kell adni a *hitüket*, hogy a csalás sem lehet végtelen. Hogy a juss az övéké is.

2004. július 30. – A nemzet lelke és hite

Mindig nagyon izgat, tényleg lényeges-e a hit és az erős lélek fontossága a nemzeti közösségben, a politikában: *a politika a nemzet közösségi játékszabálya*, amit be kell tartani, *mielőtt* nemzetközileg is megítéltetne. Nem nagyobb-e az anyagi hatalom, a becstelen közjáték, a durva érdekeken alapuló koalíció szerepe, oly nagy, hogy a szubjektum elvész alatta?!

A magyar nemzet lelke összességében, és legtöbb tagjának a lelke külön-külön is meghasonlott, nem természetes, hanem elesett állapotban él. Ennek oka a XX. század két Mohácsa: Trianon és az azt szentesítő második világháború, a szovjet megszállással, amelynek közel 50 éves pusztító, visszavető hatása nem sokkal kisebb (azért persze kisebb!), mint a török megszállás 160 éve. Erre a múlt századra tehát két Mohács esik, vagy Muhi és Mohács együtt egy negyedszázad alatt. Ez persze hogy megtörte a nemzetet, amit felfokozott '56 véres veresége és egy abszolút úttévesztés a század második felében.

A magyar nemzet meghasonlott tudatban él: büszkeség és alázat, gyalázat és bánat, élni tudás és életképtelen struktúrák keveredésében, nagyhatalmak önkényében – a maga egykori nagyságának, Kárpát-medencei elhivatottságának és Szent István-i, a Szent Koronához kötődő küldetésének kötelezettségében, miközben másrészt játékszernek is érdektelenné vált Wilson, Clemenceau, Hitler, Sztálin számára. Elvesztett annyit, hogy azt sem tudja, maga elveszett-e.

A nemzet tagjai, az egyes emberek – a nemzetüket *érző* emberekről beszélek – ugyanebben a megzavart állapotban vannak. Ezért jellemzi hazai közéletünket minden rossz is: a gátlástalanság, az el- és lesöprés, a korruptió, a megértés hiánya, a szegények iránti közömbösség. Csupa olyan momentum, amit nagyszüleink század eleji magatartásáról még nem mondhattunk volna. Ehhez társul a szándékosan gerjesztett megvetés a nemzeti szimbólumok, a történelem, a fennkölt magyar tulajdonságok lejáratására. Pedig ez nem szolganép, nem masírozó egyenruhás ország. Éppen ellenkezőleg, és minden patetizmus nélkül vélem: ez egy szabad nép, szabadságszerető nép, rengeteg egyéniséggel, nem tömegben élve és gondolkodva, nem másától várva a megoldást. Az önálló, szabad emberek világa ez a nép, nem szereti alárendelni magát. Legfeljebb tűr egy darabig. Szereti a nagyságot, az emberi kiemelkedést és az ezzel járó méltóságot. Ilyen nép a történelmében – az persze majd kiderül, ilyen-e a jelenben is.

Viktor, ne felejtse el, mi sokan és vallottan *plebejusok vagyunk!*

1998-2002 között annyit azért világosan láttam a FIDESZ-kormányzásból – de már az azt megelőző néhány útkereső évéből is, 1993-1998 között –, hogy van más út Magyarországon, mint amit a szociálliberális handa bandázik. Ezt a másik utat kinevetik, lejáratják, de van: az a nemzet erős, az lesz erős, amelynek *töretlenül és hosszú távon* (örökérvényűen) hagyják, hogy büszke legyen magára, hogy ismerje tényleges és valós érdemeit, hogy szerethesse karizmatikus vezetőit... És itt meg is kell állni egy szóra. Ellenfelek szűklelkű, és persze hatalmi félelemtől terhes meséje az, hogy a FIDESZ vezérkara despotikus, diktatórikus stb... Éppen ellenkezőleg. 2002 tavaszán világosan látszott, hogy Orbán Viktornak sikerült megadni millióknak, az embereknek azt, ami hiányzik nekik: hogy szerethessék, tisztelhessék a vezetőjüket, hogy akár rajonghassanak érte. A magyar történelem romantikára is hajlamos menetéből ered, hogy szükségük van szimbolikus, bizonyos mértékig életükben mitizált személyiségekre, akik megvalósítják azt, amit ők is szeretnének, csak nem tudnak – akiknek sikerül, és ezt az *embereknek köszönik* meg.

Ha keressük azokat a lelki tényezőket, a hit számára szükséges fogódzókat, amelyek segítenek a megzavarodottság, az értékvesztés; a diadalát ülő értéktelenség kiszorításában, akkor kell ez is: a szerethető, közülük származó vezető (*vezér*, ezt is mondhatnám, mert nálunk ez nem Hitlert, Sztálint, Rákosit jelenti a legmélyebb tudatunkban, hanem Árpádot, Hunyadi Jánost, Rákóczit, Kossuth emigrációs mítoszát – csak azok félnek a „diktátor vezértől”, akik a maguk és szűk köreik számára szeretnék fenntartani a munka, teljesítmény és kockázat nélkül elbitorolt helyeket). A magyar köztudat, a klasszikus értelemben vett nép nem fog félni attól, hogy szeretheti-e azt, akit tényleg szeret a saját sorai élén: az ember szereti a saját gyereket, mérlegelés nélkül, még akkor is szereti, ha az esetleg megvakul, elveszíti a karját. Nem akarja levágni a nagyobbát, hogy az is kicsi legyen.

Ez a szimbólum iránti tisztelgése persze csak egy kis elem a hit, a lélek erősítésében. Van sok más elem, ami nélkülözhetetlen a nemzet állandó hitében, lelkének stabilizálásában – gazdasági, kulturális, sport és egyéb sikerek, a történelemben tanúsított hősi helytállás, az örökös magyar szívósság, a nemzet tényleges alapját jelentő nép szeretete és megbecsülése –; nos ezek mellett itt most csak egyet említek meg: a stabilitást, az állandóságot, a kiszámíthatóságot, hogy *tudom, hogy holnap is jó lesz, és hogy holnap is azokat látom magam körül, mint akiknek ma örültem; hogy az életfeltételeim nincsenek veszélyben*. Ezért, elsősorban ezért, és mindenáron ezért kell győznie a nemzeti-konzervatív erők által összefogott erőknél a következő választásokon: hogy legyen végre vége már a rögtönzésnek, a rablóhadjáratnak, a sáskajárásnak a nemzet veteményesében.

Az adott szó és a kézfogás mindennapi becsületéért, mert ez benne van a magyarok génjeinkben.

Ki állítja ezt vissza, ki és mi? Ma vágyálom...

2004. július 31. – Lehet-e szövetség a Dávid Ibolya-Boross Péter – tandemmel?

Kedves Viktor!

A FIDESZ, az MDF, Dávid Ibolya – ki kivel?

Igen súlyos, bonyolult kérdés. Árulásnak vagyunk szemtanúi – ráadásul a saját seregeinkben?

Milyen groteszk a helyzet? Valójában azt kellene most is kitzúzni célként, amit 2002 áprilisában sokan kimondtunk magunkban, hogy ti. az SZDSZ-nek nem volna szabad bekerülni a parlamentbe, és akkor a szocik nézelőd-

hetnek szövetséges után! Helyette azt kell szemügyre vennünk, hogy van-e, lesz-e szövetségese a legnagyobb ellenzéki pártnak, hogy lesz-e egység a nemzeti erők körében.

2002 áprilisa, Dávid Ibolya (DI) árulásának első nyilvános jele óta – ez úgy hatott rám, hogy meredt tekintettel néztem magam elé: az árulás nálam nagy bűn! –, nos, azóta úgy gondolom, be kell őket kebeleznünk, luxus, hogy a szociálliberális egységgel szemben széthúzó erők álljanak. Ez a Szövetség megalakulása, megerősödése óta, ill. DI EU-választások alatti ellenséges szerepe miatt még egyértelműbbé vált számomra. A leendő konzervatív kormányzás hatékonysága is ezt kívánja : a *DI vezette* MDF-nek parlamenti küszöb alatt kellene maradnia 2006-ban. Jómagam, talán elegendő vezetői gyakorlattal is rendelkezvén a múltamban, egyetérték a stratégiáddal, amely a nemzeti-polgári erőket egyetlen szövetségbe szeretné tömöríteni – a másik oldal éppen ettől retteg; ezért a dühödttámadás részükről, despotát, diktátort kiáltoznak.

DI áruló, ezért először ezt az ügyet kell rendezni (minduntalan az jut eszembe, ahogyan az áruló Ocskay László brigadéros végezte kuruc kapitány harcostársai keze által. A trencsényi csatavesztés egyik oka az ő árulása volt, s lefejezésére ma is egy kockakő emlékeztet Érsekújvár fő terén.)

Mitől komplikált az ügy?

- Nagyon előrehaladt az ellenfél propagandája abban, hogy éppen a Te személyedben lakozó despota ki akarja irtani a demokráciát az alapvetően kétpárti parlament tervével. Ezt tényként fogadtatják el, és ezen szándékosan hisztérikussá gerjesztett rossz érzet erősödni fog, a média szívesen fűjja. Oly mértékben válik teherré, hogy történelmileg nem veheted a nyakadba. Elfelejtik, hogy a mai politikusi garnitúrában messze az Te szereped a legnagyobb abban, hogy Magyarországon sok pártra épülő parlamenti rendszer van – parlamenti demokráciát azért nem mondanék: hol itt a démosz hatalma?
- Ugyanakkor azonban ez a DI-Boross-féle MDF szavazatokat visz el a nemzeti-konzervatív összefogástól (l. Centrum Párt korábban), lényegeseket, és utána a parlamentbe jutva kiszámíthatatlanná válik az, hogy miben lehet számítani rájuk. Semmiben...
- Ezért nem a két pártra épülő parlament a cél (és még csak nem is a „két erő”, lévén, hogy az SZDSZ is biztosan bejut harmadik pártként), hanem a nyilvánosság előtt cáfolni kell tudni e „kétpárti vádat”, bagatellizálni, nem létezőnek nevezni, miközben világossá kell tenni, hogy a *nemzeti-polgári erők egysége viszont alapcél*, olyan pozitívum, amivel sokaknak lehet azonosulni.

ENNEK érdekében:

1. Meg kell próbálni kettéválasztani az MDF-et, határozottan és elszántan. Ehhez meg kell találni azt az időpontot, politikai kört, amely képes és jogosult, hivatott kimondani, hogy DI cserbenhagyta Antall József MDF-jét: ez az időpont és helyszín az MDF kongresszusa lehet, és mindenképpen belülről kell jönnie, hogy aztán a „külsők”, a (kereszténydemokrata-nemzeti) semlegesek, tehát nem DI-hez tartozó politikusok csatlakozhassanak hozzá. Azaz ki kell mondaniuk, hogy DI áruló *lett*, a személyes népszerűség-hajtsza a fő elégtétele valamilyen sérelmeiért, olyan figura, akivel nem lehet együttműködni, mert a „mindenfélé” (ezt ő mondja, azaz utat nyit a szocialista kegyekhez) kompromisszum felé keresi az utat, az olcsó túlélés felé. A II. pontban Boross Péter kapcsán még van erről néhány szavam.

2. Nyilvánvaló, hogy a DI-től leváló MDF-esek kiesnek abból a pártból, kisebbségben maradnak. Nem volna helyes a Szövetségbe való beolvadásuk, hanem egy új demokrata fórum (avagy a nagyon is ősi DF) megalakítását kellene megpróbálniuk, *pártként*: azaz olyan éles szakítást DI-vel, hogy abból következzen az új párt azonnali megalapítása. Az új párt majd később tényleges pártszövetséget köthetne a Szövetséggel.
3. A 2006-os választások előtt ezen „új” szövetségesek pártként való esetleges megjelenése és a FIDESZ-szel együttműködő választási szövetségesi, majd kormányzási koalíciós társulásuk egyben el is fedné a két pártra alakított rendszer vádjával kapcsolatos aggodalmakat és a választók heccelését ezzel. Azt pedig egy hosszabb kormányzás több ciklusában el lehet dönteni, hogy e „párt” marad-e önálló, vagy a Szövetség néppártjába olvad, avagy „uniót” alkot vele.

Összegezve: az MDF-kongresszus táján az alapítóknak belülről jövő fellépéssel le kellene válniuk DI áruló csoportjáról, minden más tagnak meghagyva az utólagos csatlakozást; önálló pártot alapítanak, amely a Szövetséggel tényleges koalíciót köt. E ponttól tisztán és erőteljesen össze lehet kötni a nemzeti-polgári erőket.

Kivel köt majd szövetséget DI? – a maszoppal? Igen, ne legyen kétségünk, képes lesz rá. Az árulás útjáról ő már nem léphet le. Az MDF még igen, de van-e MDF DI-Boross ellenére?

Boross Péterről néhány szóban – ne a miniszterelnökségéről, mert az szóra sem érdemes, legfeljebb haragvóra.

1. BP igen durván és erőteljesen lép fel, most már személyesen is támadva Téged, a FIDESZ-t. Nem becsülém le azt a médiahatást, és annak háttérerejét, amit a Nap-kele és az ATV révén súlyozottan elérnek vele, az ő célzott szerepeltetésével. Hiszen ő is „ellenzéki”, nemzeti, polgári, keresztény stb.
2. Fő támadási vonulata a demokrácia védelme: védi a despota Orbántól, a hatalomvágyó FIDESZ-től. Éppen a fenti gondolatok mentén, a diktatórikus pártszerkezet veszélyének hangoztatásával.
3. El kellene őt szigetelni, gyorsan és összefogottan. Hihetetlenül túldominált a médiaszerepe a tényleges súlyához és jelentőségéhez képest. Erre bőven ad okot. Hulla-bukott miniszterelnök Antall József után. Antall József temetésén még az egész ország ott volt – Boross Péter miniszterelnököt pedig megbuktatni volt ott az egész ország 1994 tavaszán, sajna. Fél év alatt lejáratott, szétzúzott mindent. Olyan szintet produkált, amelyből az MSZP abszolút győztesen tudott kijönni: az ő sikertelensége rehabilitálta az MSZP-t, engedett meg neki totális hatalmat, szadesz-koalíciót, Bokros-csomagot, privatizálás címen teljes körű nemzeti fosztogatást. Bőven lehet elemezni egész alkalmatlanságát, amit az MDF-kormány produkált vele. Vendéglős ember szintje ő a politikában: tessék, kóstolgassák!
4. S mivel semmi köze az MDF-alapítókhöz – akiket éppen ők már vagy száműztek, vagy megteszik, ha tehetik –, neki és DI-nak útjában álltak az alapítók. Most 2 éve őket szeletelik le, hogy utat nyissanak a minden irányú túlélésnek.

Összegezve: Boross Péter könnyen támadható saját sikertelensége, hozzá nem értése, az MDF alapító szellemének likvidálása, kétszínű politikai fontoskodása miatt. Ezt a támadást is azoknak kellene elkezdniük – kőke-

ményen, azonnal, az MDF-kongresszus előtt, már most, nyílt sisakkal –, akik készen állnak az önálló párt megalapítására (feltéve, hogy vannak ilyenek; ha nincsenek, akkor is várható tőlük annyi, hogy félreállítsák, elszigeteljék BP hatását).

2004. augusztus 5. – *Hogy az élet ne menjen cigányútra...*

Nagyon sok cigánnyal találkoztam, s fogtam kezét életemben. Azt is mondhatom, hogy kedveltem egyiket-másikat, s nem csak a nagyszerű zenészekre gondolok. Láttam a félegyházi városszéli putrikban a földbe vajt kunyhóikat, s közben hallottam semmivel se törődöm nevetésüket, s ez nagyon meglepett: minek tudnak örülni?; mesés serdülőkori álmaim voltak cigánylányokról; sok cigány férfiemberrel együtt végeztem segédmunkát különböző helyeken, beleértve valamennyi házam építését, ahol együtt robotoltunk, s bár az én helyzetem nyilván más volt, én voltam a gazda, de azért a csákány és a szekerce nyele ugyanaz. Volt munkájuk, volt egy kis jövedelmük, s ez annak idején megnövelte az önbecsülésüket, azt is mondhatnám, megadta a saját szemükben a becsületüket. Ezt azóta elvették tőlük, a politikának nincs jószívű, okos válasza a cigánykérdésre, nincs semmilyen sem. Ismertem őket, a dolgozó cigányokat, jobban, mint egy átlagos értelmiségi. Örültek a munkának. És nem ismerem őket, nem is merném megismerni, ha azokkal az elvetemült cigány gazemberekkel kellene találkoznom, akik vérben-gennyben betörnek a kis cigány lányokat, hogy aztán az utak szélére, az utcák sarkára vessék őket; akik megalázzák és anyagilag kifosztják, uzsorahaszonnal teszik tönkre a páriákat, mert ők szólni sem mernek; akik könnyedén lopnak, rabolnak. Én velük szemben nagyon keményen lépnék fel, annyi szent, kőkeményen, úgy, mint ők másokkal. Nem sokan dúlnának szabadlábbon. Nem ők a többség, az ő létük árt az ő többségüknek, Európa legnyomorultabb és legkevésbé megközelíthető kisebbségének. „A cigánynak a fehér ne mondja meg, mit csináljon!”

Kedves Viktor!

Nem vesztegetek szót a hazai cigányság állapotára, ennek következményeire hosszabb távon; s ennek embertelen voltára a mában; s a politika bénaságára sem. Fel fog robbanni ez a bomba. Körvonalazok most a naplóm-ban, talán egyszer a nyilvánosság számára is egy elképzelést, ami hosszú távra szól, központi erőfeszítést igényel, s menet közben *folyamatosan* közelebb visz a megoldáshoz – amit soha nem érünk el. Amikor a cigánysors enyhítésén fáradoznánk az alábbiak szerint, az nemcsak cigányokat jelent az én felfogásomban: hanem *cigánysorsot*, azokat a nem cigányokat is, akik hasonlóan élnek. Csak az egyszerűség kedvéért használom a „cigány” kifejezést. A „cigánysors” tényleg pontosabb.

És nem alanyi jogon. Nem azért, mert valaki cigány. Nem minden cigánynak. Nem csak a cigányoknak. Általában és plasztikusan: mindenekelőtt a putrilét, az odúlét megszüntetéséért.

Egyszerű, kicsit primitív formában írom le a javaslat elemeit, a lehetséges központi, állami, önkormányzati teendők méreteit és egyéb szempontokat a kivitelezést illetően. Jó lenne, ha el tudnám valaha juttatni valakinek – ahhoz egy új kormány kell.

1. 2 éves kormányzati előkészület után 20-30 éves intervallumra szóló otthonépítési program. Központi menedzselő irodával, amely az állam koordináló szerve;

2. Kb. 300 nagyobb településre, városra, nagyközségre decentralizáltan a koordináló irányítást;
3. Ott a helyi kis központok – menedzselő irodák – létrehozásával, az önkormányzattól függetlenül, de velük, mint bázissal és mint szervező erővel szorosán együttműködve;
4. Évente és településenként 10-10 otthon felépítésével, azaz évi 3000 otthon, kis típusház felépítésével számolva – ezek természetesen átlagszámok, a továbbiakban is;
5. Anyagilag házanként 2 millió forintnyi építőanyag biztosításával hozzájárulva;
6. Azaz a központi költségvetésből 6 milliárd építőanyag-költség biztosításával;
7. További 3 milliárd forintból biztosítandó a 3000 ház 1 millió Ft/ház telekértékét és annak közművesítését;
8. További 1 milliárd forintot szánva a 300 településen működő menedzselés működtetésére, 3000 házra számítva 330.000 Ft/ház alapon;
9. Összességében 6+3+1=10 milliárd forintos központi alappal hozzá lehetne kezdeni a programhoz.
10. Azaz: ebből házanként-családonként 2 millió forint anyag + 1 millió forint közművesített telek biztosítandó, és további 330.000 forint az építkezés szervezésére.
11. Ehhez hasonló nagyságrendű uniós és/vagy önkormányzati források rendelkeznek hozzá.
12. További forrás lehet (mérlegelendő), ha a bankok speciális hitelkonstrukciók formájában az érintettek számára követhető nagyságú és garanciájú visszafizetendő hitelt biztosítanak (inkább morális okok miatt – hogy legyen értelme a személyes felelősségnek a „lakók” részéről).
13. Kérdés természetesen a tulajdonjog, a jelzálogterhelés; az elidegenítés korlátozása, a lakók jogai és kötelességei; a tulajdon védelmének kötelessége, az elherdálás szankciói;
14. És persze kérdés a „tulajdonosok”, a lakók kiválasztása.
15. Mindenesetre 30 év alatt ezzel a minimálisra vett közteherviseléssel is felépíthető mintegy 100.000 otthon, ami a cigányság nagy részét, a „cigánysorsban” élők tömegét képes otthonhoz juttatni.
16. Ez az otthon természetesen szerény méretű, de biztonságos, higiénikus, fenntartható, üzemeltethető.
17. Építését az adott településeken jártas, ott élő pallérok vezetik a menedzselő iroda részként vagy önálló vállalkozóként, a típusépítkezés előnyeivel.
18. A kaláka előnyeinek kihasználásával a majdani beköltözők tetemes élők munkát végeznek, a munkaráfordítás költségei és végösszege a szerződésben rögzített módon része a ház végső értékének – része a ház keletkezésének. Az érintett családok közismerten nagyon hasznosak az építőmunkában (l. az ipar segédmunka-állománya): mindenki a magáét építi, illetve a kalákában a másén keresztül is a magáét.

Hiszek abban, hogy ilyen módon egy emberöltő, pl. 30 év alatt félmillió-egymillió közötti létszámban juthat otthonhoz a lakosság olyan rétege, amely amúgy soha sehogy se.

Minden ellenvetés jogos; s mindegyik eltörpül azon tény mellett, hogy őket ma s a jövőben brutálisan száműzzük magunk közül, ha nem adunk nekik valamilyen emberi otthont, szigorú feltételekkel, sok munkavállalással, de otthont. Nekem *ők* is magyarok, és ha különbséget kell tenni azokhoz képest, akiknek minden eleve megadatik..., csak tudni kell *oda* születni – nos, ebben az esetben nekem *ők* egy kicsit jobban magyarok.

Azt azonban nem szeretném elhallgatni, hogy a magyar társadalomnak egyaránt drámaian sokba kerül mindkét gigászi pénzszivattyú: az is, amelyet szociális ráutaltság néven, de valós teljesítmények nélkül a cigány társadalom magához szív, és az is, amelyet valóságosan, de kontroll nélkül, az önkény és a hatalom jegyében szív magához, és ha kell, gátlástalanul kiszív majd az országból az irányító elit azon része, amely megszokta, hogy neki minden jár, s ha nem, megszerzi monopolhelyezeteinél fogva. Ma is *ők* vannak hatalmon. Amíg a cigányokra költött százmilliárdokkal be lehet etetni a közvéleményt, az övékét mély homály fedi. Ki fedi fel?

2004. augusztus 13. – Medgyessy Péter a (kormányrúd) végét járja

Kedves Viktor!

Medgyessy Péternek vége. Belül megtört. Sőt: összetört, látom a szemében. Csódtömeg halmozódik a bársonyszéke alatt. Az MSZP-nek soha nem volt osztatlan miniszterelnök-jelöltje, Horn Gyula is csak kényszerből, a maradékelv alapján lett az. Most, amikor minden idegsejtemben azt érzem, hogy meg fogják buktatni, hogy már tudják, hogy lépniük kell, őt leléptetni, most sincs erős jelöltjük, és nagyon meglepne, ha időben tudnának produkálni. Nincs, mert nem lehet: ütött-kopott, erkölcstelen társaság, a felhalmozás hörcsögei. Közvagyonolvajok.

Miért veszélyesek mégis? S miért különösen veszélyesek a két pólusra osztódó struktúrában?

Egyrészt, mert elképesztő elhivatottsággal és szívóssággal akarják a hatalmat. Csak az övék lehet. Másrészt, mert értenek hozzá, és óriási tőkéket halmoztak fel (legyen ez a vesztük! – de lehet-e?). Harmadrészt, mert még mindig és még sokáig hat a nosztalgia: sokak múltja. Negyedrész az általános választói magatartás, hogy „azért ne legyen olyan jó a majdani győztesnek”. Sorolhatnám – de nem ezek a lényegesek.

Hanem a FIDESZ az érdekes. Sajnos a Szövetség – hibáival, de talán azok nélkül is, egyszerűen létével, melyet démonizálnak – ő az MSZP fő támasza, legfőbb erőforrása.

A „két pólusban” mindig lesznek „mások”. S minél erősebb az egyik, annál erősebbé teszi a másikat: azokat, akik kimaradnak, akik számára más érdekek, élmények érvényesek, akik egyszerűen mást szeretnek – és azok, akik nem szeretik, nem akarják szeretni ezt a bizonyos „egyiket”: azaz a FIDESZ-t, személy szerint Orbán Viktort.

Minél erősebb és „rettenetesebb” a FIDESZ és Orbán Viktor, annál erősebb az ellentábor. A sok akarnok, nagyokos szocialistának semmi mást nem kellene tennie, csak ölbe tenni a kezét, szimpatikus fellengzőségeket mondani, osztogatni, amennyi van az államnak (na, a magukét nem!!!), és kész: semmit se kellene tennie, mert az erős FIDESZ-től való félelem, a vele való riogatás, a félelemkeltés összekovácsolja a „mások” széles táborát. Ahogyan majd közeledik a választás, ezek a pszichológiai tényezők fontosabbá válnak, mint hogy mennyit hazudott az MSZP az autópályák hosszáról és a Kánaán más bekötő útjairól.

Ebből két dolog következik.

Egyrészt az MSZP olyan politikusokról köt konszenzust a Medgyessy-Kovács utáni időszakra (s szeretném hangsúlyozni: az ő eltűnésükkel eltűnik a posztkádári garnitúra törzse is, a párt fiatalabb lesz, megközelíti majd a FIDESZ-vezetés korosztályi összetételét, és egy idő után a mostani kis kretén-karrieristák mellett tényleg képes lehet a fiatalok nagyobb csoportjaihoz is fordulni), olyan politikusokról tehát, akiket az Orbán Viktornak ítélt tulajdonságok ellenfényére políroznak. A „zsarnokkal” szemben „emberi szíveket” dobogtatnak majd. A klasszikus profival szemben az esendőt. A múlt terheitől mentessel szemben szintén azt, aki mentes. Tehát a „tisztákat”, a tiszta, egyszerű embereket. Mert a hozzáértés, a férfias tisztesség, a nemzet jövője iránti tiszta hit nem érdekes a választásokon. Csak az az érdekes, hogy „legyen a mi rendes emberünk”. Azaz Hillert és Szilit fogják előtérbe állítani – s megformálni őket Orbán Viktor tulajdonságaival szemben. Az MSZP megbukott 1990-ben, végzetesen.

CSAK a vele szemben állók hibái éltetik ilyen naggyá.

Másrészt a választásokig a FIDESZ politikai hangvételén, stílusán, Orbán Viktor imázsán is abban az irányban kellene változtatni, amely kizárja a vele való fenyegetést, a rettenetet és félelmet. Részéről puhább, megértőbb, mindenki iránt figyelmesebb, nem pedig a megosztásra épülő karakter lenne eredményes a választásokig. Utána úgyszólván más a feladat. De addig nem jó a „leszámolás”, az „elszámoltatás” fenyegető szava, a jobboldal retorikája. Az emberek nem szeretik ezt nálunk, nem hívei a könyörtelenségnek. Most mindennél jobban szeretnék a kiszámítható békét és a jövőjüket. Akinek ezt elhiszik, az győz. És a győzelem soha nem volt fontosabb, mint most, amikor az évtized második felében az EU-források, az egyszer majd felerősödő világgazdasági lendület (amely egyelőre még elmarad, s nem fogja erősíteni a szocialistákat), a stabillá váló hazai környezet hosszú, akár nagyon hosszú távra is a győztes kezébe adja a jövőt.

EMIATT a tények, a valóságos cselekvés szintjén én *egyáltalán nem tartom helyesnek és fontosnak az előrehozott választásokat* (taktikailag persze kell fenyegetni vele). Ezt a mostani nagy bajt oldják meg ők! Ugyanis megoldhatatlan, kár volna idő előtt átvenni a csődtömeget s a vele járó felelősséget. Addig marad idő és erő olyan politika kidolgozására, *mely annyit ígér, amennyit képes nyújtani.*

Az igazra.

2004. augusztus 15. – Csak igazat, valódit!

Kedves Viktor!

(Apám rendre levert néhány pofont. Pedig jó tanuló voltam, rendes, dolgozó gyerek. Apám tanító volt a tanyákban, tudta, hogy a pofon nem a legnagyobb gond az életben. És én is tudtam. Pedig gyerek voltam. De tudtam, hogy igazam van. S akinek igazam van, azzal nincs baj. Kinek van igazam? Aki igazat mond. S ki mond igazat? Aki aszerint él, amit vall. Igaz a szava.

Igaz vagy gaz.)

A rendszerváltás utáni időszak legnehezebben megélhető közérzése a *csalódás*, a csalódottság folyamatossá válása. Mögötte természetesen a becsapás. Azaz a hazugság.

Ez a kellemetlen érzés annyira ráült az emberek mindennapjára, hogy elfed sokkal súlyosabb egyéni problémákat is: megbocsáthatóbb a szegénység, mint a szemérmetlen hazugság.

A Medgyessy-kormány már nem tudja jóvátenni azt, hogy a legnagyobb hazugsággal tört hatalomra: a jóléti rendszerváltás ígéretével. Ezért ez lesz a leghazugabb kormány. Egyben az apátia fő okozója is. (Bár nem szeretném tagadni: az Antall-Boross-kormány dilettáns belpolitikája „versenyképes” velük.)

Az igaz hosszú távon, aki el tudja hitetni: a szava ugyanaz, mint a várható tette. Az adott szó becsülete egyszer még fontos társadalmi rang lehet. A kézfogásé, a férfias becsületé.

Nem akarok nagy szavakat használni, de ahogyan a személyes kapcsolatokban megvan a jelentősége a magatartásnak, ugyanúgy van ennek társadalmi megfelelője is, közranggá tehetően.

Ha tehát sikerül majd egytől egyig sorra venni a D-209-kabinet láncszemeit, „gyöngyszemeit”, ha sikerül felmutatni a komplett hazugságot, a társadalmi-szociális ámítást a hatalomba való visszatérés feneketlen mohóságként, akkor egzsersmind illik majd hozzátenni a hihető szó és a ráépülő tett politikai erejét is.

Ez nem mese. Nem kisfiús vágy, ámokfutó illúziókeltés, nem lélektani pótlék a hiányzó tettek ellensúlyozására. Nem tudom, más nemzetekben is van-e ekkora ereje a tisztesség iránti váagnak, de:

- nálunk van;
- az ellenfél szocialista és liberális tábora ebben nem lesz versenyképes sohasem – nem képesek rá, épp az ellenkezőjére vannak kódolva, különösen a liberális *handabandák*;
- a nemzeti-konzervatív oldalon, a polgári körökben, főleg az értelmiség soraiban, a nagy alkotó művészek között viszont vannak férfias, egyenes, közvetlen kontaktusra – azaz igazságra – alkalmas habitusok, személyek, múltak; felfokozható a karakterük abban az irányban, hogy „igen, hiszek neki”.

Az örökség 2006-ban bőven tartalmaz majd olyan pontokat, ahol el kell mondani az igazságot. Nem az ellenfélről. Őket hagyni kell a fenébe (és csak egyszer, egy külön „fejezetben” foglalkozni azzal, „még egyszer, utószor”, hogy kell-e és kikkel kell személyes elszámoltatás vagy közösségi kánpadra állítás – de nem Hiller Keller-killere módján). Hanem a helyzetről. A tennivalókról, azok áráról, következményeiről.

Mert persze meg kell találni annak is a módját, hogy egyszer s mindenkorra elszigeteljük, „kitoloncoljuk” a politikából a beteges élvhajászokat: a vagyonokat gátlástalanul felhalmozókat, az állam fejlődéslegényeit (ugyanazok, mint a verőlegények voltak, egyenes származási vonalban). De ez csak később, a választások és a helyzettisztázás után, kulturált menetben, mert:

- itthon sem sokan vevők a leszámolásra;
- mert Európa nem várja ezt, az USA még kevésbé lenne hálás;
- és tényleg nem kell sok új árkot ásni – velük kell betemetetni a sajátjukat és kész.

Az igaz politikai szó és tett lehet a legáltalánosabb viselkedési normája a következő kormány stratégiájának. Ez érthető mindenki számára. Nem kell homályos kontextusokkal kiegészíteni a demokráciáról, piacról, globalizmusról stb. *Hazudsz vagy sem?*

Ennek persze sok útvesztője van, sokféle igazsággal. De hazudsz-e a *saját* szavadhoz képest? Hazudik-e a teted? Ez azért behatárolhatóbb út.

És persze nagyon veszélyes. Mert aki rálép, nem hagyhatja el bukás nélkül. Betartani pedig pokoli nehéz. De értelmes olyan úton járni, amelyen sokan és szimpátiával mennének veled, s akik nem tudnak, azok sem bűnösök: csak csendben maradnak.

Kell valamilyen konkrét rendező elv a nagy eszmék – a nemzet, a jövő stratégiája, az élhető élet stb. – mellé, olyan, ami számon kérhető, ami kiszámítható magatartásra ösztönöz-készítet. A magyar társadalmat régóta becsapják, mindig és folyamatosan, négyévente azonban egészen biztosan. Ebből a kelepcéből kell kivezetni – nemcsak „az embereket”, hanem magunkat is. És erre a kínosan tiszta útra csak olyan ember vezethet rá, aki-ben megbíznak. Ilyennek kell lenni – lenned. Ez a minimum.

S egyben ez a summum bonum.

2004. augusztus 16. – Latolgathatunk, vakon

Szerintem az MSZP titkos befutója – akár pártelnöknek, de legfőként miniszterelnöknek – a szürke eminenciás: Kiss Péter. Könnyen meglehet, hogy D-209 utódjelöltje Kiss Péter lesz, és még az sem biztos, hogy csak 2006-ban. Esetleg már előbb is bekövetkezik a váltás a „trónon”.

A szürke jó szín ott, ahol nincs semmilyen. És: Kiss Péter tényleg jó végrehajtó. Hihetetlen simulékony, béketűrő, kompromisszumkereső, konfliktuskerülő. Szóval megvan benne mindaz, ami hiányzik a hatalmi harcba kerülő MSZP-önjelöltekből.

Gyurcsány beteg nárcisz, miközben antinárcisz; leginkább a kirakatokban csúfoskodó viaszbábukhoz hasonlítható. A legnagyobbpozór, miközben végtelen önbecsülését csak beteges fantáziája és az alá rakott pénz tartja fenn. Soha nem lesz Magyarországon népszerű: csak akkor, ha mi tesszük azzá hibáinkkal – de ez mindenki másra is igaz. Soha nem ér oda, ahol az emberek vannak – nem lent, ahogyan ő hiszi, hanem hozzá képest nagyon is fent vannak: az életszerű, emberséges életben. Adja Isten, hogy a maszop egy ilyent állítson az élére, hozományból milliárdos selyemfiút.

Egy előnye van, még ha ez cinikusan is hangzik: ezer sebe gennyes. Elvérezik bele.

2004. augusztus 21. – Keselyűk és sakálok bálja a balon

Milyen érdekes!?! Medgyessy eltűnt augusztusban, nyaralni, s a bulvársajtó megtámadta, kétségbe vonta szava-hihetőségét azt illetően, hogy hol is nyaral, nyaral-e valójában, s ott van-e tényleg. Szokatlan, hogy láthatóan összehangolt zavart keltettek vele szemben augusztus első felében, azóta is. Mintha egy senkiről beszélnének.

S milyen érdekes!?! Augusztus elején – éppen az olimpia idején – váratlanul lemondott sport- és ifjúsági miniszteri helyéről Gyurcsány! Éppen most?! Ó, aki kitiporta onnan elődjét? És ő, aki itt még semmit sem teljesített? Azt akarnánk gondolni, hogy bukásra ítélte önmagát? Na-na.

S milyen érdekes!?! Augusztus elején kirúgatta magát Gál J. Zoltán, aki látszólag Medgyessy legfőbb bizalmasa, de ne feledjük, éppen ő, Gyurcsány és Gyurcsány felesége vezették szőröstül-bőröstül az MSZP 2001-2002-es választási kampányát, Medgyessy csak megjelent, integetett, majd rohant tovább, s bezsebelte a Péter!-Péter!-Péter!- sikolyokat szép piros sáljában. A kampányt, a megyéket, az aktivistákat Gyurcsányék és Gál. J. vezette, szervezte, minden az ő kezükben volt.

S most kétségbe vonták – szerintem Gál J-ék és Gyurcsányék irányításával – Medgyessy tekintélyét? Miközben ők ketten, s embereik szabadon száguldoztak az országban, gátak nélkül tárgyaltak a megyékkel. Ez volt az ő olimpiai gátfutásuk. Valami készült Hunniában augusztusban... Több jól tájékozott ismerősöm már korábban mondta nekem, hogy már 2002-ben, Medgyessy megválasztásakor is tudta a klán, hogy Péterünk éppen azért kell, hogy előkészítse a talajt az ismeretlen-senki Gyurcsánynak, aztán majd szépen eltávolítják. Nem hittem nekik, s most csak nézek.

Kedves Viktor!

Az állatvilágban sem teljesen példátlan eset jött létre a kormányzó magyar hordáknál: a keselyűk szagatják a sakálokat – amelyek végső vonaglásukban visszaharapnak. Mondom, ez előfordulhat az állatok világában is, bár nem jellemző.

Azért mondom ezt, hogy hozzáfűzhessem: a konzervatív erőknek soha, semmiképpen nem szabad részt venni a dögevésben; akik ezt teszik, beledöglenek.

Nem szabad a tetemek közelébe se menni, hogy marcangolják egymást.

A magyar közvélemény hosszabb távon soha nem bocsátaná meg, ha az ellenzék láttatná magát a vörössé vált keselyűk között. Tudom, nem fenyeget ez a veszély, s csak szeretném megerősíteni: *helyes, hogy nem.*

Ez a mostani időszak az ő fertelmük, fürödjének benne szabadon. Még csak véletlenül se akarjuk elvenni tőlük ezt a mostani korszakot, oldják meg ők. Ebben persze van kockázat: a következő húsz hónap átrendezheti az erőviszonyokat. De a mi etikus alapérzékű népünk – bármennyire naiv és átverhető is alkalmanként – hosszabb távon mégsem tűri az etikátlanok bandáját, emlékezni fog még arra, hogy a FIDESZ nem kér(t) most a koncból. S aki hosszú távon gondolkodik, annak érdemes a *taktika helyett az etikára* bízni dolgait.

Előjött a ma-szop. Ismét Kovács az úr, és Lendvai – hihetetlen! De legyen! Itt tobzódik a letűnt korszak. És megtalálták hozzá az embereiket. Bárcsak Gyurcsány kezébe kerülne az ő zászlójuk! És lőn. Miniszterelnök-jelölt. Istenem, köszönjük!

Mindenesetre az ő jelölése csak fügefalevél, arra azonban megfelel, hogy nagyon sokáig ne tűnjön el a szinterről; ahol jelenléte önmagában is borzalom, tényleg felvetődik bennem, hogy mely országban élek?!

Kiss Péter más. Alapos, módszeres karrierista, aki:

- kimaradt a koncszerzésből, tiszta politikusként lép fel: az egyszerű emberek embere ő;
- gyanús ügyek közvetlenül nem kapcsolhatók hozzá;
- fellépésében olyan szürke, hogy támadhatatlan – egész személyére is ez az igaz;
- ugyanakkor nagyszerű adminisztrátor, az ügyek nem esnek ki a kezéből;
- a kompromisszumok abszolút motorosa, „fáradhatatlan robotosa”, mint mondotta volt Aczél György Kádár Jánosról.
- kitarzott baloldali helyfoglalása mellett, elvi embernek is tekinthető, nem „bankár”.
- abszolút konformista, pragmatikus is egyben, konfliktust alig teremt, viszont nagyon jól elsimítja azokat;
- hatalmas munkabírású, puritán benyomást keltő ember.

Sok tulajdonsága miatt éppen ő az – s már jó egy éve ezt mondom –, aki majd hosszú távon is Veled szemben állítható; őt adják el mindenkinek, akit Veled szemben lehet hangolni. Ő lesz a Neked tulajdonított hibák sarkított ellentéte; ő lesz az ő Kádár Jánosuk, vérontás nélkül. Másfél-két év alatt kétségtelenül maga felé fordítja a mostanra elveszített köz egy részét – és ezt csak Te tudod megakadályozni azzal, hogy elfújod a szelet a vitorlája mögül: megtartod az embereket, s akik még nem a Tied, azokat megszerzed.

Nem bíznék csupán abban, hogy „ez a gazdaság válsága, és nem csak kormányzati válság” – az emberekkel ideig-óráig el lehet feledtetni a gazdasági válság súlyait. Bármennyire is szokatlan ez egy közgazdásztól, de kijelentem: választások idején nagyon sok ember nem a gazdaságról dönt, hanem általában motiválja a hangulata, annak ezer oka. A gazdaságban a maszop most nem talál vigaszt – ezért a hangulatot próbálja átszerelni.

Indokínában a marhát nem kábítják. Egy hatalmas bárdal leszeli a fejét egy csapásra. Így végeztek Medgyessy Péterrel. Megérdemelte, hogy megbukjon, önteltsége hitette el vele, hogy alkalmas miniszterelnöknek. De ő arisztokrata a hóhéraihoz képest. Most ők jönnek.

2004. augusztus 25. – Puccsisták párbaja

Kedves Viktor!

Ma nyilatkozik Medgyessy, és ma választják meg a maszop két jelöltjét. Nagyszerű nap, mindig ünnepelni fogom. Itt tartunk.

1. Medgyessy:

- Ha lesz olyan karakán, hogy *lemondjon*, érdemes lesz a jó szóra. A tömeg utólag szeretni fogja őt, jobban, mint eddig. Mártír, őszinte stb. Ezért a személyét a továbbiakban – most legalábbis – nem kellene bántani. Sőt: megérdemelne a mostani eljárása egy jó szót: miniszterelnöksége kritikus pontján ki merte mondani, hogy a korrupt SZDSZ-szel és a vezetés nélküli szocialistákkal, ilyen pártokkal és személyekkel nem kíván együttműködni, ha kell, lemond; ennyit tehet egy szuverenitását féltő miniszterelnök a legutolsó pillanatban. Megtette, s még maradt annyi ereje, hogy időt szakítson arra, hogy ügyvezető kormányfőként rendezze az átadást, úgy, ahogyan azt választások után szokták; hogy a politikában is van személyes önérzet, amelyben súlyosan megalázták, s van belső erkölcs, aminek egy miniszterelnöknek engednie kell stb. Természetesen bírálat illeti azért a gazdaságpolitikáért, amit folytatott, és azért a helyzetért, amit maga után hagy a gazdaságban – főleg az ország jövőjének hihetetlen elzárkósítása, az adósságtetem.
- Ha *nem mer lemondani*, akkor az kizárólag azért van, mert a szemétdomb őrzői megszarolták, megszarolhatták őt, és akkor egyetlen szót se róla, a személyéről, illetve annyit csak, hogy gyenge volt, mint mindig, mert nem értette meg, hogy kikkel kötött szövetséget, s amikor megértette, már maga is annak volt az elválaszthatatlan része; a korrupcióért ő is felel.

2. Ha Kiss Pétert választják meg:

- Az ő személyét nem érdemes támadni. Kétségtelenül integráló ember. Ő képes lesz teljesítményekre, párbeszédre a társadalmi erővel, kevés személyes támadási felületet nyújt. Ereje a szürkesége és a kompromisszumok iránti érzéke.
- Esetében most és a jövőben két gyenge pontja mindig lesz: egyrészt ő a „folytatás”, benne volt minden korábbi döntésben, beleértve a Bokros-idők antiszociális sorozatát, a Medgyessy-féle megalapozatlan ígérethalmazt és az összes kurtítást; a gazdaság- és társadalompolitikát. Csapdában van ő is.

3. Ha Gyurcsányt választják meg:

- *Hihetetlen demagóg*, semmi se drága neki a látványos kijelentésekhez, ennyiben *veszélyes*, ebben kimagasló profi, gátlástalan habitussal és kipróbált gyakorlattal, butító erő, akivel számolni kell; a nemzeti-konzervatív erők részéről soha szóba nem állni vele ERKÖLCSTELENSÉGE miatt, vele a hörcsögök nyelvén lehet beszélni, de azt mi nem értjük; számítani kell arra, hogy az ő egyetlen újítása

az lesz, hogy frontális és igen „bátor” támadást indít személyesen és folyamatosan, és nagyon provokatív módon Orbán Viktor és a FIDESZ ellen, nagyképű, „kemény” kijelentésekkel. ÉS: ez a magatartás kétségtelenül jobban összekovácsolja azokat, akik kimaradtak mindenből, akik a FIDESZ ellenlábasai, akik sértettek. Ő lesz a Bátor Bubó, a szokimondó. Ne becsüljük le ennek a verbális hadjáratnak a veszélyét.

- A bankárkormány kevés volt, most ideküldték megbízói, a milliárdosok klubja a rendszerváltás abszolút győztesét: a KISZ milliárdosát, akinek ráadásul nagyon tetszik ez a karrier; a bukott minisztert, 1 héttel bukása után stb. (merthogy ez nem az ő személyes szárnyalása; mögötte azok állnak, akik még szagatni akarnak maguknak az országból). A BALOLDALI TŐKE NEOLIBERÁLIS KORMÁNYA – sehol máshol ilyen öszvér, s ez is hamar kimúlik majd, mint fatális tévedés: politikai *klónműtét* egy emberi lényen. CLOWN-MŰTÉT.
- Kik, milyen figurák lehetnek itt az MSZP élén?! Ez mindent elmond a hatalomvágyukról. Bármilyen áron, mindig. Mindenképpen el kell őket szigetelni, mert ha nem lesz miniszterelnök, még vadabban fog élni a demagógiával, s egész karrierje olyasmire terjeszt, hogy a „Gyurcsány-minta” mindenütt hatni fog: legyen gátlástalan, hazudj nyugodtan. Az ő egyetlen esélye a FIDESZ- és Orbán-ellenesség. „A mi erős Gyurcsányunk, majd ő megmutatja!” Hát ne!
- Megválasztása esetén olyan ellentétek születnek az MSZP-ben, amelyek belátható időn belül szakadást idéznek elő, akár nyíltan, kiválás formájában is, annak ellenére is, hogy az a kiválók elszigetelését jelenti: lesznek, akik „ezzel” már nem mennek tovább, inkább eltűnnek.

Összefoglalva:

- Szerintem Medgyessy lemond. Személyes presztízserdeke. Ha nem, megszarolják.
- Kiss Pétert választják meg a kongresszuson.
- Gyurcsányról ki kell mondani, hogy mi is ő.

2004. augusztus 26. – A Gyurcsánycsínyről

Kedves Viktor!

1. Kiderült, hogy az eddig játékszernek használt MSZP-kongresszus csürhe. Gyé e szerint fogja használni. Thomas Mann varázslója a színpadon, meredt szemű bábuk nézik, tele vággyal, hogy ők is játszassanak. Ez veszélyes játék, *veszélyes tömeg*. Gyé uszítani fog a jobboldallal szemben, Veled szemben, ez a fennmaradási esélye.
2. *A balliberális értelmiség és sajtó* elit része nem biztos, hogy követni fogja ebben. Ezért az elitnek ezzel a részével, és ha lesz, a sajtóban is, új viszonyt kellene kiépítenie a FIDESZ-nek: a tolerancia hangján, de engedmény nélkül. Az értelmiség, a *fiatal értelmiség* felé kell új irányokat keresni, felvenni: őket ugyanis el fogják érni Gyé lázas „lázításai”.
3. A lehetséges ezer irány közül négyre kellene összpontosítani a FIDESZ, a nemzeti értelmiség, a polgári körök javát, teljesen kiemelten:

- *Gyé személye*; – irodalmi források: Dosztojevszkij: A félkegyelmű; és Thomas Mann: Mario és a varázsló
- *A privatizáció* teljes bojkottja – támadás a közvélemény bevonásával a leállításáért;
- *Az autópálya-építés* teljes, kíméletlen kritikája a panamák miatt – és általános, *komplett* fellépés a korrupció ellen, a tisztaság jegyében; a *Kulcsár*-ügy abszurduma;
- *Az eladósodás*, az adósságállomány veszélyei a jövőben – hová lett a pénz? –, átfordítva a számokat a kielégítetlen *szociális* igények nyelvére.

2004. augusztus 27. – *Tévedtem*

Kedves Viktor!

1. *Gyurcsány*: a krónikus személyiségzavaraira tett eddigi megjegyzéseim mellett hibásan elsikkadt egy körülmény. Van valami, amit Gyé ebben a kiélezett, hiszterizált helyzetben nagyon élvez, régi ismerősei szerint alapvetően anarchista, akinek a következmény nem számít. Ez az, amiben életveszélyes: a *közhangulat manipulálása a médián keresztül*, a szítás, az erő fitogtatása a saját sorokban, „majd mi megmutatjuk, elvtársaim!”. Ma ez döntő tudás, mert a média az ő szolgájuk.

- Éles eszű, nagyon felkészült debatter, gátlástalan nyilatkozó, megzavarhatatlan, mindegy, mit mond most, és hogy nem az ellenkezőjét mondta e két nappal, hónappal korábban. Az anarchista a pillanat embere, a rögtönzés hőse. Mivel fő üzenete a „jobboddallal szembeni bátorság” lesz, igen nagy tömegek szemében hamarosan elnyeri a „vezér” szerepet. Az MSZP-ben agyongyőzte magát, senki nem mer vele szembeállni – lényeges szakadás nem lesz ott, ebben tévedtem. Elfogadtatja, hogy ő adja vissza a baloldal (azaz mindenki, aki szemben áll a FIDESZ-szel) önbecsülését. Ez sikerülni fog neki, függetlenül a gazdasági problémáktól, amelyek nem hoznak totális csődöt. Milliók fogják lihegni a nevét. Fe-e-ri! Fe-e-ri!
- *A sajtó aláfekszik*, tudja, hogy nincs más választása. És a médiának az a jól begyakorolt közhatása, hogy ha valakit állandóan szerepeltet, akkor az előbb-utóbb növekvő elfogadottságra számíthat, „családtag lesz” (l. Lendvai I. – brrrr), bevonul az otthonunkba, a mindennapjainkba, s aki gátlástalan, az él is ezzel.
- Konklúzió: semmiképpen *sem szabad átengedni a köztematizálást* neki, mert él és visszaél a helyzettel, jobban, mint bárki más. Márpedig az állandó tematizálási kísérletekben nem lesz megállítható. Puccsista hazardőrökkel sehogyan sem működünk együtt – sem most, sem máskor, beleértve pl. a 2006 márciusi miniszterelnök-jelölti tévévitát is. Azt javaslom: Részéről ne legyen közös tévés vita; No Gyé!

2. **MDF**: Dávid Ibolyának betett a maszop puccs. Ugyan most megpróbálja radikalizálni a szembenállását velük, de senki nem mossa le az eddigi és a várható közeledését hozzájuk. És meg kellett tanulnia azt is, mi a puccs. És azt is, mi az, ha valaki hirtelen marginalizálódik. Ha elveszíti szövetségét. Láthatóan légüres térbe került, megbicsaklott, ő, mint „harmadik erő”. Ezért érdemes megfontolni, mi a jobb megoldás:

- Hagyni az elsorvasdását, pártjával együtt.

- Elszigetelni továbbra is – és „elhozni” tőle a pártját lassan, fokozatosan, a vesztestől úgyis menekülnek alapon.
 - Új szövetséget ajánlani majd nekik, kemény alapon.
 - Kívülről és elvileg támogatni a „lakitelkiek” puccsát, önálló „új” párt alakításával – ez ellen szól, hogy a gusztustalan maszop puccs után nyilván nagyon népszerűtlen a puccsisták sorsa.
3. *Szociális kritika*: a kökemény szociális kritika a fellépésünk gerince. De ehhez előbb-utóbb hozzá kell majd fűzni az életszerű, jobbító *javaslatokat* is. Hogy ne fulladjon ki túl korán a választásokhoz képest, és hogy érdemi javaslat is lehessen elegendő. Ezt a kritikát, ennek lényegi részét talán érdemes volna a választások előtti fél-egy évre koncentrálni, akkor azonban tényleg – majdan végrehajtható – tetszetős konkrét javaslatokkal. Ezeket szembe állítani az MSZP és az SZDSZ liberális göggyével, a korrupciókkal, privatizálással – ez utóbbiak ma még jó témák, a választások előtt közvetlenül azonban több is kell ezeknél.
 4. Most a HITELESSÉG lesz a fő választó. Hazugságok korában élünk. Brutális a színvonaltalanság. **NE HAGYD, HOGY ELVEGYÉK TŐLED A MÉDIASZEREPLÉST!**

2004. szeptember 1. – Töredékek

Kedves Viktor!

1. Soha nem szabad elfogadni, hogy ez a mostani puccsista galeri „új kormány”. Megpróbálják majd ezt elhitetni, hogy levakarják a felelősséget, hogy feledtessék az ígéretést, amely mögött személy szerint mindannyian ott voltak (főleg a „főtanácsadó Gy F”). Kizárólag és keményen kell számon kérni rajtuk a 2002-es választási és kormányprogramjukat. Azzal akarták legitimálni magukat a választóik szemében.
2. Ez tehát ugyanaz a kormány, egy igazolhatatlanul *sötét*, néhány napos, 600 küldöttes *puccsal*. Az sem kizárt, hogy Medgyessy és Gyurcsány közötti egyeztetéssel történt meg a hatalomátjátszás. Két dolog szól ellene: olyan profi volt a végrehajtás, hogy ezt így nem lehet megcsinálni, bár Gy. F. és Gál J. aug. 1-jei „menesztésétől” kezdődően akár ez a kép is összeállhatna; Medgyessy teljesen megtörten jött haza a szabadságáról, sem azt, sem a lemondásával kapcsolatos tévéinterjú őszinteségét nem tudta volna megjátsszani. Mára mindenesetre összezár ő is velük, mert nyilvánvaló az akció lényege: a tőke kaszálni akar a kissé kopárrá kiszáritott réteken is – mert mindig jön tavasz, és akkor majd megint szép friss, zöld lesz minden, új szereplőkkel. Én inkább az öreg kaszás kaszáját küldeném nekik aratni a saját vetésben.
3. Hihetetlenül gyorsan megszállta *Gyurcsány az MTV-t*. Ez most már nem az MSZP tévéje, hanem Gyurcsányé. A Híradó, az Este, Friderikusz, a Nap-tévé abszolút erővel, kifinomultan vagy éppen nyersen őt szolgálja. Vezért építenek. ERRE figyelni kell, mert ez eredményes lesz.
Nagyon komolyan meg kellene vizsgálnunk, nincs-e esélyünk felépíteni egy új kapcsolatrendszer az *RTL hírszolgáltatásával*, híradójával. Részben mert az elmúlt 1 évben komoly jeleket látok náluk a semlegebb, tárgyilagosabb hírműsorokra, részben pedig talán éppen nekik volna mit elfeledtetni a múltból (Heti hetes), ha a jövőbe akarnak nézni.

4. A múltkor leírtam, hogy lehetnek olyan balliberális értelmiségi erők, amelyekkel érdemes kontaktust teremteni a türelem jegyében. Most csupán két nevet rögzítenék a magam szakállára, anélkül, hogy tudnám, mi az ő véleményük erről: *Kósa Ferenc*, aki ha nem ott lenne, akkor itt lenne, Sára, Csoóri, Olasz Feri társaságában – de ott van, mert ott ragadt 1989-ben; és *Fazakas Szabolcs*, akit kilöktek Brüsszelbe, de ott jó helyen van a korrupciós bizottság élén, és a Gyurcsány-gengszterek ellenzőjeként.
5. A külföldi adósság tényét, bűnét, bűzét darabokra szedni: múltját, keletkezését, felhasználását, terheit időben és súlyban, a kialakult függőséget (vigyázat: a kádári időktől eltérően most határ nélkül, nyakló nélkül el lehet adósodni, nincs nyugati vészjelző, tiltott zóna, most türelmi zónában árulja magát a kormány a külföldnek – éppen ez a baj!).
6. Nagyon-nagyon fontos, hogy milyen arcok képviselik a FIDESZ általános nézeteit, állásfoglalásait (fontos persze a részkérdés, a szakterület is, de az általános érvényű megjelenítés lesz csak egyenlő a hitelességgel). Tévétvilágban élünk: a fellépés, a hangulat, a szimpátiakeltés, tehát a tény, hogy a személy kifejezetten szimpatikus legyen. Nem minden „harcos” lesz népszerű kommunikátor. E téren nagy cserékre is szükség volna, kevés a hiteles arc, érv, hatás!

2004. szeptember 2. – A FIDESZ tévés szerepléseihez

Kedves Viktor!

Ezekben a napokban hírek és cáfolatok járnak arról, hogy van-e, lesz-e a FIDESZ-nek új kommunikációs stratégiája. Alábbi latolgatásaim nem erről szólnak, a benne foglaltak folyamatosan alakultak ki bennem az elmúlt 2 évben – s részben kapcsolhatók tegnapi, szeptember 1-ji naplóbejegyzésem ide vonatkozó részéhez.

1. *Szimpatia és hitelesség* – ha tömeghatás a célunk (márpedig mi lenne más?). Mindkettő fontos, de ha a várt hatás biztos elérésére törekszünk, a tévés szereplésekben a szimpatia (vagy antipátia) előbb keletkezik, mintsem hogy idő lenne elérni a hitelesség kritériumát. Aki szimpatikus, az – sajna!? – majdnem biztos, hogy hiteles is lesz (jó ideig – amíg nem hazudik). Aki viszont hiteles szeretne lenni, de nem szimpatikus, nem biztos, hogy esélyt kap. Ebből az egyszerű és triviális igazságból sok üresfejű sómen megél (nomen est sómen).
2. A FIDESZ részéről – a legfőbb vezetők szereplését leszámítva – képviselői két alapműfajban *lépnek fel a tévében*.
 - Az egyik, amikor a saját konkrét *szakterületüket* (Pálincás József vagy Faludi Sándor), vagy a saját maguk keltette szakmai ügyeket képviselik (Szijjártó Péter, Répássy Róbert), amikor tehát szakemberek. Ez esetben erős a hitelesség, mert nyilvánvaló a szakszerűség, a hozzáértés. E téren nem nagyon lehet kritikát gyakorolni, jól működik.
 - A másik, amikor a FIDESZ *általánosabb ügyeihez, a nagy konfliktusokhoz, a parlament, a kormány közvéleményt is elérő közügyeihez* szólnak hozzá különféle kijelölt képviselők a második sorból. Fontos tudni, hogy ez esetben minden nyilatkozó, mint „A FIDESZ” jelenik meg, mondandója

közügy lesz olyan általános kérdésekben, amelyekben mindenkinek, minden aktív nézőnek van saját álláspontja, érzelme, kötődése. Azaz meg kell küzdeni értük. Ez esetben a szimpátia első számú lesz, s ennek függvénye, hogy eljut-e a nyilatkozó a hitelességhez. Azaz: a hatáshoz. A FIDESZ-t, mint vezető pártot csak olyan személyek képviselhetnék a nyílt fórumokon (tévé, rádió, nagyformátumú gyűlések), akik garantáltan szimpatikusak, elfogadottak vagy azzá tehetők – s nem elsősorban a saját körünkben, hanem ott, akiket még meg akarunk győzni.

3. Ebből az aspektusból kényes kérdéshez értem, mert nem ismerem igazán a FIDESZ csapatát, inkább én is csak a képernyőről, nézőként, s most mégis minősítem őket személyes kvalitásaikban. A teljesség igénye nélkül, csak példaként említem meg:

- Nem értem, miért nem játszik döntő szerepet a FIDESZ megjelenítésében *Navracsics Tibor*. Ismeretei, bölcs intelligenciája, elfogulatlan stílusa átsüt a képernyőn, és a 35-85 éves korosztály számára abszolút imponáló lehet. Talpig úr a képernyőn.
- Semmi sem kérdőjelezheti meg *Rogán Antal* vitakészségét. Ennek azonban talán nem a FIDESZ fontos, általános ügyeinek képviseletében kellene megnyilvánulnia (kérdéses ugyanis az összhatás), hanem – a mainál sokkal, sokkal erősebben! – ott, ami az általa képviselt igazi szakterület: a teljes új generációt átható számítástechnika, a cyber világa, annak társadalmi szerepe, és az azon keresztül elérhető generáció. *Révész Máriusznak* is egészen biztosan megvan az a szakterülete, amelyben az ő visszafogott természete, csendes kulturáltsága alapvetően kamatoztatható lenne, amit nem mondhatunk el a fontos ügyek tévés képviselete terén.
- *Halász Jánosnak* ki kellene vívnia, hogy soha – illetve csak abszolút válságos esetben – ne fordulhasson elő, hogy tévében (rendszeresen) rossz akusztikájú telefoninterjúkat kérnek tőle. Degradáló. Márpedig ez a helyzet sokszor. Ha gyakran van távol, akkor kell, aki érdemben helyettesítse.
- **ÉS: KELL EGY PROFI ARC, ÉRV, SZEMÉLY A FIATAL KOROSZTÁLY FELÉ. MA NINCS.**

2004. szeptember 13. – A kettős állampolgárságról

Kedves Viktor!

Az alábbiakban csupán egy-két érvet szeretnék megemlíteni, amellyel szót emelhetünk a kettős állampolgárság értelme mellett.

1. Nyilvánvaló, hogy a szakmai elitek egy részét elszívja az *uniós csatlakozás*, nem csupán az értelmiség erre alkalmas részéből, hanem a szakmunkásokból, technikusokból, agrárszakemberekből. Kevesen tudnak úgy „rabszolga önkizsákmányolást végezni” Európában, mint a szerencsétlen módon erre kényszerült magyar munkaerő. A napi 12-14 óra meg se kottyán – ettől odakint megőrülnének. Honnan szerezzük be ezt a majdan hiányzó teljesítményt, munkaerőt? Természetesen a határokon túlról – még akkor is így lesz, ha egyébként nem kívánatos, hogy elszívjuk ottani magyarjaink legjobbjait. DE: végül mindig mindenki a saját egyéni érdekei alapján dönt úgyis. ÉS: ha jönnek, teljesíteni, jövedelmet termelni jönnek, nem szociális segélyért!

2. *Fogy a nemzet.* Ezen belül az ország lakossága. Kire számíthatunk itt, a határokon belül?
3. **ÉS LEGFŐKÉNT.** Sajátos következményekkel járhat az uniós tagság. Nyugat-Európában, főleg a német ajkú államokban és a skandinávoknál (akiknek tehát nincs gyarmatosítói örökségük) megnő majd a burkolt ellenszenv a *moszlimok* iránt. Milliós számra élnek és dolgoznak ott. E feszültség levezetést keres, és a Duna-medence legfejlettebb világában, *Magyarországon* meg is keresi magának, elsősorban a török (vendég)munkások hada, családjukkal együtt, teljes egzisztenciát keresve. A Nyugat-Európából kiszoruló, de egyébként ottani múltja miatt szakmával és a hazaihoz képest versenyképes felszereltséggel, vagyonnal rendelkező moszlim családok tíz- és százezrei jöhetnek hozzánk a következő évtizedekben, s aztán egyre inkább, kiegészítve az arab világ vándorlóival. Más formában megéltük ezt 1526-1686 között. Ez óriási problémát jelenthet, ami persze túlmutat a kettős állampolgárság kérdésén, és hosszú távú, kényes kormányzati felelősséget igényel – de témánknál maradva: minél nagyobb számban töltik be (akár a Kárpát-medence más tájairól jött) magyarjaink a munkahelyeket, a városok szolgáltatásait, a kisvállalkozói világ réseit, annál kevésbé támad igény más külföldiekre: annál nagyobb a verseny számukra, annál homogénebb a magyar társadalom. Tudom, ez nagyon kényes nemzetközi kérdés – de nem szabad megvárni, míg elér bennünket. A mai hazai magyar társadalom számára – a kettős állampolgárságról történő szavazás vitájában – érdemes meglebbenteni, hogy kivel is „versenyeznek” a mi magyarjaink, amikor állampolgárságban (legalább jelképesben) reménykednek.

Sokan vagyunk, akik a FIDESZ 2001-es státustörvénye, a magyarság kérdésének megértése, és most az Orbán-kormánynak a kettős állampolgársággal összefüggő szimbolikus és tényszerű lépései miatt álltunk oda teljes mellbőséggel a FIDESZ mellé.

Ha tényleg eredményt akarunk elérni az erről folyó szavazáson, akkor *teljes erővel és hittel* kell támogatni: nemcsak az ügy belső erkölcsisége és komolysága miatt, nemcsak amiatt, hogy a FIDESZ sikere vagy kudarca is a fenti szavazás – hanem a fenti, távlati összefüggés miatt is. Az már biztos, hogy mindkét kormánypárt destruktív lesz: a nagyobbik gyáván, a kisebbik következetesen ellenségesen (de hol a liberális elv a munkaerő szabad áramlásáról?!).

Derüljön hát ki éles harcban ez is! Akkor is, ha egyébként valószínűbb, hogy a lakosság többsége nem fogja támogatni (l. a „23 millió román állampolgár” riogató, hamis érvét és annak hatását!).

2004. szeptember 15. – Száműzni a hízelgést...

Kedves Viktor!

Két nagyszerű magyartól vett három idézetre építem mai írásomat, s aztán teszek egy személyes észrevételt.

1. *Széchenyi István a Magyar Akadémia megnyitóján, 1842. nov. 27-én.*
A tényekről:

„Vegyük a dolgokat, mint azok vannak, s nem mint azoknak lenniök kellene.” – ehhez talán nem is kell mit fűzni.

A szerény emberekről, a nyelv védőiről, akik persze a mi magyarságunk védői is ezzel:

„... az világlik ki, hogy alkalmasint azon kevesek ápolják, dajkálják és növesztik fajtánkat leginkább, kik tőlünk tán nem is ismerve, keveset említve, s éppen nem méltatva, minden pompa, zaj és követelés nélkül, szerényen, de híven járnak el isten rendelte mindennapi hangyamunkáikban.”

2. *Apáczai Csere János, éppen 300 évvel az 56-os forradalom leverése előtt, 1656. nov. 20-án – és persze az új kolozsvári kollégiumban (!) a köszöntő beszédben:*

„Ideje hát, hogy felébredj, te álmos, te mámoros, te hályogos szemű magyar nép! Végre, végre ébredj fel az álmokórból... Nézd, szemléld, vizsgálód, milyen forrásból ered tömérdek nyomorúságod, melynek súlya alatt görnyedsz. Drága gyermekeid, hazánk reményei már bölcsőjüktől fogva a tudatlanság feneketlen örvényébe merülnek, és így felnőtt korukban sem látják meg soha a világosságot, sem saját javukat, sem a haza javát... *Még egyszer mondom hát, serkenj fel, és állíts alsó iskolákat!...*” (kiemelés tőlem)

Azért idéztem, mert az *utolsó szavakkal* még szembe kell majd néznünk a XXI. században is, azon pusztítás után, amit a balliberális csapatok tarolása végzett a kisiskolákban.

3. És végül egy *személyes gondolatmenet*, amelyért – lévén nagyon is személyes – elnézést kérek; de kikívánkozik, ha felelősséggel gondolkodom a *Te jövődről, ami a mi jövőnk is*.

Nagy harc lesz itt a két tábor között, ez nem vitás. Az ellenfél két, hosszú távú, sokáig érvényes változtatást tudott eszközölni, ami eddig nagyon hiányzott neki: megtalálta a saját vezérfiguráját, Hiller pártelnökségével majd a *vezérfiguráit is*; és felvonultatta a FIDESZ-szel azonos korú *új generációt*, amelyhez megtalálja az ifjú törököket is, csapatostul.

Ez eddig érdektelen fejlemény, mondhatnánk.

Érdekes az, hogy ezzel még erősebb lesz a személyek, *személyiségek harca*, s hihetetlen gátlástalan demagógiával és akarnoksággal állunk majd szemben. Ez is érdektelen, mondhatnánk, ennyit mi is tudunk.

Érdekes azonban az, hogy ha ez a helyzet, akkor a *sajtó* még nagyobb szerepet játszik a személyiségépítésben, s percek alatt „eléri” Orbán Viktor és Gyurcsány Ferenc *összehasonlíthatóságát*, párhuzamba állítását, jóban, rosszban. Már el is érte jelentős tömegek szemében, beleértve a „semlegeseket”. Ez már egy kis gond; nem csupán azért, hogy „Te jó Isten, itt tartunk!”, hanem azért is, mert ezt még erősebbre fokozzák. De azért gond a „Te jó Isten...” is: iszonyú, rettenetes.

Legyen az ő bajuk, mondhatnánk, a *reális világ dönt* (l. Széchenyi). És az mellettünk van, lesz. (?)

És most eljutok *mondandómhoz*. Maga a Te személyiséged is ennek a realitásnak a része, nem csupán szubjektum. Ha így van, és ha erre alapozunk annyi mindent a jövőben, erre a tárgyi valóságra, amit Te jelentesz, akkor... *Akkor* hosszú távon nélkülözhetetlen, hogy folyamatosan, őszintén jelen kell, hogy legyen az életedben, a környezetben a mások által gyakorolt állandó és *bátor kritika* lehetősége személyed, munkád iránt; a hízélgés száműzése; a Tőled elájulók, a bálványozók háttérbe szorítása. *Mert az maga a vereség*.

2004. szeptember 21. – A fojtogatás mint új sport

Kedves Viktor!

1. *Gyurcsány-csomagnak*, nem pedig Draskovics-csomagnak kell hívni a jövőben mindent, ami ezzel az ámokfutással gazdaságilag összefügg. Konzekvensen az ő, csakis az ő nevéhez kötni.

Draskovics világbajnoki pályacsúcsot futott: nincs sehol pénzügyminiszter, akit 8 hónap alatt két miniszterelnök taposott volna bele a halálba. Ő elmondhatja. Annyit se érdemel, hogy a nevét a bajhoz kötve emlegessük, olyan gyatra rabszolga lett.

Gyurcsány viszont megérdemli. Ha egy elszabadult, féktelen vágymassza azt hiszi, hogy 3 hét alatt rendbe tesz mindent egy gazdaságban, az tényleg megérdemli, hogy sokat emlegessük majd a nevét. Nyilván hasonló ambíciók mozgatják fantáziáját, mint nagy erkölcsi és szellemi elődjét, Torgyán Józsefét: azaz hogy hogyan lehet fényesen bevonulni, pl. majd a Parlamentbe okt. elején. Győztesen, római módra.

És ne csak Gyurcsány-csínyről, Gyurcsány-csomagról beszéljünk, hanem – alkalmazkodva az ő sportvezetői karrierjének méreteihez – *Gyurcsány-szorításról*, mint új műfaj a sportban. Szorításról. A megszorítás enyhe fogalom. Itt fojtogatásról van szó. Keményen, sportosan, mindegy: *szorítás. Mindent bele! Szorítsd belénk a szuszt is, Gy.*

2. A „*Mágnás-kormány*” helyett keressünk más fogalmat. A bankár-kormány tökéletes volt, ez nem az. Több ok miatt.

Az emberek nem tudják pontosan, mi a „mágnás”. Akik ismerik valamennyire, ők úgy tudják – helyesen –, hogy ez egy arisztokratikus fogalom. Eredetileg ugyanis latinból véve főnemest jelentett, s csak később jelentette a nagy kapitalistákat. Ne kölcsönözzük nekik a „nemes” tartalmat, tényleg ne.

A fő baj azonban nem ez, hanem az, hogy 45-90 év között ehhez a fogalomhoz elsődlegesen kifejezetten szimpátia tapad: a mindenki abszolút kedvencének számító, vitathatatlan Latabár Kálmán alakja, szimpatikus csetlése, a Mágnás Miska szerepe, figurája. Ha egy fogalom eleve bizonytalan, amellet azonban szimpátiát hordoz, akkor nem azt fejezi ki, amit várunk tőle.

Ötletelek csupán, de akkor lehetne a *mágia kormánya* (szemfényvesztés), és durvábbaknak nyilván eszébe jutna a „máglyára vele” szójáték; *magánkormány* (utalva arra, hogy a privatizációs rablók kormánya – és megint eszünkbe juthat szójáték a magányra-utaltságról; *káosz-kormány*nak is előbb-utóbb, ha még intézkedik egy kicsit; a baltóke kormánya (?) – elég zavaros fogalom, de éppen ezért alkalmas lehet a hangulat kifejezésére; a neotóke kormánya – szintúgy.

2004. szeptember 22. – *Nomen est omen*

Kedves Viktor!

I.

Azért nem sikerült eddig jó nevet adni nekik, mert leragadtam a pénzmutációnál. Persze ebben is van további ajánlatom Gyurcsányra:

- *Aprópénzből nagytőke*: azaz hogyan valósította meg Gyéferi a marxi dialektikus materializmust, mint személyes programot, mint pogromot a közvagyon ellen. És jön majd a fordítottja is, az antitétel: hogyan nyújt a nagytőke *aprópénzt* a családnak, most visszaadva az eredetit.
- E pénzkörből azonban sikerült kilépni, és találtam olyan nevet, amit bátran ajánlok: *káderkormány*, vagy gúnyosabb metszéssel: *káderkabinet*.

(Nem feltétlenül kell érzékeltetni a Kádár-asszociációt, kitalálja azt mindenki, illetve sértene 1-2 millió öreg szimpatizánst – vagy éppen oda állítana. DE ha mégis keresünk társítást, érv van bőven a Kádár-káder-kormány szinonima indoklására:

- a káder maga;
- az adósságcsapda;
- az inflálás, mint a költségvetés besöpört bevétele;
- a nemzeti kérdés, a határon túli magyarság gyáva cserbenhagyása;
- rizспорos bohócszerep a „nagy hatalom” szemében, s általában a sietség kegyekért.

II.

Minden lehetséges személyi összefüggést, ész-, jogi és politikai érvet egybevettem magamban, s csendesen azt mondom: feleséged, *Anikó* egy méltóságteljes mozdulattal – *ezen az áron köszöni, nem kéri* – adja vissza a szőlőtelepítési támogatást, s ha igen, lehetőleg mihamarabb. Egyikötök személye se való erre a gyalázkodásra. És ilyen gesztust senki sem tudott tenni. (Azt a szövetséges sajtóra, közvéleményre kell bízni, hogy hogyan követeli majd vissza a weklerek pénzét.)

III.

Meggyőződés, hogy most a *Dávid*-féle MDF a fő ellenfél, ezt a nyáron többször leírtam – s nem feltétlenül az SZDSZ, mert annak visszaszorítása a távolban van, s kétséges; az MDF árulása viszont itt van a nyakunkban, s közvetlen realitás – mint ahogy a *Dávid*-vezetéssel szembeni *nyílt fellépés lehetősége is közvetlen realitás*. És az utolsó alkalom. Ez csak a kongresszusukon megy, a lakitelekiek részéről nyílt és kemény szakítással – megsértődéssel, politikai vagy érzelmi okok miatt (kiebrudaltság) –, és persze önálló párt alapításával.

Azt hiszem, a *lakiteleki csoport* impotens, vonakodó abban, hogy ezt megtegye. Meg kell „erősíteni a szívüket”, és ennek csak egy módja van: *megmondani* nekik (!), hogy 2006-ban csak mint önálló párttal rendelkező szövetséges erő kaphatnak parlamenti mandátumokat – akkorra a Szövetséggel szerződve vagy belépve abba. Mit ér ugyanis egyébként egy tucatnyi megvert, levitézlett, elgyávult, berozsdásodott és besavanyodott MDF-atya, aki egy nyavalyás nő hálójában a kishal? Mit ér? Semmit. *Dávid*, a nő potensebb náluk? Még ártanak is Neked a közvélemény szemében. A megvert esetleneket nem szereti a közvélemény. És ártanak a FIDESZ-generáció tekintetében is.

2004. szeptember 28. – Elég

Kedves Viktor!

Augusztusban, s talán még szeptemberben is *Gyurcsány* kapcsán több összefüggésben írtam. Mivel nem gondolhatom, hogy időd és energiád – esetleg türelmed – megengedi, hogy mindig elolvasd leveleimet, most *összegeznék* egy gondolatsort az akkoriakból, azért is, mert ma még inkább fenntartom. A dolog lényege:

1. Most már Gyurcsánynak hívják a miniszterelnököt.
2. Részben abból fog élni, hogy összehasonlíthatóvá válhasson Veled – hogy „ez is, az is” állapot alakuljon ki; ill. abból, hogy hőst alakítson a Te nimbuszod tépkedésével.
3. Soha – szeretném hangsúlyozni – *soha nem szabadna* előfordulni olyan helyzetnek, amikor Te leülsz vele vitázni stb. A legkevesbé sem a 2006-os kampányban, *tévében*.
4. Hogy azonban elvileg és időben elhatárolódhass, nem csupán akkor, a konkrét helyzetben kellene „kitagadni” őt, hanem *egy nagy és világos elv alapján már most*, előre megfogalmazni azt az alapot, ami nem teszi lehetővé a vele való vitát. (Mert különben azt csaholják majd, hogy „megfutamodtál” – és ezt se szabad lebecsülni; nyilván sokan szeretnék, hogy Téged legyőzzön valaki. És itt álljunk meg. Valaki egyszer majd legyőz. De Gyurcsány-féléknek még csak apropót se szabad adni.)
5. Ezért *mielőbb meg kellene szólalnod*, Neked, jelentősen, világosan, útkijelölő jelleggel – a híveid igazán világosan még nem hallották a hangodat: csak a türelmes-szolíd magatartásod látszik, de ehhez nem nagyon lehet társulni-hozzászólni; és ez nem volt eredményes a 2002-es kampány tévévitáiban.
6. Meg kellene tehát szólalnod, hogy megmondd, mi volt a puccs, a baloldali erőszak, hogy mi ez a 2002-es programtagadás „új kormány-új program” címen. És főleg hogy megmondd: mit tartasz Gyurcsányról, amiből az is kiderül, hogy (etikai, politikai?) okok miatt *Nein, danke!* Elég volt belőletek, fiúk a KISZ-ből, elküldünk benneteket privatizálni, az a ti szakmátok. Most már majd egymást raboljátok, a közét már elvittétek, éppen most fejezitek be a „lendületes” programban stb.
7. És ennyi. *Erre csak Te lehetsz alkalmas*. Nem szabadna kikerülni ezt a dolgot. A többit aztán elintézik az olyan segítőtársaid, mint az alapító „ősök”, és mellettük az újak: Rogán, Répássy, Sziijártó, a kitartók: Hende, Szalai Annamária, és még sokan.
8. *DE ÁLLJ ISMÉT AZ ÉLÉRE ANNAK KIMONDÁSÁBAN, HOGY MI IS ZAJLIK ÉS MEDDIG TŰRHETŐ EZ* – nem a Ti türelmetek fogyott el, hanem a népé, a hazáé, a Kárpát-medencéé. *Elég volt a politikai és gazdasági rablőháborúkból idegen pénzen.*

2004. október 6. – Arad napján

Kedves Viktor!

1. *Az apátia veszélyéről*: A magyar lakossággal képtelen dolgokat nyeletnek le nap mint nap. Medgyessy D-209-e és Gyurcsány szereplésének egész folyamata a legelriasztóbb példa, és egyben figyelmeztetés: mindent el tudnak fogadtatni egy közömbössé, fáradttá és érdektelenné tett köznéppel. A „hagyjanak békén” állapota és

hangulata mindig a bitorló bitangnak kedvez. A kritika és a lázadás hangja ilyenkor részben süket fülekre talál. Az ilyen állapotokban nem biztos, hogy ugyanolyan erővel hat a gyújtó hang – a *Te hangod* –, mint 1989. jún. 16-án; illetve mint 2002 jan-június között. Vagy legalábbis meg kell találni a hangütést, a személyiség varázsát *erre az új helyzetre* is – új, mert a magyar társadalom régóta volt ennyire elfáradva (*gyéék* éppen ezt vették észre: mindent lehet, ha dinamikus vagy – mert a tartalom már nem is érdekes, csak a szereplés, a jelenlét, a bevonulás a képernyőn keresztül az otthonokba!). Azt gondolom tehát, hogy ki kell alakítani azt a sziporkázó, kemény, kíméletlen, *folyamatos azonosulásra alapot adó* stílust, amellyel mindig mozgásban tartható a mi közvéleményünk, és megszerezhető a labilis réteg figyelmé.

Nem elég okosnak és mértéktartónak, becsületesnek is kell lenni. Nem elég udvariasnak és intelligensnek lenni. Ez kell – de nem elég. *Mindig jelen kell lenni. A privatizációval szembeni fellépés tökéletes alkalom.*

2. *A globalizmus* a mi fő ellenségünk. Nem csak a nemzeti értékeinké. Nem csak a nagyhatalommal szembeni szuverén magatartásunké. Nem csak az a baj, hogy a szoclib gátlástalan kiszolgáló, és jutalmat vár és kap. A fő baj más: *a globalizmus diktatúra*. A pénz és a pénztulajdonosok, valamint szolgálk diktatúrája. Azért lehet az, mert a másik oldalt, a kívül rekedteket egyre jobban elszegényíti, kizárja. Reménytelen helyzetbe hozza, amelyben esélye sincs arra, hogy éljen a formálisan létező demokrácia adta lehetőségeivel. A pénz és a szegénység harcában minden eddiginél átfogóbb győzelmet aratott a pénz: átszötte a gondolkodás, az emberi kommunikáció és a társadalomszervezés egészét, és „bájos”, modern volta miatt akkora szervilis alrendszereket teremtett, mint még soha. Az egyik oldalon tehát a világméretű összefogás – a másik oldalon a kiszolgáltatottság, a reménytelenség, az apátia, a cselekvéshiány. A pénz általános értékmérő szerepe miatt mindenkinek szüksége van rá: ezért az lesz az „igazi”, az értékes, akinek több van. Hogyan lehet ez ellen hatni? Meg kell várni a társadalmi elégedetlenség utcai, harci formáit? Nyilván nem – bár nyilván eljönnek majd. Hanem? *A megbízhatóság, a szolidaritás, a társadalmi becsület* olyan kiemelésével, amivel elválasztjuk magunkat a bitorlóktól – és attól, ahogyan ők is ugyanezen színben tűnnek fel.
3. A szemfényvesztés és dinamizmus, a gátlástalan pénzszerzés és a sikerember-sztori gyét népszerűsíteni fogja a *diákok* között. Azok között, akik számára eddig Te voltál a választási lehetőség a gerontokrácia, a megrögzött hatalmi struktúrák és hatalmasságok elleni harcban. Ne becsüljük le azt a veszélyt, amit ez az új pszichológiai hadjáratuk jelent számunkra: a „generációs váltással”, a „szellemes hanggal”, a sikerkampánnyal, és persze a közvetlenül a tinikért indított gesztusokkal elvehetik tőlünk ennek a nagyon mozgékony korosztálynak a jó részét – pedig 2002-ben ők voltak az egyik fő támaszunk. A tinik számára a politika – a mi nemzeti politikánk – komoly és komor értékei nem nyújtanak vonzerőt. Nekik látvány, lüktetés kell, személyüknek közvetlenül szóló hang – e hangot most mi csak részben hallatjuk.
4. Javaslom, hogy a *szociális* helyzettől, az emberek hangulatától függően 2005. (!) okt. 23-án hatalmas, tömeges demonstrációt hagyjunk *kibontakozni, megérni és erős tette válni*. Azért ekkor, mert egyrészt 2006 választási éve miatt szükségünk lesz rá; másrészt az 50. évfordulót 2006-ban így is, úgy is megünnepli majd valamelyik kormány. Ha mi, akkor 56-ért magáért, s nem ellenzéki, s még kevésbé kormányellenes utcai szereppel. Ha ők, akkor ők celebrálnak. 2005. okt. 23. legyen a népé, *keményen, mint a jég verése (oda lett az emberek vetése)*.

2004. október 8. – Az SZDSZ „korrupciómentesítéséről”

– lehet-e a rablóból pandúr; lehet-e a tolvajból őszentsége, a pápa? Talán mégis lehet?

Kedves Viktor!

Tisztítótűzre vágyik az SZDSZ.

Kérdés, hogy le- és elégnék, megperzselődnek-e benne, vagy sikerül nekik a bravúr: „ők az erkölcsös párt, amely megválnak bűnöseitől – bűneitől nem kell: nem voltak soha”.

Az SZDSZ Közép-Európa társadalmilag legszervezettebb korrupciós ereje. *Sorossal*, a korábbi *Sarlóssal*, az itthon ma is fő helytartónak számító, és nemzetközileg továbbra is ügyködő, Izraelt hatékonyan képviselő *Fekete Jánossal* (a sor végeláthatatlan) a külföldi összehasonlítást is kibírja „fekete” pénzügyi háttere. A korábbi évtizedekben még a szadesz fedőnév nélkül „külkereskedtek”, és használták fel a MNB nevét.

Történelmi léptékű adósságcsapdába vitték a hitelnek „rajongva bókoló országot”. Az elmúlt 15 évben ugyanezt folytatták, de nagyobb vagyontömeg nyílt meg előttük. Kíméletlenül elfoglalták tömeges pozícióikat a privatizálásban.

Mindegy, ki volt a privatizációs szervezet elnöke. A háttérben százával dolgoztak az SZDSZ köréhez tartozó szakemberek. Megszerezték a magyar gazdaság profitszerző koronaékszereit, sok más mellett az idegenforgalom, az ingatlanvagyon oszlopait, az állami pénz- és támogatásáramoltatás forrásait. Mindent, amit akartak, s mindent *befektetés nélkül* – ennyiben van teljes azonosság köztük és *Gyurcsány* között. *Ő az övéké.*

Ennek igen durva példája *Gyurcsány tarolása az alumíniumipari vertikumban*. *Szabó Pál*, a Magyar Posta mai vezetője látszólag a szocialistákhoz tartozik, valójában az SZDSZ-érdekek egyik legkeményebb figurája. Így ülhetett az ÁPV Rt. élére a 90-es évek második felében. Előtte a Magyar Alumíniumipari Tröszt vezérigazgatója volt, amely mellékesen már akkor is az ÁPV Rt.-vel kötötte nagy „üzleteit” (székházuk lett az ÁPV székháza mindmáig). Az ő MAT-os majd ÁPV-s idejében egyrészt teljesen szétverték a híres magyar alumíniumipari vertikumot – másrészt ennek egyik fő haszonélvezője az Apró kis Gyurcsány lett. *Arcpirító Apró Piros* ugyanúgy *Horn* legközvetlenebb érdekszférájába tartozott, mint az SZDSZ nevében Szabó Pál. A szereplők most sem változtak sokat: most a *Posta* következne, amelynek hatalmas ingatlanvagyonából már elkezdtek kijátszani – nota bene izraeli cégeknek. Távolról sem melleleg tehát: Gyurcsány egyáltalán nem csupán eladni akarja a magyar közvagyon, hogy felhasználja kormányzati céljaira; az is érdekes, *milyen mezőben adja el.*

A 15 éves szabad és igen demokrata rablás lassan elveszíti célját: az ország vagyona ahhoz hasonlít, amit Dobzse László látott a kincstárában 15 évvel Mátyás király után. Nulla.

Ezért érdemes elkezdniük nagyon demokratikusnak lenni, igazságosnak, jónak.

És most nem tréfálok. Az SZDSZ a nyár végén, a Wekler-ügy kapcsán levonta a tanulságot: ő lesz a tiszta, mivel a közvélemény szemében a két nagy párt „sáros” gazdasági ügyekkel rendelkezik. Ki tudja még, mi jön ki a Kulcsár-ügyből, amely ügy módszerének és szereplőinek nejlonzacskós mértékét tekintve tényleg alatta marad az ÁPV, a Leumi Bank, az Erős János, Fekete János, Szabó Pál stb. megvalósította szinttől. A Kulcsár-bukás mindenestre akár még jól is jöhet az „ártatlan” szadesznek. Tiszta erkölcs, „mi, szabad demokraták” azonnal megváltunk a Weklertől. Bárkitől. Merem borítékolni, hogy ez elérte Demszkyt is.

Nem kicsi a veszélye annak, ha a nagy zabálásban jóllakottan hátradőlő SZDSZ lenézően tekintget lefelé a csontok körül rohangálókra. A közvélemény szemében pedig hős szerepet játszik majd, tántoríthatatlan erkölcsök mentén. És ezt sokan megeszik. Azok is, akik pedig utálnák a korrupciót: a nagystílusú rablóknak hamarabb megbocsátanak, mint a cupákokat rágcsáló kis pitiknek, akiknek semmijük sincs.

Az SZDSZ a lop-stopppal elment a végtelenig. Arcul csapott bennünket, miközben vakká lopta ki a szemünket. Most még keményebbek lesznek: nem maradt semmi a padláson, nincs mit féltetni. S a koncert acsarkodók közt magasba nő a jellem. *Biza. Az undorunk már kevés.*

2004. október 9. – Vereség után – most éppen a svédek ruháztak el

A magyar sport, ezen belül a labdarúgás nagy emberi értékek hordozója, fizikailag és lélektanilag bravúros teljesítmények forrása és végeredménye. Rajongásuk, odaadásuk sokaknak mutat példát.

A labdarúgással azonban más a helyzet, otromba és káros hatású az, ami ott van – bár azt hiszem, az ország legpontosabb tükörképe van éppen ott. És itt máris tennék egy óvatos megjegyzést: Nem biztos – sőt: biztos, hogy nem –, tehát nem biztos, hogy a széles közvéleményt lelkesíti Orbán Viktor labdarúgó pályafutása és aktív szereplése e téren. Amikor miniszterelnök volt, nem véletlenül láttatta őt a lejárató sajtó oly sokszor „labdarúgóként”. A foci nálunk 1-2 évtizede inkább botrányterület, semmint sikerélmény a lakosság számára.

Különösen így van ez az utóbbi néhány évben: most már nem csupán sportkritériumok alapján kaotikus, hanem egész finanszírozási, önfenntartásra alkalmatlan rendszerével is – botrány- és bukásvilág. Miért kellene ezzel összefonódni, ráadásul a „profizmus” jegyében? Profi az, aki ehhez adja a nevét? Profi a közélet most jellemző mércéi, hangulata szerint is?

Természetesen van megoldás ennek az elvszerű feloldására is – de nem a profi labdarúgás sikereinek kivárában, azt a jó Isten tudja csak.

Arra gondolok, hogy éppen Orbán Viktor az élére állhatna a *serdülő utánpótlás korosztályok*, általában az utánpótlás-nevelés ma még mostoha ügyének. Ezek a „mi gyerekeink”, valamennyiünké, mi is neveljük ezt a generációt, vagy már tettük, vagy fogjuk. Senki nem venné rossz néven a rájuk fordított figyelmet, pénzt, szervezést, a karrierjük építését és elismertetését.

Ráadásul ebben a *12-18 éves* korosztályban sok a tehetség. Volna kire figyelni. Volna kit sztárolni. Meg lehetne nyerni ezen keresztül *egy új korosztályt*, vagy legalábbis jelentős csoportjait. Ideálokat lehetni találni, felépíteni közöttük, mások számára is megfogható vágyakat, kapcsolódásokat ahhoz (azokhoz), aki ezen ügy mellett áll tekintélyével. És ebben semekkora nagy támogatás nem volna túlzás az ésszerűség határán belül. Az itt látókörbe került ifjú személyiségek évtizedeken keresztül is szövetségesek lehetnek, szimpatizánsaikkal együtt.

Viszonylag csekély *anyagi* ráfordítás és nagy *képzelő- és lelkesítő erő* kell hozzá. Ebben látok nagy fantáziát, s nem a klubokban, s sajnos a válogatottban sem. (Az én meglátásom szerint kizárólag Gera az a kivételes tehetség, akit Albert-Nyilasi óta felmutatott a magyar labdarúgás – egymaga van, úgy is marad. Egy, egyetlen egy labdarúgó zseni játszik a statiszták között – persze tudom, ez nem ideillő túlzás.)

És persze kínálna az *élsport más területe* is kárpótlást a labdarúgás helyett annak, akit érdekel az ország mérhető sikere, aki tud tenni érte – egy kormány biztosan tudna, ha akarna (v.ö.: Gyurcsány lelépése csínykampányra az olimpia idején!)

A *vízilabdások* az intelligencia, a férfias erő, a csapatban élő emberi szövetség mintaképei. Ráadásul csúcssiker képviselői. Gyarmati Dezső épűgy minta, mint Kemény Dénes.

A *kajak-kenusok*, különösen a nők szintén az emberi teljesítmény csodái.

Mindkét sport összeköt bennünket legősibb szülőágyunkkal, a *vízzel*, a természettel, természet és ember közvetlen viszonyával. Talán az *öttusa* is nyújt hasonlókat.

2004. október 13. – „Hja, a politikusok! – Gazemberek!”?

Kedves Viktor!

D-209, balatonőszödi tolvaj, Kulcsár Attila és ezer más disznóság lenyomása a köz torkán egyazon célt szolgálja: a *fásultság* elérését. Hogy már ne legyen semmi se érdekes, hogy ne lehessen felháborodni, hogy minden „kézenfekvő” legyen.

És mindenre azt lehessen mondani: *hja, a politikusok!* Azaz: mindenki, mind-mind egyformán gazember. Ez a ködösítés történik évek óta. Ez azonban több hátránnyal jár azon kívül, hogy nem zajlik le a méltó elszámoltatás és a megérdemelt erkölcsi leszámolás – és azon kívül, hogy lesz egy érzéketlen, elbutított közvéleményünk.

Az egyik baj az „azonosítás”. A végén a mai ellenzék sem, mi, a támogatói sem tudjuk lerázni a súlyos terhet: részei leszünk a „Hja, a politikusok! – gazemberek” minősítésnek. Konkrétan Gyurcsány taktikájának éppen ez az értelme: az „azonosság” Veled; ebben is.

A másik baj a kiábrándultság. Nehéz lesz aktivizálni a köz tétovázó részét akkor, amikor kellene. Fásultan néz majd fel: – Mi van? S legyint. Mi is veszítünk vele.

A harmadik a választásokat érinti, a fentiekkel összefüggésben. A mai közegben és hangulatban nem lehet megismételni a Tocsik-ügyben elért sikert és annak kedvező kihatásait. A Kulcsár-ügy kulcsa nincs a kezünkben, most biztosan nincs.

Kékszakállú kulcsa a véres ügghöz – rejtve marad.

De lesz-e a kezünkben; s mi lesz a kezünkben a döntő hónapokban? – ez itt a kérdés.

Most ugyanis nem hozza meg a várt, drámai, döbbenetes hatású eredményt semmilyen leleplezésünk sem. Mindenki belefáradt.

Tudom, hogy ezzel nem mondtam nagy dolgot: a mai „botránypolitizálás” közegében földre hull a petárda. De azt azért mégsem nyelhetjük le, amit 15 éve csinálnak! (Milyen semmi volt ehhez képest Tocsik?!)

2004. október 18. – A privatizáció ellen – elvileg

Kedves Viktor!

Most elhagyom az összes gyakorlati érvet, amelyekkel azt tudnám alátámasztani, hogy miért gyalázat a magyarországi privatizáció; eddig is; és hogy miért lenne még inkább az ezután. Néhány elvszerűbb összefüggés.

A *dogmatizmus* mindig káros. A (neo)liberálisok önzésből kiinduló dogmatizmusa még inkább az. Éppen mert önző, mégpedig a szerzett pénz, a vagyon, a gazdagodás kérdésében – a közösségi gazdaság rovására. Ennek az önzésnek rendeli alá teljes filozófiáját, beleértve azt a magyar túlzást, hogy a szocialista-szadesz kormányok durván felgyorsították a privatizálást, és hogy kiszolgálták vele a külföldi tőkét, és a külföldi tőke hazai epigonjai lettek.

A liberális dogmatizmus mentőangyala a saját kreátuma: a *globalizmus*. Mintha az fogná össze a világot. Pedig csupán az erő – a pénz, a kommunikációs és a katonai hatalom – szétterítése a világban, mégpedig egy, ha nem is feltétlenül földrajzilag egyetlen központ irányításával: *ez az egy központ a multinacionális érdek*; nemcsak konszernké, hanem mindenkié (beleértve sajátját, ideológiát, kultúrát), aki tőlük kapja a létét: azaz a kiszolgálóké.

A globalizmus azonban nem csodaszer a gazdaság bajaira. Minél átfogóbb rendszert épít ki a maga érdekeinek a védelmére, minél több társadalmi szegmenst rendel maga alá, annál inkább kiépíti az *instabilitást*. Ha össze-roppan, maga alá temet. Miért ne roppanna össze? A mobiltelefonia, általában a távközlés határtalan kifejlesztése az ezredfordulóra irdatlan erőket kötött le: és aztán kiderült, hogy fölöslegesen, hogy nem szolgált tömegigényt, hogy ennyire nincs kereslet – a végeredmény az lett, hogy a fellendülés ezredfordulóra várt eljövetele máig késik, máig recesszióban van a nyugati gazdaság. Az elherdált szellemi és technológiai, fejlesztési kapacitásokat nem tudja visszaadni. Nem igaz tehát az a neoliberais massa, hogy „a piac tudja, mit kell tenni”, az állam pedig nem: az állam tehetetlen, pazarló stb. *Az állam a köz erőforrásainak jó őrzője lehet; és jó esetben gondos gyarapítója is*. De legalább is élő lelkiismeret a gazdaság, a szociális állapotok és a humánus viszonyában.

Az a bizonyos „piac” az *önkény* forrása is. A globális piac még inkább. Nem látszanak, elrejtőznek a tulajdonosok, a menedzsmentek szabadon gazdagítják magukat és a közérdek megkerülésének számtalan útját erőszakolják az államokra (a quislingekre – tehát nem mindenkire!; – Vidkun Quisling egyébként közismerten elnyerte méltó büntetését 1945-ben). A *piaci agresszió* a legelterjedtebb és legünnepeltebb gazdasági magatartás?! Igen. S piedesztálra emelve – ez a demokrácia? Kinek kedvez az ideológiailag sulykolt agresszivitás? A mindenben segítségre szorultaknak? Vagy a verseny címen ügylődő verőlegény, azaz a piaci agresszió nem más, mint a brutálítás himnusza!?

A *közművek* privatizálása, ráadásul a szolgáltató szektoré?! Ez sehol sem szolgálta a fogyasztók érdekét. Nem lett olcsóbb, ésszerűbb, jobb. Verseny címen azért versenyeztek, hogy *ki szerezze meg* – hiszen a közművek fogyasztóinak kőkeményen fizetniük kell; különben megfagynak. Elvitték – magyar közszemmel nézve: a mi quislingjeink elherdálták – a lakosság ellátásának fontos, és pénzügyileg az állam számára is biztos, előnyös piacát.

Verseny, piac címen azt hazudták, hogy a gazdasági ésszerűség nő majd. Helyette az árak nőttek, mert monopolisztikus helyzetbe hozták a vevőket – akiknek a hazai szolgák a hűséges rabjai, s most együtt kiáltják: *deregulálni!* Azaz mindenki mást kizárni. Főleg az államot.

2004. október 23.– A populizmusról

Az ellenségek-ellenfelek szeretik Orbán Viktort *ezzel* vádolni; jó okuk van: nekik nem jut belőle, az áldásaiból. Gyéferi most éppen azon ügyködik, hogyan lehetne megszerezni neki is. Nem lehet, az az érzésem: erre is születni kell. Csalással kicsalogatni nem lehet. (Persze, leírtam már többször, milyen nagy veszélyeket rejt az ő kísérlete – így lesz ő „alternatíva”, olyas valami, ami eddig nem volt. Ez az „alternatíva” a veszély: választásokról, alternatívákról lévén szó.)

A populizmus, a populista – már csengésében sem; főként pedig a hozzá fűzött liberális és média asszociációkban – nem kellemes fogalom, szitokszóvá vált. Ezért kellene mást találni a jelenségre és annak mélyebb tartalmára. Ezen írásban nem tudok más szót használni.

A populizmus mindenekelőtt népszerűséget takar. Ezért bizony jó dolog. Annak fáj, aki a köz előtt nem tud tömegesen népszerű lenni – aki a globálisnak nevezett folyamatok titkos erőtereiben szerzi a szövetséget. Egy néppárt és annak vezetője csak populista lehet. (Vigyázat: a maszop is elkezdte magát „néppártnak” nevezni, hogy most már ebből is „kettő legyen”; v.ö. „alternatíva”).

A populizmus, illetve annak mai, média- és személyiség vezérelte változata világjelenség. Európa, az USA vezetői ma már eleve ilyenek – aki még nem, az majd az lesz (a skandinávoknál ennek kisebb a hagyománya – a mediterránoknál sokkal nagyobb). Egyre terjed. Miért?

Mert a globalizmus erői kizárják a nagy közegeket, a társadalom tömegei nem is tudják, mi történik. Megtartásuk és a társadalmi folyamatokban történő aktív szerepük ellensúlyozására annál nagyobb mértékben van szükség a populizmus eszközeire, minél erősebb a titkos erők korlátlan hatalma. A populizmus talaja tehát objektív: védekezés az elszigeteltség ellen. Az a vezető, aki populista, az egyben erősen demokrata is: a közhöz fordul. Ha hamisan, csal és megbukik. *Ha a közből jön, és azzal azonosul az eszköztára, akkor sikeres lesz* akár nagyon tartósan is (régiben „Vaterlandsfigur”-nak hívták a németek Adenauert, Brandtot).

A populizmus azért is sikeres, mert érzelmi eszköz a túlzott ésszerűséggel szemben; a nagyokos neoliberais válaszokkal szemben. A tudálékossággal szemben – az egyszerű anyanyelv erejével. A pénz brutális ereje és a nemzetközi hálók ellen. Szabadságvágy a láthatatlan és nyomasztó diktatúrákkal szemben. Lázadás az új hatalmi központok ellen. Ha okos, akkor sikeres lázítás is. Ha gyenge és erőtlen, szégyenlős, akkor fura figura, nevetséges. Megint azt mondom: *a lényeg az, hogy csalsz-e; vagy azonosultál vele: azaz belőled jön, az igazság-érzetedből?*

Minden párt, amelynek egyáltalán lehetősége van tömegméretekre, populista akar lenni, és ilyen vezetőt keres. Ma nálunk a többi politikai szereplőnek csak másodrangú epigonmaszk jut – és az Orbán Viktor által teremtett, mindenekelőtt a nagygyűléseken nagyszerűen érvényesülő stílus kisajátítása. Gyéfecók populista szemfényvesztése közben azonban megmarad a teljes, a szerves kontaktusuk azokkal, akik „ellen” populistának kellene lenniük: saját neoliberális-globalista gyökereik a tőke talajából szívnak erőt továbbra is. Tehát pénzt, kapcsolatot, médiát. El tudják-e játszani ezt a kettős szerepet: ez rajtunk is múlik.

Hagyjuk-e nekik? Kiderül-e, ki az őszinte, és ki a hazug?

2004. november 3. – A tévéről és a tévésekről

Kedves Viktor!

Azon hiányok között, amelyekkel a FIDESZ-nek egyetlen korszakban sem sikerült megküzdenie, kettőt említek most – ezek látszólag ugyanazok; mégis más-más gondok:

- A FIDESZ-nek nincs saját nagyon kvalifikált, magának önmaga erejével nagy elismerést szerzett *tévés gárdája* (Napoleon a Gárda nélkül – ez képtelenség).
- A FIDESZ *nem ért a tévéhez*, s nem is tudja jól használni (másokhoz képest); az, amikor a FIDESZ „kedvenc” volt, mint fiatal ellenzéki, belefért a média *show*-jába.

1. *A szféra fő tulajdonsága a látszathitelesség és az azonnaliság (on-line)*. Nem számít semmilyen általánoságban fontos érdem (mint a tehetség, a szorgalom, az esztétikai szépség), mert a tévés szereplés megjelenésének *állandósága, gyakorisága „családtaggá”* teszi őket, minden esti vendéggé, akinek „otthon a helye, köztünk”; márpedig az ember a családtagjával nem csupán elnéző, hanem hibáival együtt szereti őket. Ily módon mindazok, akik folyamatosan jelen vannak a közönség életében, egyben népszerűek és hitelesek is. Elképesztő durva eseteket lehetne erre felsorolni Balótól Bánóig, Havastól Forróig és Farkasházitól Verebesig, ide sorolhatjuk a Friderikus- és más sztorikat is.

Az a politikai kör számíthat nagy befolyásra, amely képes elérni, hogy állandó arcait a képernyőn – az otthonban – tartsa, hogy ne lehessen eltüntetni onnan. Sőt: még erősebb lesz, ha a menet közbeni kvázi bukások, bulvár-lecsúszások után sikerül újra odatenni őket, mert akkor még győztesek is: főnixmadarak.

A FIDESZ-nek soha nem volt ereje arra, hogy szívós munkával, kitartó bizalommal *megteremtse a saját nagy gárdáját*, mert olyannyira bízott emblematikus személyiségeinek erős és hatásos médiaszereplésében. Ami helyénvaló érzés volt, amikor a párt kisebb volt, és nagy létszámban volt jelen az alapító, fotogén vezető gárda, hitelességében akkor még nem csorbulva – ha azonban fogy a számuk és csorbul a hitel, akkor baj van: minden negatív közhatás, megítélés a megmaradt, kevés számú vezető általános politikai esélyét is rontja. Ennél már sokkal szerencsésebb az, ha ezek a negatív hatások a tévében a politika nevében és javára ténykedő újságírók fejére hullnak vissza – mint az ellenfél esetében!

A Szövetség ugyanebben a helyzetben van most, ellenzékben, és ebben a helyzetben lesz, ha győz is. Nem gondolható komolyan, hogy a Philip-típusú egyéni karrier megoldást jelentenek; és ebből is kevés van. S az sem gondolható komolyan – ráadásul súlyosan veszélyes –, hogy a Magyar Nemzet vezető- és publicista csapata egyben azonos lehet a Hír Tv gondjait megoldó gárdával is.

Nem kerülhető meg, hogy a FIDESZ tömegesen *nevelje fel, hozza helyzetbe és tartsa állandóan sikerhelyzetben a maga nagyon kvalifikált, a sajtó általános egésze által is előbb-utóbb megbecsült tévés gárdáját, minden tévés csatornán*.

ÉS: nem primadonnákat, ön- és botcsinálta exhibicionistákat, akik a szervetlen „fejlődés”, a gyors karrier révén – az én-tudat betegessé válásával – azt hiszik, hogy ők jelentik a dolgok közepét. Olyanok kellenek, akiknek ez – alkalmasságuk és tehetségük miatt ez –, éppen ez az elkötelezett hovatartozás jelenti az állandó

jövőt. Hangsúlyozom: ez nem megy úgy, hogy képzetlen karrieristák lesznek a sztárok „érdemeik révén”. Ez egyrészt múló siker – másrészt árulók lehetnek, mert azt hiszik, hogy az Isten is szupernek teremtette őket: pedig máshol töpörtyűt kellene hozniuk a szerkesztő úrnak a sarki fűszerestől.

2. *Politikusok* döntenek a tévéről, a politika játékszabályai szerint, s döntéseiket az a politikai séma határozza meg, hogy „a jó döntések meghozzák gyümölcsüket”. Itt azonban nem, mert *e* szférában ezen séma szerint nincs jó döntés. Abszolút saját játékszabályai vannak, s nem bábok. A tévé sajátos intézmény. Felnagyít minden érdemet. Azonnal hat. E hatása felmérhetetlen, mert nagyon szubjektív *is*. A tévéket meg kell szerezni és meg kell tartani. Nélkülük nem lehet győzni. A tévé mint műfaj és mint intézményrendszer fontossága nem keverendő össze azok fontosságával, akik – képernyőn, szerkesztőként, producerként – éppen bitorolják, s a nélkülözhetetlenség mítoszával lépnek fel. Kreátumok egy kreatív intézményben...

2004. november 4. – Magamnak, a tükör előtt

Kedves Viktor!

Ma a *kettős állampolgárság* 100 milliárdos hazai terhe! rémének bevetésével kicsapott medréből a szocliberális koszhullám, a Gyurcsány-éra mostantól örökké takarítandó hordaléka. Nagyobb, mint elődje és a mögöttük álló szocialista és szadesz párt által gyakorolt légkörszennyezés volt a 23 millió román fenyegető rémével a hazai munkapiacokon; hogy elveszik a kenyereinket. Ezzel 2001-2002 fordulóján már beírták a nevüket az emlékezet könyvébe. *Mocskos dolog ez itt*, bár ilyen szavakat nem szeretek használni. Valami bűdös anyag, ami felőlük jön. Csak kegyelmi állapotomban nem írom azt, hogy „belőlük” jön.

Azt hiszem, *hatásosak* lesznek. A legutolsó percig *mindent meg kell* tennünk a teljes meggyőződés szellemében azért, hogy a lakosság a kettős állampolgárság mellett voksoljon. *De kérdéses*, hogy sikerül-e, hiszen a manipulálás nagymestereivel akadunk össze megint. A cinizmus gátlástalan bajnokaival, akik tudják, hogy a folyamatosan – általuk – megnyomorított kis nép, kis ember, kis gyarló félni fog – és féltetni mindenét. Hallom magamban, amint visszhangoztatni akarják több millió szerencsétlen nyugdíjossal: hogyan adjuk oda ezt a kicsit másoknak – hát hiszen mi teremtettük, nem ők! Hatni fognak, ahogyan hatottak a 23 *millióval* is. Most nem milliomos, hanem *milliárdos* félelemszint az úr. Emeltek a téten. Riadj magyar! Szavazz Nemmel. Húha!

Szegény, szegény kicsi, kirekesztett, megalázott, éppen a nemzetellenes „ősök” által 40 éven keresztül cserbenhagyott és elárult kicsi magyarjaink! Ki néz a szemükbe!? De most hagyjuk ezt, elég, ha belül él ez a szörnyű kép.

Most nézzük a közeljövőt. Hatni fog a rém. Ha azonban végigvisszük ezt a harcot a következő hónapban, úgy, ahogy tőlünk elvárják, akkor nem győzhetnek. És mi semmiképpen sem veszíthetünk.

Mert az aljasság – a felfelé kapaszkodó ostoba pojácagóg – most végképp megfélemedezik arról, hogy ez a téma soha nem lesz pártharc. Csak nekik az, csak ők szeretnék most bebizonyítani, hogy ők e téren is egyaránt erősek, netán annyira lendületbe jöttek, hogy erősebbek. Mert – vélik – lám-lám, az ő nyugalmat és hazai biztonságot ígérő szavaira hallgatott a lakosság, s nem nyújtott kellő támogatást az „ellenzék felelőtlen kampányához”.

Nekik most is pártharc zajlik. Győzni akartok? Tényleg? 3,5-4 millió magyar fölött a Kárpát-medencében, milliárdos, kielégítetlen bélpoklosok?! „Hát” tessék!

Itt nem leszünk vesztesek akkor sem, ha nem kapunk elég támogatást. Itt a gyáva és az áruló a vesztes. Nem leszünk vesztesek, ha bátrak vagyunk, s nem csüggedünk el a rém bénító fenyegetése miatt. Itt nem az veszít, aki kevesebb szavazatot kap. Itt nem az EU Parlamentjéről voksolunk. Itt nem pártokról szavazunk, itt nem a FIDESZ Magyar Polgári Szövetség választási ereje a mérce! Ez nem erő kérdése, nem az erőviszonyoké. Ez a magyarság kérdése!

Ezt mi már megnyertük a múltban, és dec. 5-ig minden percben azért kell harcolni, minden eddigi választási küzdelemnél *hatásosabb módon* is, hogy megnyerje a népszavazást minden hazáján és népén kívül rekedt magyar is. Az ő lelkük a tét. Azoké, akiket 85 éve megfosztanak attól az állapottól – nem, a reménytől soha! –, hogy ők és mi egy nemzet vagyunk. *Nekem nem mi vagyunk az anyaország. Nekem csak egy anyám van, ha magyar is vagyok, és nem csak ember: az én hazám a magyar nemzetem.*

Ki kell térni az elől, hogy ez a választás a FIDESZ mércéje. Ez az egész ügy a FIDESZ élete is egyben, a mi örök lelkiállapotunk, s nem szavazás kérdése.

Ha elég sok támogatást kap a kettős állampolgárság, akkor menjen az ügy a maga megérdemelt útján.

Ha azonban nem kap eleget, akkor most aztán tényleg következzen az az elszámoltatás – egyelőre a lelkünkben és a közéleti összhatásunkban –, amit eddig mindig megúsztak. Gazemberekkel tényleg nincs miért együttműködni – mondta valaha az apám.

Ha nem kap elég támogatást, akkor végre tényleg és örök érvényűen ki lehet majd mondani: árulás zajlik az ország élén. Nem csak tolvajok, szemfényvesztők, tulajdonrablók hemzsegnének sokan, a kisemberek kisemmizői, hanem a népüket áruló kofák is.

Ez a győzelem kell nekik!? Hagyjuk meg nekik, megüli majd még az ő feneketlen emésztésüket is.

Hagyjuk meg nekik a mámort addig a pillanatig, míg el nem dőlt, hogy győztek-e ez ügyben.

S ha győztek, nyomjuk le a torkukon – Trianon után ugyanaz a bagázs harmadszor gyalázza meg nemzetét, népét: Rákosi és Kádár utódai tort ülhetnek, kupákból zavaros mámort vedelni.

És erre tényleg ne legyen megbocsátás.

A sok-sok közül, amit eddig elkövettek szoclib vezényszavak alatt, most elértek az igazihoz: innen nincs visszaút. A köztolvajlást össze lehet keverni az erkölcs és jog kibúvóival. A haza és annak népe azonban ne túrjon el többet maga ellen – se határon kívül, se belül.

Féltitek a lopott milliárdokat, tolvajok! Hát... hiszen a Tiétek, naná, még hogy'! Azokat a százmilliárdokat, amiket raboltatok, ne keverjétek össze azokkal a százmilliárdokkal, amit el se fogadna tőletek 3-3.5 millió magyar – nemhogy kérné!

U.i.: még mindig magamnak, tükör nélkül, befelé: *egészen biztosan győzni fogunk a népszavazáson. Itthon magyarok élnek, nem bábúk. Hallják a bábok?*

2004. november 4. – A tőke baksisa

2001 végén kezdődött: amikor a 23 millió román fenyegető rémével engem személyesen egyszer s mindenkorra kítaszítottak a környékükről is, és ezért tényleg hálás vagyok nekik. A választási siker kedvéért a nyomorultakról szóló francia regény magyar megfelelői – a nyomorultak a magasban (v.ö. haza a magasban) – elkezdtek riogatni 23 millió román hazai megjelenésével a munkapiacra; azaz a hazai magyarság megnyomorításával. Ezzel akarták tönkretenni az Orbán-kormány egyik legfontosabb tétét, a státusztörvényt, annak áldásos hatását. Ma már tudjuk: tönkre is tették. Maszop és szadesz, az internacionalisták és a kozmopoliták – legyen a nevetek, fiúk, oroszok: *Interkozmosz*. Tegyük most már végképpen világossá, hogy nem vagyunk egyek. Ekkor visszavonhatatlanná vált a haragom és emberi megvetésem. Én magyarnak születtem, s nem állampolgárnak. Az utóbbi eleve jár, az előbbire születni kell. Vagy legalább neveltetni. Ti meg nevettek ezen.

D-209 és Erdély elrablásának közös ünneplése 2002. december 1-jén Budapesten. A nagy tanácsadó, a főtanácsadó, GyF, a stratégia aztán hátba szúrja a főnököt, hogy a haldokló főnök – most már inkább csak szolga – hétért örüljön a jó cserének: most már lám ő lehet az utazó nagykövet; korábban a főtanácsadót láttuk mindenhol külföldön virítani az első sorokban.

És elértünk 2004 őszéhez. Történetesen az okt. 23. és nov. 4. közötti napokhoz. Ekkor tényleg fontos és a drámákban pontosan körülírt hatású lépést tett a gátlástalan had, s nevében vezére Nagy Imre emlékművénél pózolva, hamleti kezében a koponyával: „*Imre*, a Te tiszteletedre megtiltjuk embereinknek, hogy a kettős állampolgárságra szavazzanak. Ugye Te is ezt tanácsolod nekünk, Imre, itt, a parcellánál, Imre. Mondd csak nyugodtan, körbe vetek bennünket a biztonsági örök, a titkos rendőrök, nem lehet semmi baj, Imre.” Suttogta kérően a pesti Hamlet a szellemhez, de a temetetlen halott, Nagy Imre nem tudott szólni semmit sem.

2004. november 9. – Még mindig a kettős állampolgárságról

Még egy – *őszinte, leplezetlen* - összefoglaló szó a kettős állampolgársággal kapcsolatban írt, Orbán Viktornak címzett előző levelémhez:

1. Nagyon rosszkor jött a Magyarok Világszövetségének e dobása.
2. Ezen azonban már nem lehet hezitálni; és még kevésbé érdemes szétzilált sorokkal támadni (l. Kovács Miklós véleménye Kárpátaljáról).
3. Mindenkinek, aki velünk van, aki tehát nem odaát van, meg kell érteni, hogy most nem lehet mást tenni, mint megpróbálni győzelemre vinni.
4. ÉS! HA NEM NYERÜNK – ami valószínű (ezért is rossz az MVSZ kamikazeakciója) –, akkor teljes joggal és világosan mondjuk ki: a szoclib nyíltan elárulta a magyarságot, és cserbenhagyásos gázolást követett el. Tehát semmiképpen se hagyni a mi erőpróbánknak feltüntetni, mintha az volna a tét, hogy elég erős-e a nemzeti oldal, vagy éppen gyenge lesz?! – itt a magyar összetartozás a tét: ezt árulták el ország-világ előtt!

2004. november 16. – A lakitelkiekről, a decemberi szavazásról

Kedves Viktor!

Mivel korábbi leveleimben az alábbi kérdésekről már leírtam a véleményemet, most csupán egy-egy rövid megerősítést ill. kiegészítést szeretnék tenni egyik-másikkal kapcsolatban.

1. Az *MDF* szomorú története elérkezett sötét pontjához. Dávid Ibolya tegnap óta szocialista szavazattal lett a Parlament alelnöke. Elveszítették minden emberi méltóságukat – a politikait már régóta. 8 tag a frakció. Minden kár haszonra is módot ad. A Lakiteleki Munkacsoporthoz 16 független ősi MDF-es tartozik. Elérkezett az ideje – és most már tényleg itt az ideje! –, hogy a 2006-os parlamenti választásokon önálló pártként szerepeljenek. Feltehetőleg szövetségben a Szövetséggel. Vagy anélkül. Azért van itt az idő, a *reális idő*, mert ha végignézed az arcokat és a hozzájuk tartozók múltját és hitelességét, akkor rájössz – bocsánat, nekem sikerült! –, hogy ők 16-an egyek a magyar vidékkel, reprezentálják a teljes vidéki értelmiséget, jobban és koncentráltabban, mint bárki más. Főleg pedig képviselik a falvak, a kisvárosok, a gazdálkodók népét. Éppen azt a társadalmat, amelyet a Torgyán-bumeráng (magyar készítésű bunkó) becsapott és otthagytott. Nincs önálló, specifikus és igaz képviselője e népnek, olyan, amely szívében is az, amely arcával, hangjával is az: amely hihetően nekik él. Ez adja az *önálló párt jogát* és a megalapítás kötelező felelősségét a 16 nagy jövőjű „kizárt” politikusnak.
2. A *kettős állampolgársággal* kapcsolatos szavazásról és általában: ugyanazt a gyakorlatot kellene követnünk, mint majdan minden *jövőbeli* szavazáskor. Mire gondolok? Látszik, hogy kialakultak a táborok, vagy-vagy éllel. Természetesen ezt a miénket mindig, minden pillanatban fenn kell tartani, folyamatos, hiteles munkával. Van azonban egy *új jelenség*. Ki tud a választás napján, az *utolsó órákban tömeget mozgósítani*, az urnákhoz kérni. Hangsúlyozom: az utolsó órákban, a választás délutánján is kapcsolatban lenni azokkal, akik egyébként nem mennének el, bár várhatóan ránk szavaznának. Nem arra a többé-kevésbé illegális módszertanra gondolok, amit a szocik követtek 2002-ben. Hanem arra, ami a mi *tényleges erőnkől* következik. Az élő kapcsolatból. A Szövetség kiterjedt felépítéséből. És kifejezetten következik a polgári körök létéből és szervező erejéből. Mélyebben és rétegzettebben vagyunk jelen a társadalomban, mint az ellenfél. Használjuk ki ezt, legyen a legutolsó pillanatig élő, győzni akaró viszonyunk a potenciális választónkkal. Éppen azért, mert ebben jók és hitelesek lehetünk a fenti szervezetség révén (még egyszer: a polgári körök is!). És azért is, mert a politikai apátia, rezignáltság – amelyet a politikai ellenfelek kimondottan erősítenek – eleve sok embert tart távol. Velük kell kapcsolatban lenni. Ez azonban nem megy úgy, hogy majd „rájuk szólunk” a választás délutánján. Ez úgy megy csak, ha minden nap kapcsolatban vagyunk velük. Ti pontosan tudjátok, hogy ki a 400 választókerületi vezető emberünk. De tudják-e ők, hogy ki az *ő 400 emberük*, egyenként!!!!?? Akiknek pontosan látható kapcsolatrendszere van, személyes, baráti – hiteles és erős?!
3. Ne áldozzuk fel, ne passzoljuk át az *amerikai kapcsolatrendszer*t, ez nem szoclib hitbizomány, bármennyire is szeretnék a mi derék, gátlástalan barátaink. Helyes, hogy kijövünk Irakból! Nyilván Bush-nak nem tetszik. De ez nem ok arra, hogy mi megsértődjünk rá. Én a *szuverén* magyar politika álláspontját vallom. Ezen belül a határon túli és az európai (uniós) közvetlen felelősséggel. De ne álljunk meg itt. Ne engedjük, hogy

az itthoni quizlingek kisajátítsák az USA-kapcsolatot: az sokkal értékesebb, sokrétűbb annál. Ezen azonban nagyon sokat kell dolgozni, rossz a kiinduló helyzet, „piaci áru lett” a szuverenitás.

2004. november 17. – Csak tisztán

Az utolsó percekben is meg kell próbálni mellénk állítani azokat, akik – talán elkötelezetten, de apátiába süllyedten, vagy tájékozatlanság miatt – haboznak. Téves a szoclib. hite és az őt tápláló sajtó reménye, hogy a (politikai és média) bulvár-primitív szintre nivellálta az emberek igényét. *Ezek az igények* – amelyek etikaiak, a biztonság-gal kapcsolatosak, szolidárisak, azaz nem akarnak mások ellen irányulni; és amelyek genetikusan itt születtek, „ezen a tájon” – alapvetően *élnék mindenkiben*, akkor is, ha nem jutnak szóhoz. Azaz: az emberek többsége lelke mélyén *elkötelezett azon értékek* mellett, amelyek szerint élünk, mi, itt magyarok, és egy kétezer éves kulturális-vallási értékrendszer tagjai. A család, a hit, bizonyos lelki emelkedettség, a haza és a nemzet értelme, a barátság és a kézfogás, az adott szó ereje – ezek olyan kötöttségek nálunk, amelyek sokkal több embert érintenek, mintsem gondolnák az agy mosó tagadók.

Csupán annyi a tény, hogy ők tényleg nivellálnak. Nincs meg azonban az „eredmény”. Ha meglenne, akkor a FIDESZ, az egyház, a nemzet ereje régóta süllyesztőbe került volna.

Ha ez igaz, akkor ezen az úton kell továbbmennünk, nagyon erős léptekkel. És ennek a folyamatnak lehet az a vég-eredménye, amire utaltam az „utolsó percekben is...” választási módszerével. El kell tudni érni, hogy az utolsó percekben az a bizonyos *vagy-vagy* ne egyszerűen a szoclib *vagy* a Szövetség kérdéséről akarjon szólni (bár nyilvánvalóan így jelentkezik), hanem többről: a mi itthoni életünk értékei *vagy* a zavaros hamisságok.

A fentiekből kiderül az optimizmusom: lakosságunknak a látszathál (hogy ti. „érdektelen, apátiába esett”) *sokkal erősebben kötődik, köthető a számára ismert és kívánatos hagyományos értékekhez.*

Márpedig nyilvánvaló, hogy a másik oldal ezeket az értékeket folyamatosan rombolja. És távolról sem csak azzal, hogy negligáló magatartást tanúsít az egyházakkal, a vallással kapcsolatban. Ez még beleférne a „modern állam” liberális eszméjébe, és a lakosság egy jó része sem kifogásolja ezt. Rombolásuk fő eleme az idegen viselkedés- és életminták erőszakolt meghonosítása, azt hangsúlyozva, hogy „ez a modern”, a népszerű, *érted nép?*

Ne! Ne gondoljuk, hogy el kell fogadnunk a homoszexualitás mint viselkedésforma zajos és erőszakolt terjedését. Hogy transzvesztiták jelentik a progressziót. Hogy Budapest utcáinak gépzenei harsogása a kultúra új iránya. Hogy a Pa-Dö-Dö és egy bizonyos cigányrepper a minta. Kinek?

Valójában csak keveseknek. De állandóan őket és szimbólumaikat látjuk viszont a médiában. Tehát mégis vannak és hatnak. Ez azonban nem jelenti, hogy a passzív befogadás – hogy eltűröm ezt a kampányt – annak a jele, hogy egyetértek vele én, az egyszerű polgár. Sőt, a nevükben is kijelentem: silánynak, közönségesnek tartom azt, ahogyan rám akarják erőszakolni a „multikultúrájukat”. Ez a „multik kultúrája”, a kultúra nemzeti létének a tagadása.

Semmiképpen ne engedjük eluralkodni az érzést, az önfeladást, hogy „hát...ez van!” Ez nem a miénk. Ez nem a lakosság 90%-áé. Ez még azoké sem, akik oda szavaznak.

De szavazzanak. Eljön majd számukra is a felismerés, külön-külön sokaknak, hogy morális zagyvaságot támogatnak és nyelnek le. Azt szokták mondani: az erős nemzeti karakterrel rendelkező népek, nemzetek (a miénk ilyen) eljutnak a „morális sokk állapotába”, amikor tömegesen felismerik, hogy az irányított giccs szándékosan rombolja le az ő egyszerű és igaz világukat. És máris eljutottunk a szoclib stratégia és média lényegéhez. Tudnunk kell – és ez az „utolsó percekben is...” alapja –, hogy ez a morális erőszak nem ér a lakosság lelkéhez. Hogy az egyszerű embernek az a lényege, hogy egyszerű. Hogy szép, igaz szavakkal és tiszta eszmékkal, ki-kezdhetetlen morállal lehet eljutni az ő ideáljához. Amit keres. S kevés dolog van, ami tisztább, mint *a hagyomány: az apja keze, az anyja szava.*

2004. december 5. – ...és jön a Mikulás bácsink?

Azt tapasztalom: a mi köreinkben már valóságos népiünnepély maga dec. 5.; és a készülődés rá. Mi azonban kevesen vagyunk, ha összeszámolok mindenkit, akit így, belterjesen elérünk, akivel összebújunk (azokkal, akikkel amúgy is szoktunk), lehetünk akár százezren is.

De minimum kétmillió kell. S valójában sokkal többünknek kellene ott lenni. Ha tudják! Ha tudják, hogy ott kellene lenniük. De ne tévedjünk. Nem tudják. Iszonyú az agyonhallgatás. Tegnap a Professzorok Batthyány Körének ünnepségén vettem részt, felemelő volt, bármelyik tévéállomás műsorában két teljes órát érdemelne, aligha lehetett nagyobb szellem azokban az órákban Magyarországon – s ne tévedjünk: két perc se nagyon készült belőle a tévék számára. Az agyonhallgatás mellett az agyonzavarás – a kétség- és zavarkeltés – a fő fegyverük. Pedig már tudják, hogy elbuktak a Történelemórán. Nemhiába nem akarják tanítani rendesen. Elbuktak.

De a mi ügyünk nem bukhat el. Sőt. Akkorát kell győznie, a sebet annyira be kell gyógyítanunk, amilyen mélyre vágta Trianonban a külvilág; és azóta a beltenyészet.

CSAK AKKOR tudjuk meggyógyítani, ha minden eddigi választásnál magasabbra helyezzük a mércét, beleértve a saját véleményünk kifejtését és mások meggyőzését.

Magunkat nem kell. Másokat pedig még nem sikerült. Ezért az javaslom, lelkünkben és döntéseinkben emeljünk a mércén: legyen *dec. 5. népiünnepély*. Ne egy-egy embert hívjunk az urnához, hanem mindenkit, akit képesek vagyunk, akit elérünk, aki hallgat ránk. Úgy, ahogyan a magyarság legszebb ünnepére mennénk és vinnénk minden hozzánk tartozót.

Nem egy-egy, hanem tíz-húsz-száz embert kell magunkkal hívni. *Ünnepnap lesz, Karácsony előtt, és közvetlenül Mikulás előtt.* Mit tegyünk a Mikulás bácsi puttyonyába!? Most aztán beletehető – bele is tesszük; mindenki tegye ki a maga kis csizmáját – és tegyen a másikéba.

Tényleg komolyan gondolom: ha a lelkeket fel tudjuk ébreszteni, ha mindenkit karon fogunk a magyarság, a szolidaritás, a gyengébb iránti kötelező jóézés tudatával, akkor ÜNNEPNAPPÁ tehetjük e napot, most és mindig. *S ha nem?!*

ARRA IS fel kell készülni, már december 6-tól. Akkor virgácsot hoz a krampusz bácsi – a csúnya bácsik popójára, nagy, komoly hurkaszerű jelekkel. AKKOR ki kell mennünk az utcákra, a terekre, mindenhová, hagyni akkorára duzzadni a felháborodást, amekkora csak lehet, ha és amikor az embert elárujják: méltóságában, jó szívében és testvérei iránti szeretetében.

AKKOR dec. 6-tól (vagy amikor világossá válik az esetleges negatív eredmény) magunk is krampuszok leszünk – s Karácsonyig el is intézzük a verést, hogy akkor már megint mással foglalkozhassunk: azzal, hogy hogyan adjuk majd vissza 2006 után azt, amit most kimartak belőlünk. Mert aki a magyarokat bántja „odaát”, az mindenütt bántja.

A Magyar Művészetért Díjátadó *Gáláján* teszek egy nyilatkozatot (Summa című leendő albumomban is idézve): „E mű szerzője, sok gyerek apja és két gyerek gyámapja, egyben A Magyar Művészetért Díj Kuratóriumának elnöke a kettős állampolgárságról zajló – általam vérlázítónak és megalázónak tartott – magyar kormányügynöki „Nem”-felszólítás kapcsán az alábbi nyilatkozatot teszem 2004. december 2-án, a XVIII. Díjátadó Gálán: Mint e díj alapító elnöke és mint kiskunfélegyházi magyar bejelentem: ha három nap múlva, december 5-én a népszavazáson e lélekromboló átok (a kormánypropaganda) hatására a javaslat nem kapja meg a kötelező 25 százalékot, ha eláruljuk magyarjainkat, akkor egész eddigi életemből következő lépést teszek. Kérni fogom a szerb kormánytól *a második, nekem kettős: azaz a magyar mellé a szerb állampolgárságot, hogy azonos lehessen a ma legnehezebb életet élő magyar testvéreimmel, akiknek szülőföldje ráadásul az én szülőföldem meghosszabbítása is*: ugyanaz a homok és ugyanolyan tarack, s a tarackon ugyanolyan becsületes és büszke élet. Nekem is jár ugyanaz, mint nekik: a kettős állampolgárság. Vagy ahogyan e díj egyik mai kitüntetettje, a felvidéki magyarság jelese, *Tózsér Árpád* írta művében: *a kettős úr*. Nekem is jár a vesztes szavazás után.”

2004. november 25. – Kikkel?

Dec. 5-höz közeledve szaporodnak olyan nézetek is, hogy hogyan kellene megállapodni a kormányerőkkel stb. Ma a Magyar Nemzetben egy egyébként nagyszerű írás végén Vekov Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület könyvtárigazgatója jutott ilyen konklúzióra, ami amúgy nagyon szép és nemes gondolat egy egyházi-papi közegben dolgozó szellemi ember részéről.

Hogyan állapodjunk meg...?

Sehogy!

Kikkel!?!

Ezekben a hetekben A Magyar Művészetért égisze alatt megjelenő díszalbumsorozat határokon túli ajándékozása végett sűrűbbé vált a személyes kapcsolat az ott élő magyarokkal. Ebből – is – merítem az elutasító választ. Ki mer a szemükbe nézni – alkuszok legyünk a zsbivásáron?

Miről lehetne itt megállapodni?!

Az igenlés és az árulás között nincs ajtó.

Én nem fogom megvetni azokat, akik nem mennek el, vagy nemmel szavaznak. Joguk.

De megvetem életem végéig azt a cinikus csürhét, amely most a kormány és pártjai zubbonyában melengeti saját lélektelen lelkét. Velük csak azonos négyzetkilométer van – és semmi más.

Ha most belefulladnak a zubbony alatt található, levegőtlen önbűzbe, a magukba zárt bűnbe, hát legyen. Én nem fűjdogálom a friss levegőt alájuk.

Majd ha levetik a zubbonyt, mosnak egy kicsit, netán varrnak-szőnek újat a saját kezükkel – akkor lesz miről beszélni. De az odébb van. És előtte olyan nagy elnézést kell kérniük a nemzettől, amilyent még soha nem tudtak. Most sem fognak.

Nincs kivel tárgyalni, amíg kuncog a gyurcsánycsínytevő és a Kuncze-világ.

Nincs, mert elárultak mindent, ami fontos.

Megkérdezik mostanában tőlem, a határokon túl is: hogyan teheték ezt?! És széttárják a tanácstalan karjukat.

Én tudom. Nem tehetek mást. Ők csak azt teheték, ami belőlük fakadt. A saját lényegével senki sem tud szembeállni. Ez az egész a lényegükből, idestova 60 évükből fakad.

Hogy lehettek ilyen ostobák!? – szokták kérdezni ezt is.

Hát hogyan lehettek volna. Naná hogy lehettek! Hiszen csak azt tették, teszik, amik ők maguk.

Eljöhet az idő, amikor kilavírozgatnának ebből a helyzetből. Szóltam már Ocskay Lászlóról, egy magyar politikus hölgy kapcsán. Most itt van a hím példa. Ocskay... Ő is könyörgött Rákóczinak, mikor elárulta a döntő trencsényi csatánál, s mikor elfogták, és a kerékbe törés várt rá. Hogy nem is úgy gondolta! S végül, hogy nem lehetne-e bárd. Egyszerű helyzet volt.

Ma persze bonyolultabb. De csak az egyszerű helyzet bonyolultabb valamelyest.

Nincs miről tárgyalni, nincs kivel.

Bízzunk a magyar érzésekben. Ha tévedünk, majd újra kezdjük.

Bízzunk abban is, ahogyan újra tudjuk kezdeni a legmélyebb drámák után.

2004. december 6. – Gyurcsány becsapta a Mikulást

Kedves Viktor!

Én most elkezdek *szerb* állampolgárságért folyamodni, a magyar mellett. Annyit a szerb kormány is megtesz nekem, mint a mostani budapesti az ottani magyarokért: megtagadhatja. Az esetben is egyenlő leszek velük.

12 pont tömör imperatívuszokban:

1. Vesztettünk. Kiderült, hogy ilyen közegben élünk, s ezt a közeget ők jobban kézben tartják.
2. Most hagyjunk fel az állampolgárság ügyével, az elemzésekkel. Ez a jövő dolga, s nem kell addig beszélni róla.
3. Az állampolgársági vita közben megúszták a költségvetés botrányát – erre kell most minden erővel koncentrálni. A gazdasági és szociális helyzet legyen a téma 2006-ig.
4. Nem erőltetném a privatizációs népszavazást, l. 1. pont: a lakosságot kifárasztották, elnyűtték, mindent lenyomnak a torkán a 23 millió román, és barátjuk, a D-209 óta.
5. Ne bántsuk a szavazásra jogosult embereket ezért a népszavazásért. Gondoljunk bele: Petőfit a saját alföldi kiskun népe nem választotta meg egyszerű képviselőnek a 48-as Nemzetgyűlésbe! Az urakat kell bántani!
6. Egyszer s mindenkorra, személyesen határolódjunk el – a politikai-erkölcsi megvetés szellemében – a Gyurcsánnyal való bármilyen jövőbeli kapcsolattól: Nyilatkozatban, ki ahogyan teheti!
7. Győztünk. A szívünk és az eszünk szerint cselekedtünk. A határon túli magyarok dolga, kezdjék meg az elszámoltatást ellenségeikkel szemben – mert azok köztünk vannak most.
8. Becsüld meg a „Te népedet”, mielőtt félre lehetne magyarázni: a „Te hűségeseid”. Másfél millióan vagyunk, nem kevesebben, nem többen. Ők odaát is ennyien vannak.
9. Nem szabad erkölcsi hibákat elkövetnünk. Ha valakiről közölünk kiderül, hogy sáros, menjen, s tisztázza magát először.
10. Kimaradtunk az MTV-ből, s most főként ott győztek le bennünket.

11. Minden erővel tegyük meg a Magyar Nemzetet a médiaerőnk olyan közepévé, amely nagyobbra nőhet a többi napi lapnál.
12. Soha ne engedjük magunk közé Gyurcsány szellemét – a nihillt.

2004. december 7. – A nemzeti humanizmusról

Pentalógiám I. kötete, az *Üzenet a végekről I. – Felvidék* című albumom 104. oldalára készült egy grafika, ami a szívemből szól: az apa és fia szimbóluma, Attila öcsém alkotása. A tegnap megcsúfolt érzéseink és ügyeink elleni vigasza: az *apáink hű gyerekei vagyunk*, akkor is, ha már nincsenek velünk. (Ezt az érzést az aberrált nem ismeri.) Ez számít. Amit e szimbólumok mutatnak. A többi jön magától.

Azt remélem, hogy az a fogalom, amelyet most használok a magam közéleti minősítésére, kifejlődése, megerősödése után sokak számára nyújthat alapállást, illetve lehetőséget ad eddigi közmunkájuk ideológiájának megfogalmazására. Különösen így történhet ez a középkorosztályok frekventált értelmiségi köreiben: *nemzeti humanista. Szeretnék az lenni.*

A nemzeti szót nem kell értelmezni, ez erős kapocs ábrádozó gyerekkorom óta. A humanista ebben az értelemben sokrétű.

- Klasszikus értelemben is magamra veszem: a megújuló, reneszánsz ember, a világképét, ember és isten összességét állandóan újra megélő és teremtő – teremtő ember, olyan értelemben, ahogyan a reneszánsz megszülte (illetve, ahogyan az ember megalkotta a maga reneszánszát.)
- Átvitt értelemben úgy veszem, mint jelzöt arra, aki mélyen akar és tud foglalkozni mások, a köz nehéz helyzetével, a megoldhatatlan problémákkal – a humanizmus mint közösségi alapérzés, mint a másik szerető tisztelete; míg meg nem üt.
- S a leghétköznapibb módon is a mi összetartó erőnk lehet a nemzeti humanizmus. Bajban vagyunk száz éve lassan, s nincs kivezető eszme, mert a hazafiságot annyira megcsúfolták, hogy sokan félnek tőle.

Én magam nem bontanék zászlót semmiért már. Van zászlóm: a családom és a művészetek vannak ráírva.

2005. január 31. – Az adósságspirálról

Kedves Viktor!

A Kádár-rendszernek három kegyelemdőfés jött kívülről: Bush-Gorbacsov, az eladósodás és a hazai ellenzék. Az *eladósodást* 15 éven keresztül vezette „győzelemre” Fekete János, és akiket képviselt. A Medgyessy-Gyurcsány kormány életbe lépésekor ugyanez a Fekete János – és akiket képvisel – meghirdették, hogy az adósság jó, kedvező dolog, hitelt felvenni nagyszerű. Azóta ez zajlik.

Az ára katasztrofális lesz, ismerjük a múltból. De hogy vizionáljam a jelen jövőjét: *kikerülhetetlen válsággal jár majd a mostanra felvett adósság, és ez még nő.*

Ezért itt az ideje a totális fellépésnek, beleértve az utca népét, szelídebben fogalmazva: a hétköznapi haragos hangját! Sok okból az utcára kerülhet ez a harag:

- Iszonyú bajok származnak bármely kormánypolitikára az adósságteherből.
- Alig marad fejlesztésre és fogyasztásra az új nemzeti jövedelmekből.
- Megszorító évek láncolata következik.
- S akire ez vár, annak nagyon nagy baja lesz kormányzás közben
- Ezért azonnal és haragosan át kell hárítani – nyilvánvalóvá kell tenni – a felelősséget az okozókra!

Meggyőződésem, hogy a választó lakosság csak akkor érti ezt meg, ha az utca hangjának szintjén – is – találkozik ezzel. Tömeges fellépésekre van szükség, amelyeknek kimondottan egy, egyetlen célja van. Amelyek tehát nem tekinthetők választási kampánynak, s nem is függnék össze a később kezdődő kampánnyal, mivelhogy most, azonnal, télen, fagyban, hidegben, közüzemi számlákkal a kézben robbannak (?) ki.

Ez a cél pedig: tiltakozás a holnap lemészárlása ellen. A mézárosok ellen. Akik ebből is profitálnak: a pénzügyi hatalom mellé így, külső – átmeneti – finanszírozással szerezték meg és tartják fenn a hatalmukat. Undor!

NEM CSAK AZ UNOKÁINK jövőjét mézárosolják le: ezt itt, ezt a mostanit. A mát. Mindenkiét, őket leszámítva. Sok évig dolgozik majd mindenki, hogy visszafizessük a hatalmuk költségét.

Ennek a tiltakozásnak lehetnek konkrét, kézzelfogható mozgatói, formái:

- Ne engedje a tömeg az autópályák tervezett koncessziós kiárusítását. Inkább ne legyen autópálya így: legyen az ő bajuk, ha nem tudják betartani az ígéretüket. Úgyis felül kell majd vizsgálni, mennyit tudunk építeni a szorosabb helyzetben.
- Ne engedje a tömeg a további privatizációt, ami nyilvánvalóan a haveri kör. FEL KELL HÁBORODNI végre!

S kezdje meg utcai haragját a mindennapi áremelkedés miatt, most (a kormány taktikája úgyis az, hogy mindent lenyelesen most, s hogy jövőre azt mondja: minden rendben!)

2005. április 13. – 13 vértanú Szárazajtán

Tavaly nyári feljegyzéseimben felvettem már, hogy meg kellene ünnepelnünk – mindig, évfordulóként – *a Kárpát-medencében magyarságukért mártírhalált halt hőseinket.* Akkor nem tettem hozzá dátumjavaslatot. Most, sok idő multával volna egy, bár kétségtelenül elég provokatív – de miért ne lehetnénk fájdalmunkban bátrak?!

1944. szeptember 26-án Szárazajtán, ebben az erdővidéki, a Baróti-hegység északi lábánál fekvő háromszéki faluban a Maniu-gárdisták megölték 13 polgárt: 13 székely legényt. A 13 vértanúra 1994 óta emlékszik Varga Mihály emlékoszlopa.

Mert nem egyszerően csak meggyilkolták őket. Ez az a szörnyű nap, amiről nem szoktak beszélni. *Rozsdás bárdokkal, fejszékkel vágták le a fejüket...*

A mi szárazaljai vértanúink „visszafulladt éneke”, a messzire elhallatszó némaságuk ok arra, hogy méltó ünneppé tegyük sorsukat.

2005. június 7. – Rasszizmus – ki beszél itt?

Kedves Viktor!

Talán nem túl későn teszem az alábbi javaslatot, amely a FIDESZ-kongresszussal és rasszizmussal kapcsolatos.

Kegyetlen váddal szórakoznak politikai ellenfeleink: rasszizmussal vádolnak bennünket, és áttételesen a magyar nép, nemzet meghatározóan nagy részét. Széles nyelvcsapásaiknak pontos iránya van: a holokausztra való állandó hivatkozással a zsidó politikai kisebbség számára igyekeznek lőszert szállítani.

Aljas a vádaskodás nemzetközileg is, hiszen a mai közmorál szerint a rasszizmus a legalávalóbb emberi magatartások közé tartozik. Szennyesre igyekeznek piszkítani saját országukat, hogy „bátran védhessék az emberiség, a kisebbség létét, biztonságát stb.”

És persze lelepleződnek, minden, ami aljas, előbb-utóbb az alján találja magát. Ilyen volt ez a legutóbbi, a miniszterelnök személyes aposztrofálásával elkövetett „rasszizmusunk” esetében is, a Mortimer-ügyben, amikor cigány gyerek szúrt le egy másikat, többé-kevésbé értelmetlen és vétkes helyzetben: a mi magyarországi közéletünk szempontjából mindenképpen vétkesben. „Rasszizmus!” – üvöltötték.

És itt legyen vége, elég volt, saját öngerjesztésük, ápolatlan és elüszkösödött sebeik mocskát ne öntsék ránk.

A FIDESZ-kongresszusa (esetleg a polgári körök ezzel párhuzamos konferenciája) alkalmas lenne egy világos és pontos politikai tetterre: olyanra, amely elítéli a rasszizmus vádjával vagdalkozókat egy életre, és kirekeszti!!! őket és stílusukat a magyar közélet megtisztítandó világából. El kell ítélni őket, a módszert, a politikát, a mögöttes szándékot – a nemzet ereje és jövője érdekében.

Ez a nép nemhogy nem rasszista, hanem kifejezetten az ellenkezője igaz: béke- és társtűrő módon fogadja be mások erejét, személyét, közeledését, megbecsüli és szereti őket, még feltételt sem szab. Ez a nép a saját rovására is másokat befogadó erkölcsi identitás!!!

Ragadjuk meg az alkalmat az elutasításra és a hagyományos, Szent Istvánig visszamenő magyar (nemzeti) tolerancia kifejezésére.

Álljon a FIDESZ ennek az élére, s egyben vesse ki közülünk azokat, akik saját népük önbecsülését és nemzetközi megítélését árulják el 30 ezüstpénzért.

2005. június 23. – Lehet-e győzni?

Kedves Viktor!

Téma: Forint- és tőzsdeárfolyam a jövőben
Gyurcsány ellenzékben
A miniszterelnökök találkozója – az EU

1. Forint- és tőzsdeárfolyam a jövőben:

A forint árfolyama egy év óta nagyon erős, még az inflációt sem követi. Ebben nyilván nagy szerepe van az MNB egyes kamatsökkentő politikájának, az alacsony inflációnak, valamint két pénzügyi körülménynek: a nemzetközi spekuláció ezen a dollár és-eurokamatokhoz képest magas magyar kamatszint mellett szívesen teszi zsebre a reálkamatot, nem érdekelt ennek megszűnésében; az autópálya-hitelek és általában a hitelfelvétel miatt nagy a nemzetközi pénzbeáramlás, ami keresletet jelent a forint iránt. A tőzsdén is érezhetők ezek a hatások: míg a világ nagy tőzsdéi az elmúlt 12-14 hónapban 10-20%-kal növelték az átlagindexet, addig a BUX tartósan beállt a 75-85% közötti növekedési szintre, ami példátlan.

Arra számítok, hogy legkésőbb a FIDESZ-győzelem után megfordul ez a trend. A tőzsdén bizalmatlansági bessz támad (l. 1998-as FIDESZ-győzelem), ami kummulálódhat, és nagyarányú esés következik be. Ugyanez megy majd végbe a forintárfolyammal is.

Fel kellene készülni ezekre a hatásokra oly módon, hogy ne lehessen a nemzetközi tőke FIDESZ-szel szembeni bizalmatlanságának beállítani. Ehhez pl. azt javasolnám, hogy erősítsd meg már a mostani helyzetben a kapcsolatot, az érdeklődésedet mindazon fórumokkal, amelyek e téren szerepet játszanak: a tőzsdével, a nemzetközi elemző és befektető cégekkel, és a forintárfolyam jelentős esésével kapcsolatban is mondani kellene – már előre felkészülve – olyan összefüggéseket, amelyek a lakosság szemében megnyugtatóan hatnak az esés import-inflációs hatását illetően.

Valószínű, hogy a közüzemi díjak és közszolgáltatások árának stabil szinten tartása a válasz – de ez nem ilyen egyszerű.

2. Gyurcsány ellenzékben:

Gyurcsány nem a kormányon veszélyes, ott ő sokat „segít” nekünk! Bár még nagyon sok pénzügyi forrást megszerznek és átcsoportosítanak a saját személyes és klikkéletükhöz, és ő is még nyilván rengeteg meglepetést okoz hatalmi mámorában. Ezeket nem szabad lebecsülni – mert a lakosság egyharmada-négyötöde objektív helyzete, csalódottsága folytán mindig kiköt az éppen nem kormányzó szocialisták mellett a jövőben is –, de ez legyen a választási harc közvetlen feladata, a mi programunk legyen olyan, hogy ez ne okozzon alapvető problémát. Meggyőződésem, hogy győzni fogunk, iszonyatos a károkozásuk, a pszichopata ámokfutás a hatalomért, és ezt nem lehet leplezni: az emberek végső soron soha nem csaphatók be.

Gyurcsányra, mint a majdani ellenzék mindenre elszánt vezérére azonban már most kell készülni. Ami komolytalan a kormányon, az életveszélyes az ellenzéki vezérszerepben: a rögtönzés, a mindenre elszánt gátlástalanság, az ellenőrizhetetlen önmotogató és szerepvágy, a beteges hajlam durva kinövésai. E tekintetben fenntartom mindazt, amit róla közel egy évvel ezelőtt írtam.

Ráadásul a pénz nem számít! Van bőven, s a kormányzás másfél éve sok 10 milliárd forinttal növeli a hozzá tartozó tőkés holdudvar gazdagságát. Olyan emberek ezek, akiknek „buliból” is megéri jó nagy balhékat csinálni az országban, s aztán jókat röhögni azon, hogy milyen „profik”. Gyurcsány, Leisztinger, Erdős, a Szilvász-kör, a kevésbé frekventáltak – simán és tartósan megveszik maguknak a szocialistákat hatalmi játékszernek – és ez félelmetes, a kormányozhatatlanság veszélyeit is elhozó támadásokat szül részükről. A gátlástalanság, a gonoszság, a megalománia, a kisszerűség és a pénz hatalom – a kormányzásban teremtett szövetségi rendszerekkel, klikk-körökkel ötvözve – bonyolult ellenfél.

Azért mondom mindezt, hogy kijelentsem: Gyurcsánynak soha egyetlen percig se legyen megbocsátás rabló múltja, cinikus és káros kormányzása s örülten elszánt ellenzéki jövője, a folyamatos országos és nemzetközi bajkeverése miatt. Gyurcsányt nem a választások napján kell legyőzni, hanem örökre. Az eszközöket ehhez *így kell megválasztani most és minden pillanatban*. Nem volt hozzá hasonló kártékony miniszterelnök a második világháború vésterhes záró szakasza óta.

Múltjával, aljas és kíméletlen vagyonszerzésével – és azzal a hibával (nem bűn! – hiba!) –, hogy és ahogy’ megkaparintotta az ország első számú felelős posztját, azt a rangot, ahonnan etika, közérdek, becsület és önzetlenség a leginkább kellene hogy sugározzék, s helyette grimaszoló bohócot látunk, amint görnyedve söpri be az ország vagyonát – nos, e múlttal, és a közutálattal, amelyet így elért, Gyurcsány ezer okot ad arra, hogy ki lehessen őt iktatni a vezető magyar politikai közéletből. S ha nem lehet, mindig meg kell próbálni. Ellenzékként is – ott sem más a mérce.

3. *A miniszterelnökök találkozója – az EU:*

Természetesen nem lehet kitérni e százalmasan átlátszó, miniszterelnököknek szóló meghívás elől. De semmiben sem szabad együttműködni velük.

Éles kritikát kell gyakorolni velük szemben a találkozón – azt, amit megérdemelnek.

- Az EU-csatlakozás szocialista módja soha nem volt népszerű, l. tavalyi népszavazási részvétel.
- Azóta hibát hibára halmoznak, a saját országukat-népüket árulják el, az ócska bővli termékáradattól az agrárélelmiszer ágazaton keresztül, a parasztság tönkretételéig.
- Sok ezer milliárdos nagyságú eladósodás lesz az örökség. Ez megbocsáthatatlan.
- Az EU bajai, a nagy átverés az újonnan csatlakozók rovására – újgyarmatosítás a tagság ígéretével; s post festa már nem számítanak a kezdeti ígéretek.

Az Apró-Gyurcsány-cápák kezdettől jelen vannak az EU-csatlakozás központjában, Dobrev Klára a szerepleosztásban 10 éve (akkor még éretlen kezdő volta ellenére) ott ül fontos beosztásokban, ahol a döntések születnek.

Nem folytatom e sort, nyilvánvaló, hogy egy nem könnyen lehetséges sikertörténetből – az EU és Magyarország – megsegényítő csódtömeg lesz most, s a lakosság nagy része, amely eleve kimaradt volna a jóból, pontosan érzi ezt.

Ne nyújts kezet nekik, mert besározzák.

Viszont azokon a pontokon, ahol tényleg galádak voltak, illetve azokon, amelyekben mi tényleg tudjuk másként építeni a tagsági viszonyt, azaz azokon a pontokon, ahol a mondandód utólag, 2006 után is megállja a helyét, legyél kíméletlenül őszinte és kemény a miniszterelnöki találkozón – és mindig utána is.

Az EU-árulás és a hitelcsapda nagy szakadék, nehéz lesz szédelegnünk a szélén. Legalább ne szédüljünk bele velük együtt.

2005. július 11. – Vitázni vele?

Kedves Viktor!

Gyurcsány-ügy: Kezdetről, tavaly augusztustól az a véleményem – és ezt többször megírtam –, hogy kerüld el a vele való médiavitát:

- mert ő Rajtad kíván felnőni, saját személyiségbeli betegségei és deficitjei miatt;
- mert nem fog visszariadni attól, hogy alpári legyen kötekedő-önmutogató hajlamában;
- mert a sajtójuk – azaz a többségi média – ellenében nem lehet a Te vele szembeni győzelmi tereped a sajtó; megoldják, hogy ne legyen az.

Post festa, megtörtént. És ez az oka annak, hogy kevés szerencsét hozhat nekem ez a levél. Mert ha már megtörtént, hagyhatnám is annyiban. Csupán a tanulságok miatt vállalom e mostani kényelmetlen szerepet – mert gondolom, a mi híveink persze Téged hoztak ki abszolút győztesnek.

Ezt tettem én is a beszélgetés első 10-15 percében, azt írtam néhány közös ismerősünknek, hogy „máris ronggyá verted”. Három javaslatod hallatán, és látva az ő meglepődését – főként pedig azt, hogy ezek után kínos görcsősséggel igyekezett ragaszkodni a neki megírt forgatókönyvhöz, miszerint számokkal kell bombáznia a múltat –, látva, hogy nincs jövőbeli válasza a kérdéseidre, és hogy magolja a leírt leckét, ujjongtam.

Később ez a jóérzés alábbhagyott bennem. Mert mégis jött a múlt és a számok. Ezt ő a saját terepévé tudta formálni ahhoz képest, amit a fenti zavarában elszenvedett.

Ne felejtse: az ő egyetlen nagy reménye kezdettől, hogy *Veled lesz azonos rangban*; hogy „Két filozófia, két politikus, két világ, két személyiség...” És ez baj, ha a látszat érzéssé válik, hogy ti. „így van”. Mert az országot arra ösztönzi, hogy megszokja ezt, és aztán majd választ, ahogyan gondolja. Gyurcsány fő fegyvere Te vagy: hogy hasonlíthasson Rád. Ez beteges – és jól csinálják. Ma már elérték a sajtósulykolással, hogy így hassanak a dolgok. Minden, ami Részedről ezt segíti, hiba. (Még azt a primitív szintet se rótták fel neki, hogy hibásan, éppen ellenkező tartalommal idézte a híres mondást, miszerint: nem bűn, hanem hiba... Gyurcsánynál ez megfordult a képzetlensége miatt: „nem hiba, hanem bűn...” – mondta a nagyokos.)

Mi történt ott?

1. A vitában és utána kikerülte a javaslataidat, és Te nem tudtad szinten tartani őket – pedig zseniálisan össze voltak állítva egyszerűségükben és sokféleségükben.
2. Hosszú, a Tiednél terjedelmesebb monológokat erőszakolt ki – az „államférfi beszél, érvel, bizonyít”.
3. Főlényesen rendre tudott utasítani Téged a közbevágások miatt – s tudnod kell, hogy az ország nagy része tisztel Téged, s most meglepődik, hogy Veled lehet így beszélni? S a Gyurcsány-tömeg felkurjant: hú, de megmondta, de bátor, de kemény! Ez a mi emberünk...!
4. S a végén egyszerűen berekesztett mindent, mintha mi se volna hátra. Abszurdum a mi szempontunkból – erő az övékéből. És ez itt a fő baj: Gyurcsány, akinek most buknia, alulmaradnia kellett volna, erőt mutatott. Ezt el nem veszed tőle, az biztos: Te adtad neki!

S mi történt a vita után, a közvélemény meggyűrésakor?

1. Először a „döntetlen” koncepció sulykolása: „ki-ki tette a magáét”; aztán a „két filozófia”; majd az „Orbán a népszónok – Gyurcsány az államférfi; a számokhoz (érvekhez!) Gyurcsány ért jobban” (?).
2. Te 17-18 év küzdelmével építetted fel a Magad vitathatatlan legitimitását, példaértékét. Neki ez csak a saját szűk csoportjában volt meg, és abban a 25% szavazóban, aki közvetlenül benne érdekelt. Most e beszélgetés bebizonyította, hogy egy, azaz egy ember van ebben az országban, aki legyőzheti Orbán Viktort: ez pedig ő. Mert most már legitimáltad őt a közvélemény előtt.

Post festa, mondom. Mít lehet tenni most? Nem tudom, ezt azok tudják jobban, akik köztetek akarták és elfogadták ezt a vitát. Én csupán azt mondhatom, hogy:

1. Most már még a választás előtti médiavitát, a tévés vitát is nehéz lesz vele elkerülni – inntől tényleg megfutamodást kiáltanának Rád;
2. De van értelme újabb ilyen vitának? Szerintem nincs, és nem is volt: A Te igazi stílusod nem ez a miniszterelnöki gajgaj, udvariaskodás – ahol Te kényesen udvarias vagy, miközben lenyeled a megbántást, hisz nem reagálhatsz mindenre –, nem e bájcsevegés. A Te műfajod a köz, amelyhez államférfiként beszélsz. Amely elé kiállsz, és elmondod azt, amit gondolsz – a Magad varázsával, ember- és országismeretével. Ezt nem képesek utánozni, megemészteni – ezért kényszerítenek Rád ilyen meneteket, ahol az ostoba is okos, ha nem ég le teljesen. NE felejtse: a tévévitákban, a képernyőn olyan emberek a nagyok, az utánozhatatlan hősök és varázslók, mint Verebes és társai, sokan. Miért az ő terepükön harcolsz – Gyurcsánnyal, az ő kreatúrájukkal, az ő szintjükkel?!
3. Nem győzted le Gyurcsányt, ezért az ő vereségének hiánya az ő győzelme most. Neki csak az lett volna vereség, ha megbukik e beszélgetésen. Te nem győzhettél. Neked ez most itt nem járt. Viszont felemelted Magadhoz az ellenségedet, aki eddig a percig illegális! ellenfeled volt. Aligha tudod őt korlátozni mostantól – beteg lelke elégtételt kapott.

Menj az emberekhez! Fáradságos, kínos, nehéz, lélekölő. DE most tényleg ez maradt. Állj oda, Orbán Viktort várják, a nagy és valóságos csaták hőstét, a Hősök tere emberét, nem az udvariaskodó vitapartneret.

Bocsáss meg: vitapartner én is tudnék lenni.

Tedd azt, amire csak Te vagy képes ebben a történelmi szakaszban, mert a történelem mégsem a csalók, a privatizátor primadonnák története, hanem azoké, akik kivívták a maguk erejével a szabadságot.

A Tiétek. Kelepce minden más. Állj oda: hogy mindig tudják, ki vagy, összehasonlítás nélkül.

Ne rekeszd ki azokat se, akikről azt gondolod, hogy az „ő emberük”. Mit számít ez ma már? Itt mostantól a személyiség győz – és most egy fokkal rosszabbul állunk.

2006. március 15. – Ha már vitázni kell mégis...

Kedves Viktor!

2004. június óta sok esetben volt módomban megfogalmazni javaslataimat, észrevételeimet, még ha azt gondolom is, hogy azok talán nagyon hézagosan juthattak el Hozzád.

Most a finisben röviden és velősen szeretnék még mondani valamit – kérem türelmedet hozzá.

A STÍLUSRÓL:

Mindig az volt a javaslatom, hogy soha ne kerülj egy beszélgető műsorba Gyurcsánnyal. Ezen már túl vagyunk – és minden jel szerint jön még egy.

A 2002-es Medgyessy-, majd a további Medgyessy és Gyurcsány-vitában az volt a fő baj, hogy Te nem Te voltál, hanem az ő udvarias partnerük.

És ez baj. Ha valaki olyan markáns, mint Te, nem lehet más, mint ami. Te ezeket akkor győződ le, ha nem az ő udvariaskodó, semmitmondó stílusukban beszélgetsz velük, hanem a személyiséged alá rendeled őket.

Ez pedig csak akkor sikerül, ha Magad vagy. Ahogyan Te jónak látod. Benne van a nevedben, mit kell tenned ez esetben is! „– Két egyforma!” – ez lett a Te végzeted mostanra. ADD MEG rá a választ a tévévitában – miközben egyetérték azzal az udvariassággal, ahogyan az elmúlt másfél évben kikerülsz, hogy veled foglalkozz.

Győzd le, tedd nevetségessé, mutasd fel és be az Orbán-életerőt.

Kimondom: tedd nevetségessé, ha olyan lesz az alkalom. Röhejessé. Hogy kiröhögessék. Hiszen másfél éve másból sem él, mint hogy Rajtad, a hírneveden köszörüli a kését. Várjuk már a választ – de nem a reakciót, nem a követést, hanem az eredendő, Belőled eredő életstílust, a győzelmet a harcban.

A VITA TARTALMÁRÓL:

Ne sokat foglalkozz azzal, hogy Ti mit csináltatok annak idején. Lényegtelen, senkinek nincs élménye róla, releváns.

Azzal se sokat foglalkozz, hogy mit ígérték a jövőben: az már elhangzott, diszkreditálták – itt elegendő a legfontosabbak felsorolása, tézisekben. Összegezve. S főleg: a kiszámított garancia, hogy az ígéretek megvalósulnak. Itt kell valami meglepetés a bizonyításban, mert eleve elásták a közhangulatban a javaslataitok fogadtatását.

DE: A fentebb leírtak szellemében foglalkozz éles kritikával azt illetően, hogy ők mit csináltak, mit nem csináltak, mit ígérték, mit hazudtak, mindent, amivel fel lehet lázítani!!! Mert erről van tudomásuk az embereknek. Akiknek nincs, azok úgymint gyűlölnek, és ellened szavaznak, nem kell velük foglalkozni.

DE: Foglalkozz azzal a sok intővel, amit a mintaország, Magyarország kapott az elmúlt másfél évben. A munkanélküliekkel. A ránk nehezedő hihetetlen adósságteherrel, aminek az a lényege, hogy előre eladta és felélte a munkánk java részét a következő másfél-két évtizedben. Hogy megismételték – Fekete Jánosék bevált módszerével – ugyanazt a csapdát, ami egyszer már tönkretette az országot és egy-két nemzedékét.

S VÉGÜL: Óriási az, amit Sólyom László és Szabad György tettek a jutalmazáskor. Példanélküli férfias tett, bátorság. EZ KELL! A gyűlölt formák és megalkuvások lebontása. Ők megmutatták, mi a személyes szabadságuk – akár hivatkozhatok is rájuk: új államférfiak.

2006. április 11. – Lemondani?

Kedves Viktor!

Ma, kedd délután, 40 órával az első forduló után, sok töprengés után írom ezt a levelet. Éppen most fejtettem ki bővebben – és véletlenül – régi rendezőmnek, Vitézy Lacinak, s Rád tartozik. Nincs illetékességem – de van eszem, hogy tudjam: nem hallgathatom el. A módját, hogy a lakásodra küldöm, kérlek, bocsásd meg.

Másfél éve úgy gondolom, hogy ezt itt most nem nyerjük meg. Nem ez a mi időnk. Hanem az, ami utána következik. Most, hogy látom, amit látok, erősebb ez a véleményem – mert azt hiszem, tényleg nem tudjuk megnyerni, s ha igen, nagy lesz, lenne az ára. Érdeemes?

Két dolgot mondtam el Vitézynek:

1. Ha majd „győznek”, akkor jött el az idő, hogy végleg kimondjuk: ELÉG VOLT, VÉGE, NEM TÚRJUK TOVÁBB! S nem mi mondjuk, hanem az üvöltés mondatja majd sokakkal, a fájdalmas felismerés, hogy mi mindent nyomtak le a torkukon, s kiket. S hogy ettől tényleg kihányják őket. Prózaiban: eljön, el kell, hogy jöjjön 1 ÉVEN BELÜL az az idő, amikor, amikor a közhangulatban, az utcán, a demonstrációkon, a megbénításukon keresztül kell végrehajtani az elárult, becsapott, kiárusított, elmaradt rendszerváltást. KI KELL ERŐSZAKOLNI! S azzal együtt befejezni az ő korukat, a forgács repüljön, ha kell. Hiszem, hogy „bepöccenünk”, hogy nem lehet lenyomni a gyomrukig, az emésztésig, a testünk keringésébe a D-209-et, a kisajátító rablóhadjáratot, a lopást, az elnyomórást, a nemzet elárulását, a többféle hálózat együttműködését a nemzet ellen – s mindezek összegző produktumát, a félkegyelműt. A rabló szemfényvesztőt, a pszichopátát, akiből maradhat még e földön s nálunk is akármennyi, életképes fajta – de a kormány, az ország élén!!!!? Ezt nem.
2. Szállj ki e körből. Tönkretesznek, kiégetnek, megaláznak, s elvesznek egy életre a családotól, amelynek ugyanakkora teremtője vagy a feleségeddel, mint amekkora az országos dolgoké a pártoddal. Válaszd most őket, s csak őket. Több okból:
 - megmerevedtek a frontok, minden új győzelmedre egy új vereség, minden új emberedre egy új ellenfél jut, felheccelték özöne. Őket nem a program tartja össze a tömeggel, hanem a hecc: a Veled szemben folytatott gyűlöletheadjárat. Mindig is félték attól, amit most az első pontban sürgetek, s mindig Tőled félték emiatt, ezért kell Téged mindennap megsemmisíteniük.
 - így, a körben, a körön belüli iszapbirkózásban nem érdemes tovább, semennyiért sem. Nem lehet belülről. Csak kívülről és felülről lehet, időben máskor. Újra. S eljövünk Érted még sokszor, eljön a magyarság többsége, ez soha nem lehet kérdés. De ahhoz élned kell, újra embernek lenni, s nem a hadjáratok – sokszor veszteségre ítélt – vezérének.

- s a fenti Elég volt!-nak sem állhatsz igazán az élére, mert megvert ember bosszújának tűnik majd, aki nek nem drága a nemzet békéje.
- úriember megmutatja néha, hogy nem kapcarongy. S az ilyen nemes lépések több jót szülnek, mint a kíméletlen ragaszkodás.
- vannak társaid, akik mindig hűek lesznek Hozzád, céljaidhoz. Varga Misi, Kósa Lajos arra is alkalmas, hogy – másként, mint Te – betöltsék az úr nagy részét. S Ti együtt vagytok olyan okosok, stratégák, hogy úr sem keletkezik, hanem ujjongás. Nálunk ujjongás, az emberi nagyság fölött, a mi szimbólumunk kvalitása fölött – amott meg röhögés, kéj; s bizony, ez jól lesz így.

S végül a családod: én mondhatom, és éppen Neked, hogy a szeretetük minden piszkot levesz Rólad, amit Rád kentek.

Akkor majd felírjuk egyszer a zászlókra: *Pro Patria et Libertate*.

2006. május 8. – Megjegyzések

Kedves Viktor!

Most már előre nézve:

1. Létkérdés, hogy bármi áron, de a *Hír Tv országos* sugárzást nyerjen. Meggondolandó, hogy miért kell összevonni a Magyar Nemzet stábjával. A tévé ugyanis olyan önálló műfaj, amely képes 2-3 év alatt új és új, fiatal sztárokat kinevelni – tehát nem egy összevont gárda, hanem sok új erő, stáb, arc kiépítése volna fontos, SOK új sztárral, aki a nemzeti oldal mellett tartható.
2. Talán elég volt a nyugdíjasok iránti hatalmas gesztussorozat. A fiatalok közben elvesznek számunkra (tisztelttel emlékeztetlek erről írt 2004-es levelemre). Tehát a *fiatalok* – új dimenziók feltárásával, annál is inkább, mert a fiatal korosztály nagy része karrierorientált, s most a kormány fogja felvillantani a karriert, nagyon nagy erővel.
3. A *szolidaritás* eszméje alapvető. Hogyan lehet új tartalmat, új dimenziókat nyújtani ennek? Mielőtt elcsépelődik? ITT a lényeg most már ez az új tartalom, hang, kifejezésmód!
4. Az *egészségügy* privatizációjában, kisajátításában egyetlen tapodtat se engedjünk, soha – ez lehet a mi „adományunk” a nyugdíjasok felé, és ez lehet az egyik új dimenziós hang a szolidaritás terén is. SOHA.
5. A *nemzet* ügyére rá fognak telepedni. Kell lépnünk, most is, amikor az anyagi döntések náluk vannak. Ezért megismétlem pl. azokat a korábban levélben megírt javaslataimat, amelyek a magyar áldozatok emlékére, emlékművére vonatkoztak – ez alatt az egész Kárpát-medence magyarságát értve; s ezen belül külön az elszakított magyarság áldozatait.
6. Ennek kapcsán: korábban azt kértem, avasd fel a Székelyföldön felállítandó *Élet nevű szoborcsoportunkat*, amelyet A Magyar Művészetért Díj közössége nevében, az én adományomként emelünk a székelység áldozatainak emlékére. Ez közben nagyobb dimenziót nyert, s új időpontot keresünk. Mert: most már nem a székelyföldi árvíz, hanem az egész székelység egész történelmi áldozatainak állítunk emléket, a terv szerint Székelyudvarhely fő terén. A szoborkompozíció – melyet Melocco Miklós és Győrfi Sándor jegyez – a mártír székely embereket éppúgy megidézi, mint a székelység áldozatát a magyar nemzet oltárán. Egyben tisztelt

telettel meghívlak Ópusztaszerre jún. 3-án 12 órakor, ahol felavatják az *Őseink* nevű szoborpárt, amely Győrfi Sándor alkotása, és én ajándékozom Ópusztaszernek.

2006. július 17. – Forróságban hidegen

Kedves Viktor!

I. 3 célt javaslok a stratégia élére állítani, az elkötelezettség, a nemzetpolitikai távlat alapjául:

- Csökkenteni a gazdasági hanyatlást, amely nyilvánvaló – s helyette majd újabb hosszú távú fellendülés programját megalapozni: ennek most nincsenek meg az alapjai.
- Csökkenteni a költségvetési deficitet oly módon, hogy az ne vigyen be a stop-gospirálba, azaz ne foszson meg a növekedés-foglalkoztatás céljától. – Ez persze az egész államháztartási deficitre is vonatkoztatható.
- Mérsékelni a kilátástalanságot, a fojtogató és a nemzetet megbénító (cinikusan hallgatóvá tevő) igazságtalanságokat, amelyek aláássák a következő generációk jövőjét. Ez a fő kérdés a távlatok keresésénél.

II. Megértetni és vallani, hogy nem ennek vagy annak születünk, nem férjnek, apának, anyának, nem valamely párt tagjának, nem énekesnek és trógernek stb., hanem itt mi magyarnak születünk, nőben és férfiban. Ez az elsődleges összekötő kapocs.

III. Hinni a kemény munkában és a saját erőben. Nem az alamizsnában, a kinyújtott tenyérben, az ígéretésekben. Visszatenni a helyére a férfit, az adott szót, a kézfogást, a kötelező tisztességet és szolidaritást. A züllesztésnek, ami itt zajlik, az a célja és eredménye, hogy ezeket kiküszöbölje, hogy tehát mindenki valami bizonytalantól függjön. Hogy ne legyen egyénisége.

2007. április 2. – Csak a gazdaság?

Kedves Viktor!

A programok kapcsán, röviden:

Gondot okoz, hogy a magyar gazdaság ma nem ad módot arra, hogy világos programot adjunk, mert ha nyíltan akarunk fogalmazni, akkor e percben nem kerülhető el, hogy elismerjük a kemény restriktív szükségességét. Ezt elég nehéz magunkra venni, főleg, mert az ellenfél az okozója, vaksága, öntömjénezése, egy értelmetlen, félművelt, szakmai ügyekben rossz pozór vezérrel. Restriktív javaslatokkal kétségtelenül nehéz népszerűnek lenni a választók előtt – de ez elkerülhetetlen lesz.

De talán nem is feltétlenül kell beleesni abba a csapdába, hogy minden a gazdasági programmal kezdődik. A dolgok nem úgy függenek össze, hogy van a gazdaság, és a realista annak teljesítőkéességéből indul ki.

A dolgok *szimbiózisban* élnek és hatnak a társadalomban. Gazdaság, termelés nélkül persze a levegőben lóghatnak az egyéb célok. De e célok, a nemzeti kohézió, alkotóképesség, egészség stb. mint legfőbb, alapvető célok nélkül a gazdaság hápógó kacsa, illetve fejőstehén a külföldi tulajdonosok kezében.

A szimbiózis azt is jelentheti, hogy a kölcsönös összefüggéseket – a társadalmi hatékonyság szinergiáját – *az elemi célok megfogalmazásával* kezdjük, s megpróbálunk *ehhez* minden erőnkkel olyan gazdaságpolitikát szolgálni, amelyek révén e célokat elérjük.

Csak az elosztáscentrikus hívőknek kezdődik minden a gazdaságban, „mert hogy elosztani csak azt lehet, ami van”. A nemzetstratégiában azonban úgyis megfordítható a prioritás, hogy a gazdaság az általános célok eléréséhez szükséges anyagi alap.

Mik ezek a célok? Azaz a programalkotásban, annak nyilvánosságra hozandó hangsúlyjaiban mit tehetünk legelőször magunk és választóink elé?:

- A közép-európai *egységes* magyar nemzetet.
- Fő erejeként *Magyarországot*, az új többséggel (amely még nem tudja, hogy ő az).
- Egy belső – történelmi – *kohéziójában* összetartozó nemzetet és országot, amely: *életkorosztályi harmóniát* akar teremteni (az öregedés megállításában, a hazai magyar lakosság lélekszámának megtartásában, majd növelésében),
- mindenkori szakmai *tudást*, mint mindenkinek járó erős jogot (oktatás)
- *egészséget* a közösség egésze számára,
- művelődési igényt, az élet és a viselkedés, a gondolkodás *kultúráját*,
- *képességet az országot építő jövőre*, az európai életszínvonal és -minőség megteremtésének állandó igényére és e teremtő erő képességének növelésére a ma aktuális nemzetpusztítás helyett.

A válságban élő nemzetek végső erejükkel tudásukat, egészségüket, kulturális autonómiájukat, múltjukat védik meg – azaz az állandó és egyensúlyban lévő lét alapjait, mégpedig oly módon, hogy nem engedik meg a nemzethez tartozni tudók és akarók számára a teljes leszakadást.

Hamis átvenni a társadalmi szelekció szabad versenyes elvét egy olyan országban, amely a kiközösítés egy teljes évszázada után, az elszigeteltség és a sokszorososan visszatérő anyagi romba dőlés után először meg kell, hogy teremtsen saját belső erejét. Ahhoz mindenkire szüksége van. Nem tűrhetjük a leszakadást, pedig kézenfekvő, hogy lesz! S tömegesen!

Hagynám már a mostani ...k kritikáját a Magad részéről. Elunta a köz, és nem is hálás már érte. Minél inkább magára veszi a nemzeti jobbközép e kritika terhét, annál több jóhiszemű, és annál több kibic fogja úgy érezni, hogy „*Na, majd a Viktor megoldja! Az ő dolga.*” De ő nem tudja megoldani, ha ők még csak nem is szurkolók, hanem csak nézők, a cirkuszban, a kenyérre vágyván igazán. Nézőkkel nem lehet sem csatát, sem háborút nyerni. Ha mégis szükséges folytatni a gazemberek, tolvajok és bérencek leleplezését, akkor legyen az tiszta szakmai feladat, a legkeményebb hozzáértő csapatok folyamatos szakmunkája, hogy ráhúzzák a szennyest a szennyező fejére – de ne Te legyél személyesen; a Te dolgod a hihető jövő építése legyen – priméren, zökkenő nélkül.

2007. május 15. – Fiatal arcokat, szellemet

Nyilvánvaló, hogy önmagában véve hátrányok származnak abból, hogy a FIDESZ nem vesz részt a tévék kuratóriumában – s helyét az MDF bitorolja – a Nap-keltében, s Gyurcsány meg- és elvetésével kivonul alkalmanként a Parlament üléséről. Nem tudom vitatni ezen döntések helyességét, az én ösztöneim is ebbe az irányba mutattak volna mindig. A hátrány azonban hátrány.

Főként rosszul jön e hátrány a médiablöff, médiamáz világban! Hogyan lehet tenni ellene? Pl.:

Ha a FIDESZ mint párt nem küldi oda legjobb képviselőit bizonyos helyekre, vagy ha más arcai már elkoptak, s hiába vannak jelen, ez nem sokat segít, akkor érdemes új, nem közvetlenül pártöltönyt viselő személyek mellett dönteni.

Azt is mondhatnám: ki kell állítani, fel kell építeni, helyzetbe kell hozni ilyen új arcokat.

Mégpedig onnan, ahonnan annak idején a FIDESZ is akkora sikerrel indult: a fiatalok világából. Nem önmagában a fiatalokéból, hanem a nyílt tekintetű, nagyon értelmes, bátor, szókimondó, eredeti, függetlenségükben is erősen elkötelezett fiatalok közül, akik jóképűek, megnyerők, szépen beszélnek, új szint hoznak a tespedtségbe.

Oda kellene tehát juttatni – a támogatás sok formájában – mindenekelőtt a képernyőkre tucatnyi nagyszerű, hiteles, szakmailag is meggyőző fiatalembert. Az Új Stílust.

Ezt a három ellenséges párt – a MSZP, az SZDSZ és az MDF – már észrevette, nyomulnak is, s nyomják az ifjú törököt, a mamelukokat, de kényszerpályán vannak, s saját pártapparátusuk új karrieristáit kénytelenek előre engedni: Gusztos, a kis Nyárádi, és egy hihetetlen figura, a neve is rém, Zuschlag (minek a pótléka?), akik nem tehetnek mást, mint hogy széles nyelvcsapásokkal erősítik a lihegést pártjuk felé. ÉS még így sem hatástalanok, s egyszerűen azért, mert újak.

Kellene tehát a műsorokban való részvételre – a saját maguk nevében nyilatkozandó, ha már a FIDESZ egyelőre nem akar visszatérni és több teret nyerni – a valószínűleg a fiatal szakértőitek között mozgó személyek közül jó néhány: s az e tekintetben nagyszerű pályát befutott Szijjártó Péter bizonyára helyzetbe is tudná hozni őket, ő maga tudja saját életéből, hogyan megy ez! De persze nem önmaguk narcizmusába majdan áteső hűtleneket: hanem hűséges társakat a jövőben is!

2007. július 30. – Az olaj, és Gyurcsány – és gáz!

Kedves Viktor!

Júl. vége, mindenki nyaral, a katasztrófális hőségre – majdnem „hűséget” írtam – szomorú, szemerkélő, ólmos nap jött. Végre van kedvem megírni ólomnehéz gondolatmenetemet.

Kísértet járja be Magyarországot, a legbrutálisabb önzés és állami szintre emelt fosztogatás eddig és ennyire nem is ismert kísértete. A kapzsiság, melyet nem csak a mérleg nyelvének számító szdéesz-csúcs és az őket irányító,

évtizedek óta külső és belső forrásból tömbbé szervezett hatalom- és országszerzési zsiger mozgat és testesít meg, hanem melyhez tömegeket szolgáltatott a szocik. Szocik és libik világa ez? De ez most nem érdekes, mindenki látja, aki akarja.

Gyurcsány szereplése és ambíciója ennél érdekesebb, egy új szempont miatt.

Számomra nem kérdéses, hogy örült, hajszolt betegességének nem az a végső célja, hogy miniszterelnök legyen. Ez nagyjából elrendezett, meg fog bukni, és kítaszítja őt magából a nemzeti emlékezet – rosszabb esetben az áruló Dobzse László idegeneket kiszolgáló utóda lesz, egyébként már most is így van: Mohács előtti és utáni időket élünk a közérkölcsök színvonalában.

Gyé Magyarország, aztán majd Közép-Európa leggazdagabb embere akar lenni, ilyen dinasztiaát teremteni, mert „a család jövője a minden” –, mert beteg, felfelé rohanó spirálban az. Egy ilyen távrolról sem kivételes ember azonban nem lehet csak úgy egyszerűen Magyarország leggazdagabb embere, nem valósíthatja meg egykönnyen a pénz totális és személyes erőszakát – mely az ő egyetlen támasza, istene. Túl sok a jelentkező erre a címre, hatalmas előnnyel, s üzletileg sokkal nagyobb hinterlanddal. A piti kis milliárdos sima eszközökkel labdába sem rúghatna, rághatná a kádkövet.

Gyé már megtalálta a maga erőforrását, amely elsegíti ehhez a célhoz. Ez pedig az *energia- és nyersanyaghatalom Oroszország*, amely nyilvánvalóan újra akarja és fogja építeni közép-európai hatalmi támaszpontját, ha nem fegyverrel, hát gazdasági fegyverrel.

S ehhez neki kipróbált, mindenre képes, kellően elvetemült vazallus kell. Gyében már megtalálták, Gyé már megtalálta őket. Gyurcsány Ferenc legfőbb ambíciója, hogy Oroszország – és esetleg Ukrajna? – megbízható gazdasági támasza, „vezére” legyen a térségben: (egyik) vezetője, kiszolgálója, és részben ajándékba kapott részvényese egy hatalmas multinacionális, orosz eredetű és irányítású gazdasági klánnak.

Gyurcsány 2004. augusztusi-szeptemberi puccsa nem ment volna *titkosszolgálati* eszközök nélkül. Éppen hogy azokkal ment. Nyilvánvaló, hogy nem csupán a hazai mindenféle hálózatok embere ő, hanem egy távlati orosz érdekeket is szolgáló hálózaté, s nem lepne meg, ha az oroszok az itt maradt befolyásukkal szerepet játszottak volna az ő Apró-családilag amúgy is titkosszolgálati háttérű pályafutásában.

Elképesztő az a gyalázatos alázatosság, a helyes kis jófiú póza, ahogyan *Putyin alá* férközik. Minden lehetséges fórumon, itthon, ott, a finnugor parádén *férfiatlanul* szégyenteljes viselkedése, alázata csak azon nagyurakéhoz hasonlítható, akik a török hódoltság idején a basát vagy a szultánt választották, s a selyemzsinór megérkezése előtt inkább eladták országrészeiket – hagyjuk, hogy miniszterelnökhöz méltó-e ez a Gyé; ugyan!

S ha Gyéfecó beül az orosz ölekbe, öklöket fogunk látni minden önálló magyar érdek felé, felől, ha éppen az kell. Az olaj, a gáz, a tározók, az energiarendszerek urai – itthon ezen kormányzati években hatalmas bandákat megteremtve, maguk mellé állítva – átnyúlnak a későbbi kormányok, a parlament felett. Már megmutatta, mire képes vacak 3 milliárdos ívével. A többit – a magánhadseregeket, az In-Kal típusú szerveződések, a meg- és lefizetett árulók tömegét, a tömegeket mozgató korrupciót, a megbénított belpolitikai mechanizmusokat, a Malév-típusú privatizációkat, az ukránok „semlegesítésére” tett ugyancsak példátlanul szervilis lihegést – képzeljük hozzá kellő fantáziával. Nem a miniszterelnök Gyé a fő veszély, ez csak egy mindannyiunkat történelmileg megszégyenítő sorscsapás – hanem a *balkáni módszer orosz energiával feltöltve: az orosz multi szolgája*.

Dobro, dobre, Dobrev.

2007. szeptember 7. – Vissza az iskolákat!

Kedves Viktor!

Kétségbeesésemben írom e levelet. Apám tanyai tanító volt, abba rokkant bele, de a szíve mindig az maradt: kemény, öreg, elkeseredett lámpás, akit csak a kis parasztsávók sorsa érdekelt, az, hogyan hozhatja be őket tavasszal a reteklocsolásból az iskolába.

Történelmi tanulmányaimból pedig azt tudom, hogy a békében élő magyar nemzet két egymást követő időszakban hogyan tette magát gazdagabbá, egyáltalán büszke, tanulékony nemzetté azzal, hogy a világ végén százával teremtette meg az iskolákat: először a múlt századfordulón, a XX. század első évtizedében, mindenekelőtt a történelmi Magyarország azon távolabbi részein, ahol meg kellett tartani a nemzetet, s éppen a népiskolák, a magyar nyelv- és irodalomtanítás révén, olyan szerbek sújtotta vidékeken, mint a Délvidék pl., vagy a Kárpátalja – a magyar vasút, a posta után kialakította az iskolák összefüggő rendszerét is.

Ugyanez történt a 30-as évek kisebb Magyarországon, amikor a népet a nemzet részévé kellett tenni: tanítani kellett. Most ezek az esetlenek bezárnak, megszüntetnek 500 iskolát, miközben likvidálják a vasút, a posta egy részét, éppen ott, ahol már a lét feltételei is hiányoznak. Mi is ez, ha a fent említett folyamat a nemzetet kívánta erősíteni?! Ez a nemzet likvidálása, a gyökereiben, nyilván azért, hogy a vazallusok birodalmában könnyebb legyen más gyökereket ápolni.

Egyszerű javaslatom van:

- Vegye a FIDESZ a programjába, a Te megfogalmazásodban és hatásoddal, hogy *Vissza az iskolákat!* S mivel ezt úgysem teszik meg, azonnal fűzze hozzá: kormányra kerülésével visszaadja, visszaállítja az iskolákat.
- ADDIG pedig arra kéri polgármestereit az országban, hogy a most bezárt, ellehetetlenített iskolák épületeit, a berendezéseket, s bennük a tanárok, tanítók – egyébként mélyre alázott – szellemét megvédi, nem engedi más célokra használni, fenntartja, hogy majd üzembe állíthassa, amikor lehet és kell.
- Erre kéri egyben a szocialista vezetésű helységek polgármestereit, önkormányzatait is – talán a szadeszt ne kérjük semmire ez ügyben!
- S mikor kormányra kerül, tényleg állítsa vissza őket. Vessen véget a könyvelők szemléletének, ahol – mivel elverték a pénzt – most a legmostohább vidékeken verik vissza. Ne legyen szempont az, hogy csak 10 gyerek maradt a faluban! Van, amikor és ahol Magyarországon 5 gyereket is tanítottak. Szervezés, a kormány, a népesség, az önkormányzat, a helyi erők, a szülők összefogásával mindenütt meg tartható az iskola.

S utána a posta.

S utána az idegenforgalmilag gyönyörű vidékek vasútvonala.

S mindenekelőtt, most újra és újra megfogalmazandó, az iskolákkal párhuzamos, minden szülőhöz szóló erővel: ez egészségügy. Hogy nem engeditek. Hogy nem lesz széttepett társadalombiztosítás, egészségbiztosítás – nem kell ezzel megvárni a népszavazást: elértük a totális tiltakozás szintjét, ahol már nincs alku, s ki merem mondani: mérlegelés sincs! NEM, EZT NEM! S mindenekelőtt MOST kimondani: visszaállítjátok a nőgyógyászat, a szülészet, a gyerekgyógyászat teljes rangját, megszokott biztonságát – akár a Schöpf-Mereiben is visszaállamosítva, mert az már most is csak az elité, s még inkább az lesz, amikor a most privatizáló orvosok ott is elkezdik átengedni, „eladni” ezt is a tőkének.

2007. szeptember 26. – *Hamisak hamisítanak*

„*Gaz politikus*”, „*mocskos politika*” stb. – régóta divat a politika gyalázása, természetesen ócska megkülönböztetéssel csak a hazai politikára célozva, a „nagyvilágít” aligha mernék illetni: ott a hajbókolás a divat, a szájcücsörítő bájoltság.

Tényleg gaz és mocskos? Kinek az érdeke? És: Quo jure?

A *média* által is erősen közvetített tömeges sugallat kettős célt szolgál: ezzel a sajtó emelni kívánja saját súlyát, közszereplői „tisztaságát”, másra hárítva a bajok forrását. Másrészt a *kormányzati politika* rendeli meg a médiától, akarva (s nem akaratlanul). Mert a mindenkori ügyeletes politikának a hatalom sáncai mögött, a biztonságosnak érzett bunkerban hajlama van ilyen degradálásokra: megosztani a felelősséget, áthárítani a vádakait a politika *egészére*.

A politika mint betegség? Akkor miért űzik? Miért a vágy a hatalom bitorlására? Mert ők is gazok és mocskosok, s ebben a közegben érzik otthon magukat?

Igen, ez is igaz. Tényleg azonosulnak azzal a tudattal, hogy „ezt kérem csak így lehet csinálni, mi is nagyon sajnáljuk, de ez van...”. De cinikus számítás is egyben. Az nyilvánvaló, hogy aki a kormányon a bajok forrása, azt vád fogja illetni, folyamatosan. Ha azonban ez szétkenhető, ha az állítható, hogy a politika természeténél fogva aljas, akkor ők egyrészt tényleg nem tehetnek sem róla, sem ellene, másrészt aljas mindenki, lám, velük együtt és azonosan: aljas az ellenzék, mindenki, aki pártos, aljas maga a köz is, mert bár nem akarja, nem tehet mást szégyen. Aljas mindenki, aki találkozik a politikával, aljas a szavazó is végső soron, ne is ártsa bele magát (majd a törzstábor, a szavazógép úgyis megoldja!)

Ha a kormány és a médiája egyformán aljasnak és sárosnak tekint mindenkit, akkor ő csak egy ártatlan közszereplő a játékban. Tényleg?

Nem minden baj forrása?! Minden intézkedés kimunkálója? Minden korrupció tettese és tettestársa? Nekilendült fosztogató bandák kiszolgálója, s bandában maga is? Gyarmatosítók küldönce? Házi gój? Idegen érdekek nemzetietlen kegyence? Ez *ilyenfajta* politika, politikus.

És a köz? Ha bele se szólhat semmibe, mert a parlamenti szavazógépszíj ledarál mindent előre? És az ellenzék, valamint a pártokon kívüli hatalmas erők, amelyek tehetetlenek ebben a gázolásban? Ők is a „politika” ugyanazon általánosítható részei? Aligha!

Ezért ki kell kérni magunknak az általánosítást, a bemoszatolást az ő saját szennyükkel. El kell határolódnunk a politika összemosó értelmezésétől, és vissza kell adni a politika, a köz javait szolgáló kormányzás lehetőségének eszményét, a kitisztítást, fogalmainkban, tetteinkben.

Fogalmainkban úgy, hogy megbecsülő módon nyilatkozunk a politikáról, mint a köz szolgálatáról, s megbecsülhető emberek fogalmazzák meg ezt.

Tetteinkben pedig sok módon. Mindenekelőtt ki kell állítani a sorainkból azokat – bármely más érdemük is van –, akik nem felelnek meg a korrupciómentes társadalom igényének, akikhez tehát stiklik, családok, koncemésztgetések társulnak. A fő kormányzati baj ugyanis a korrupció, és a korrupcióban élen járó emberek irányítják a rudat. Aki ez ellen, s a társadalom legdurvább kudarca ellen küzdeni akar, annak tisztának kell lennie. Azoknak, mindnek.

Mert tényleg ránk próbálják kenni a sarat. Márpedig *a nemzeti-polgári erők e téren különbek!*

2007. szeptember 28. „– Viszik nagymama ezüstjét!”

Kedves Viktor!

Ezúttal – rendhagyó módon – nem közvetlenül Neked írt levelet küldök a címedre, hanem személyes figyelmed reményében egy másolatot, amelyet ma tettünk a honlapunkra (www.amm-gubcsi.hu), ill. amelyet ugyancsak ma küldtük el kiterjedt elektronikus címlistánkra. Kérem tisztelettel a személyes és kiemelt figyelmedet az üggyhöz. Barátsággal, Gubcsi Lajos

„Ébresztő ! – ismét gyanú! – kinek akarják átjátszani kulturális kincsünket: műemlékeinket?!”

Gyanús pályázati feltétel a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága igazgatói székére!

Az oktatási és kulturális miniszter, Hiller István pályázatot írt ki a magyar történelem kultúrkinccseit összegyűjtő, kezelő szervezet, a *Műemlékek Nemzeti Gondnoksága igazgatói székére*.

A feltételek monotonyszerűen szokásosak, bárki megtekintheti a www.okm honlapon, a Közgyűjteményi Pályázatok között.

HANEM!!! Az érdeklődő talál egy feltűnő feltételt, s ismerve a hazai pályáztatás, privatizálás korrupct gyakorlatát, MEGÁLL itt egy pillanatra, mert hogy:

“A pályázat elbírálásánál előnyt jelent:

...

nemzetközi ingatlankezelésben és értékesítésben szerzett jártasság.

LEÍRJUK NAGYBETŰVEL IS:

ELŐNYT JELENT A NEMZETKÖZI INGATLANKEZELÉSBEN ÉS ÉRTÉKESÍTÉSBEN SZERZETT JÁRTASSÁG

ÉS MOST TEGYÜNK SOK-SOK FELKIÁLTÓJELET!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Mert ezt már ismerjük.

Játszi könnyedséggel kitaláljuk, hogy már megvan a döntés, a többi a játék, a szemfényvesztés.

De ez semmi, ezt tudjuk.

De ez a valaki már azt is FELADATUL KAPTA, hogy elkezdje eladni a nemzeti kultúrkincs gyöngyszemeit, az utolsó gyöngyöket, amit évszázadok alatt megteremtett a magyar társadalom színe-java, s amihez még senki nem mert nyúlni.

KÖNNYŰ UTÁNANÉZNI, miről van szó, hiszen a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága kezelésében levő kultúrkincsek listája – törvényben rögzített – névsora megtalálható a neten, Országbemutató Program néven, 2007-2013-as programmal. A magyar történelem alapkincseinek megőrző programjával.

DE ÉRDEKES EZ? Megváltoztathatják bármikor – a miniszter saját joga a kinevezés, az igazgató saját joga a „nemzetközi ...” a többit tudjuk: hazai emberek tömege fog ugrani, hogy nemzetközi pénzek (hogy honnan erednek majd, fedje talány, de ne túl nagy talány...) szolgálatába állva adják-vegyék, lopják-tolják, rángassák azt, amihez SEMMI KÖZÜK.

Hát ERRE MONDJUK MOST, HOGY NE. ÉS HOGY: *NEM!!!*

A nyilvánosság teljes erejével mondjuk ki: legyen igazgató, ha kell, ez az ő bulijuk. DE EGYETLEN TÉGLÁT, NÉGYZETMÉTERT EL NE ADHASSANAK ÖRÖKÖLT KULTURÁLIS KINCSEINKBŐL!!!!!!!

És addig is, íme a becses lista:

Kastélyok

1. Tata – Esterházy-kastély és a tatai vár
2. Dég – Festetics-Kastély
3. Edelény – Kastély-sziget
4. Gödöllő – Királyi-kastély
5. Szegvár – Vármegyeháza
6. Fertőrákos – Püspöki Palota
7. Nádasdladány – Nádasdy-kastély
8. Fáj – Fáy-kastély

Várak, Várkastélyok

1. Ozora, várkastély;
2. Sirok, vár;
3. Jánosháza, Erdődy-Choron-kastély;
4. Mihályi, Dőry-kastély

Egyházi emlékek

1. Zsámbék, premontrei kolostor;
2. Martonyi, pálos kolostor;
3. Pécs, középkori egyetem;

Török emlékek

Népi emlékek

Emlékhelyek

FIGYELJÜK EGYÜTT A KASTÉLYOK SORSÁT.

Aki már látta TATÁT, EDELÉNYT, DÉGET, a többit, tudja, mit veszítenénk!

MILYEN ÁLLAM AZ, AMELYIK EZEKET NEM TUDJA MEGBECSÜLNI, ÖRÖKKÉ FENNTARTANI A KÖZ TULAJDONÁBAN!”

2007. október 1. – Két évtizedre

Kedves Viktor!

A FIDESZ nyilván folyamatosan dolgozik a választási- és a kormányprogramon, korábban ehhez tettem egy-két észrevételt.

Erős bennem a meggyőződés, hogy egy ilyen programnak nem a középtávot, tehát nem a választás-kormányzás 4-5 évét kell megfognia, hanem – talán páratlan módon a magyar kormányzás legutóbbi történetében – világos, nyilvánvaló, közzétett programot kell meghirdetnie a következő *2 évtizedre*, mert:

- a nemzet elveszítette a kohézióját minden értelemben, határon innen és túl
- gyarló, hiteltelen politikai manőverek szintjére süllyedt a kormányzati stratégia
- mert a lakosság belefáradt a jövő felélésének, elvesztésének reménytelenségébe
- és mert ki más tehetné ezt meg, mint az a nemzedék, amely a legegységesebben harcolt a váltásért a 80-as évek óta – a legtöbbet dolgozott a nemzet egységén.

(Itt jut eszembe egy gondolat, melyet az Árpád-emlékdíj átnyújtásakor hoztam szóba Ópusztaszeren: Árpád példáján vérszerződés kellene most is, de nem mindenkivel: *mert a hamis vérek keveredése vérfertőzést okoz vérszerződés helyett.*)

Példa nélküli lehetne, ha a FIDESZ, a kormányzásra készülő nemzeti oldal képes volna ilyen másfél-két évtizedes távlat érthető és megvalósítható megfogalmazására, bármilyen képtelenségnek tűnik is ez. Mert nem lehetetlen, hiszen a legfőbb bajok megfogalmazhatók, a nemzet Kárpát-medencei egységéről, a szegények iránti szolidaritásról, az állam meghatározó szerepének megteremtéséről stb.

S a kormányzás szempontjából is nélkülözhetetlen. Olyan idült bajok gyűltek össze, akkora az *apátia*, olyan mélyre *süllyednek* majd rétegek, oly nagy a *kiszolgáltatottságunk* – a rabláncunk olyan szoros –, hogy ebből csak hosszú távú, szilárdan megvalósított elképzeléssel lehet kijönni, úgy, hogy lassan, de biztosan felismeri a most sötétben látó, inaktív – sokszor nyíltan bulvárnéppé süllyesztett – lakosság, hogy ez az ő választása is. Az ő iránya, élete.

Nyíltan kimondom: a FIDESZ-nek nem arra kell készülni és felkészülnie, a népet együttműködésre megnyernie, hogy választásokat nyerve 4 évig kormányozhasson, nem is kétszer négy év hiú örömére, hanem: nagyon hosszú távú kormányzásra, felelősségvállalásra.

Így kell átgondolnia programmá tehető útját, lehetőségeit és eszközeit itthon és a világban, szövetségeseit a nép rétegeiben (kevésbé fontosan a pártszerű alakzatokban), befektetéseit a határon túl – erkölcsi, szellemi és anyagi értelemben –, viszonyát az integrációkhoz, s nem utolsósorban a magyar agrárgazdasághoz, a környezethez, a földhöz, a vízhez, az energiákhoz.

S lehetséges, kézenfekvő, hogy ilyen 2 évtizedes távra szóljon a hitvallása. Mert meggyőződésem, hogy a ma még a szocialistákat, részben a szadeszt és a Dávid-formációt támogató állampolgárok tudják, tudni fogják, hogy egy rossz szavazógépezetnek lettek az áldozatai, hogy nekik is szegényük, ami itt történik – s a dolgok belső logikája folytán tömegesen kiválnak abból a hamis konglomerátumból, amelyet ma táppal látnak el.

Meggyőződésem, hogy ez a szörnyű ámokfutás csak addig tart, amíg megbuknak: s akkor elveszítene minden fontos támogatást. Mert higgyük el: az emberek nem szeretik cipelni saját szegényüket. Okos és becsületes politikával ez bebizonyítható – 2010 előtt vagy akkor.

S a közélet, a politika, a sors forgandó: én egyáltalán nem vagyok a híve, hogy 2010-ig kell várni, állni, tétovázni. Hatalombitorlók világában buta dolog fehér kesztyűben kezét nyújtani.

2007. október 23. – STAGFLÁCIÓ a láthatáron!

Kedves Viktor!

Csupán kulcsszavakban összegeznék néhány észrevételt, olyan tanácsot, kérdést, amelyre nagyobb hangsúlyt kellene helyezni, akár előtérbe is lehetne állítani, mind a közvetlen politizálásban – azaz a szövetségek megteremtésében –, mind pedig a FIDESZ általános, nagyon hosszú távú stratégiájának kidolgozásában.

1. A legfőbb teendőnk a társadalmi-gazdasági-szociális-lelki (nemzeti) egyensúlyok helyreállítása, mert e téren minden megbomlott, bomlasztják e percben is, vadul. Az egyensúly egyben a társadalmi béke felé vezető út is.

Mindezzel tartozunk a mindennapi, élhető *mának*.

2. Külön és nagyon kiemelten kellene foglalkozni a természet egyensúlyaival, amit az ember megbontott: konkrétan a magyarországi természettel, környezettel, annak védelmével. A FIDESZ-hez eredendően közel áll ez a kérdés, bár az is igaz, hogy háttérbe szorult az utóbbi években. Az uniós együttműködés – nemcsak a lehívható források, hanem az unióval való egész stratégiai együttműködés – keretében a FIDESZ-nek azt kellene kitűznie és elérni, hogy Magyarország az egész európai összehasonlításban, különösen pedig a kevésbé fejlettek, az újonnan csatlakozók között – szép, „zöld” ország lehet, lesz. Olyan, amely képes átadni a tisztaságot az utókornak, a mai temérdek piszok helyett, piszokról konkrétan és áttételesen szólva most: hiszen a társadalmi piszok és a természet rombolása ugyanazon tőről fakad. A mindennapi kapzsiság és kizsákmányolás tövéről.

Mindezzel tartozunk a *jövő nemzedéknek*, a holnap Magyarországnak, s Európának.

3. Természeti és társadalmi egyensúlyok eredője a nyugalom, a béke. S ezt a nyugalmat leginkább és legnyilvánvalóbban a nyugdíjas nemzedékeknek kell megadnunk: ők megtették a magukét, ennél többet már alig tehetnek, adjuk meg nekik a nyugalom díjának jogát – a megkérdőjelezhetetlen nyugdíjat és a társadalmi fejlődés érzetét.

Mindezzel tartozunk a múltnak, a tettek megbecsülésének, az idősök önérzetének.

S van egy különös ügy, ami anyáink, asszonyaink, s velük a gyerekeink megbecsülése: ne csak a családról szölgünk, hanem a *nőről!* A nők igazságáról, helyzetük javításáról, a Nőről, ebben a férfias(?) durvított társadalomban. A gyengédségről a gyengébbek iránt – politikailag is. A nők most kimaradnak ebből a gyalázatos hangulatból. Pedig kit szeressünk mi igazán, ha nem őket?!

S végül néhány egyéb kérdés, röviden:

1. A 2008-ra tervezett inflációt illetően a kormány megint alultervez, hazudik, nyilván azért is, amiért az idén tette: hogy a vártnál magasabb infláció a tervezettnél nagyobb bevételeket hozzon, amelyekkel az elfogadott költségvetésen felül költekezhet szabadon. Az infláció azonban jövőre még magas lesz, szerintem meghaladja majd az 5,5%-ot, várhatóan azért is, mert a nyugati gazdaságban is érezhető lesz az ideinél nagyobb inflációs nyomás jövőre.
2. Ugyanebben a külső környezetben lassul a növekedés üteme, s ezért a magyar gazdaság az ideinél is nagyobb nyomás alá kerül, fulladozni fog, **stagfláció!!!** felé tendál.
3. A FIDESZ állítsa előtérbe stratégiaiilag is az alternatív, megújítható erőforrásokat!
4. S tudnunk kell: a (gazdasági, kulturális, lélektani) folyamatok az embereken keresztül, s nem önmagukban valósulnak meg. Az emberek pedig most belefáradtak. Aki a folyamatokat tervezi s megvalósítani szeretné, először adjon erőt az emberi léleknek.

2007. november 1. – Ethos a Halottak napján ... és november 4-én
Őszentsége álszentsége – Avagy: bukjon el a tőke tetves trónviszálya önmagával

Kedves Viktor!

„Mentek a tankok, jöttek a bankok”. Egyszerű, keserű népi értelmiségi közmondás a legújabb századforduló valóságáról. A magántulajdon, Moloch imádóinak csörtetése. A lakájok siserehada sistereg a hegyoldalban, röhögve lökdösi lefelé a szerencsétlen Sisyphust.

A sírhalom van alul, ki se látszik, kié, a sírgödör van felül, hogy mindig férjenek még bele, feneketlen, sötét gödör. Hamm!

A köztulajdon már nem számít? Nem! Mert már nincs. Elrabolták. A lopással, rablással szerzett vagytonokat hivatott védeni a magántulajdon erőszakos védelme, trónra emelése a puccsisták által. A valaha a másét elvevő tolvajlás legalizálása – csupán ez zajlik. Törvényekben, politikai struktúrákban.

Nem elég azt mondanom, hogy ami másé, az nem az enyém. Persze, hogy nem, levágják az életemet, ha megpróbálom elvenni tőlük, tehát ami a másé, persze hogy nem az enyém.

Azt is mondani kell tudnom, hogy csak az az enyém, ami az enyém. Ami nem a másé, senki másé, csak az az enyém.

Mert ha valami a másé is, akkor az a köz. Akkor az köztulajdon.

S nem csak az államnak lehet köztulajdona, látjuk, a mai állam éppen hogy együttműködik a rablókkal a köztulajdon megszüntetésében.

Az állam akkor jó, ha mindenki másnál erőteljesebben képes működtetni a rá bízott javakat, tudást, szolgáltatást, s teheti is, mert az állam elvileg minden más erőnél nagyobb erőcsoportok – emberek – együttműködése.

De nem csak az állam a köz.

Van privát köztulajdon is, kellene, hogy legyen.

Sok jó ember és sok jó cél összehangolása annak érdekében, hogy közösen építsék fel vagy tovább a sors által rájuk bízott vagyont, közszférát, közszolgáltatást.

A privát köztulajdon nem az államé, s nem is valakié, nem rablás, hanem építés eredménye.

Ezek a privát, teljesen autonóm, szuverén közösségek erőik egyesítésével képesek lehetnek tulajdont szerezni, teremteni, megalkotni, megerősíteni, nagyra fejleszteni, anélkül, hogy kapzsi vágyaik el- és kisajátításra készülődnének, anélkül, hogy bárkitől elvennének bármit.

Alkotó művészek, ráadásul különféle művészi kategóriák együtt alkotó erői; diákjaikkal együttműködő, s az iskolán is túlnövő közösségeket teremtő tanárok; karnagyok és énekeseik, zenészeik; kifosztott művelődési házak még lélegző népművelői és még pihegő volt közösségeik egymásra találása; a gyógyítók – orvosok, nővérek, a szociális gondoskodás szakemberei – által működtetett megelőző-gyógyító centrumok, a kapzsi által éppen most megszerzendő, eddig közösségi rendelőintézetek privát közösségi tulajdonba állítása e célból; a leszakadó, megszűnő kórházak, vagy azok részlegeinek közös-privát tulajdonban működtetése; az ország eltűnésre szánt, de idegenforgalmilag gyönyörű részeinek hasznosítása; egy-egy vár, kastély, volt templom, műemlék privát közösségi célú megmentése – az ő tulajdonukban, de nem az „övé”-ben.

Tudom, vannak, lehetnének ennek ma is jogi, intézményes formái. De sanyarú a sorsuk, kiröhöghető állapotban van mindenki, aki ilyen alapítványt, egyesületet akar működtetni saját erőből, a saját világának, vidékének felvirágoztatására. Nem róluk szól, hanem a magánrablók szentesített világát képviseli a kor, a korszellem, a jogszabályozás, az Európai Unióval folytatott kapcsolat.

Halj meg köz, ha nem a magántőkét szolgálod! ?????????????

Halj meg magántőke, ha nem szolgálod a közt!

2007. november 6. – Zárt levél

Kedves Viktor!

Az alábbi levél sok ok miatt nagyon személyes és bizalmas jellegű, olyannyira, hogy ha valaha úgy érezném, hogy szívesen kiadnám a Neked írt leveleket – természetesen a Te jóváhagyásoddal, amelyet részlegesen már élveztem eddig is –, ez az alábbi biztosan nem lesz köztük, egyetlenként.

Érthető lesz e kérés oka mindjárt – de van egy további is: az alábbi információ illetve feltételezés, hipotézis annyira bizonytalan, hogy nyilvánosságra soha nem hoznám.

Tehát: Kósa Lajos kapcsán.

Én nagyra tartom az ő politikai képességeit, népszerűségét pedig megalapozottnak. Ezért írtam Neked a 2006-os választások kellős közepén, 2006. április 11-én az alábbiakat:

„...vannak társaid, akik mindig hüek lesznek Hozzád, céljaidhoz. *Varga Misi, Kósa Lajos* arra is alkalmas, hogy – másként, mint Te – betöltsék az úr nagy részét. S Ti együtt vagytok olyan okosok, stratégák, hogy úr sem keletkezik, hanem ujjongás...”

Erősödő népszerűsége a FIDESZ nagy erőssége, önmagában véve is.

Nekem, mint a tévészében, a médiákban jártas embernek természetesen jó egy éve feltűnik, hogy a liberális média gyanús nagy odaadással népszerűsíti őt. Erre azt mondhatnám, amit mások mondanak: azért, hogy Veled szembe állítsa.

Ez persze hogy így van, ehhez nem kell nagy ész. De ez csak egy pici válasz.

A hipotézis – amely bizonyos tényleges információkra támaszkodik – azonban ennél sokkal durvább dologra világít rá.

Kósa Lajost azért erősítik, azért állítják alternatívának, azért nevezik ki már jó előre a legjobb „potenciális miniszterelnöknek”, hogy aztán rögtön utána „kivégezzék, lemászárólják”. S vele együtt a FIDESZ-t, amelyet képvisel, amelynek emblematikus vezetője, netán miniszterelnök-jelöltje.

Kósával szemben ugyanis óriási méretű anyaggyűjtést folytat a szociálliberális erőcsoport. Ennek alapján arra a meggyőződésre jutottak, hogy – a kezükben levő információk alapján – könnyen „falhoz állítják”, diszkreditálják, vele a FIDESZ-t is. Úgy látják, hogy Kósa Lajos ténykedésében, beleértve döntéseit és magánjellegű sebezhetőségét, oly sok a sebezhető pont, hogy megszarolható, illetve leteríthető. És akkor annyi a FIDESZ-nek. A többit nem részletezném, ha a fentiekben van igazság, akkor Ti erről mindent tudhattok, ha akartok – ha meg nincs benne igazság, minek fogyasszam a tintát és a Te idődet.

2008. április 11. – Stagfláció – sőt, már a válság jön!

Kedves Viktor!

2007. okt. 23-án írt levelemben említettem, hogy szerintem Magyarországon bekövetkezik a *stagfláció*: azaz iázni kezd a felelőtlen inflációteremtés s a megbénított gazdaság megvadult öszvére.

Már ordít, s bár verik a gazdáit ezért, ordítani fog még sokáig, a szociálliberális öszvérek mindent kibírnak, ha bajban vannak, s ha azt másra háríthatják. Most, hogy két és fél év reformnyomorgattatás után csak a nyomor sikerült, reform még csak nem is vajúdik, kitalálják az újabb hamisságot: nem lehet tovább sarcolni „a népet”,

nem szabad, és ami most jön, az az igazi, bársonyos reform. Tudnunk kell, hogy ez már a majdani bukás utáni helyzet filozófiája, azaz szeretnék úgy áthangolni a szólamukat, hogy „a szocialistáktól távol áll az emberek iránti érzéketlenség”. De mert bármely kormány jön is, a majdnem totális csőd miatt úgysem lehet elkerülni a szigort sem, már előre el- és áthárítják a felelősséget, „ők az igazi, emberséges reformok hívei, a humanista újtók”. Óriási baj van, hosszú évekre meghatározó. Annál inkább igaz, hogy csak egyet tehet a polgári szövetség: szépítés nélkül hívja fel a figyelmet a baj súlyára, a feladatok óriási nehézségére. Ígéretés nélkül, a felelősök radikális megnevezésével és számon kérésével.

S bár sokáig úgy gondoltam, hogy nem lehet, nem szabad siettetni a társadalmi folyamatokat, mert a nem megfelelő időben megfogalmazott követelés bumeráng hatású, s ezért nem is értettem egyet azzal, hogy folyamatosan a levegőbe szórjuk vágyainkat a kormány menesztéséről, mára más a helyzet:

A kormányt egyetlen másodpercig sem szabad a helyén hagyni, minden eszközzel meg kell buktatni.

Nem azért, mert rablók vezetik, s degenerált ambíció őrjög az élen.

Nem azért, mert hazudnak, megtévesztenek, becsapnak.

Nem azért, mert most meg az ellenkezőjét hazudják annak, amit eddig, „mostantól lesznek ők majd aztán igazán... az igazi baloldal”.

Nem azért, mert adósságcsapdába kergették azt, ami nekünk a hazánk, mert eladtak mindent, mert idegen érdekek szolgái – nem egyszerűen kiszolgálói, hanem nyomorult házi szolgái.

Nem azért, mert garázdálkodnak az EU-forrásokkal, s minden rájuk bízott közvagyonnal.

Nem ezekért, mert ez már a múlt, ezt már túléltek, ez leperog a máról (persze nem perog majd ki a nemzeti emlékezetből – de ez most nem vigasz). Ha ezt néznénk, érdekesebb volna hátra dőlve várni.

HANEM AZÉRT, mert *megbénítják Magyarország gazdaságát*. Ahogyan próféciaát mertem megfogalmazni a stagflációról tavaly ősszel, jelezve pl. az 5,5% inflációt az általuk hazudott 3,5-4% helyett, ugyanúgy le merem írni ma a következőket – s nem azért írom le, hogy „leleplezzem őket” (őket leleplezni???!), hanem azért, mert ha még így halad, a FIDESZ-kormány olyan helyzetet kap, vesz át, amelyben a megoldásokra a teljes bénultság állapotában kell vállalkozni.

Bénultság lesz. A közmorálban, a köztudatban, a köz iránti érzéketlenségben, a politikában már van.

De bénultság lesz a gazdaságban is.

2009 – ahogyan most, a tavasz elején kinéz:

- Nem igaz, hogy növekedésnek indul az ország jövőre, 3-3,5%-os szinten. Nem lesz növekedés!, csak éppen, valahol az 1-2% között.
- Nem igaz, hogy leszorítják az inflációt 3%-ra jövőre. Közelebb lesz a 4-5%-hoz.
- S ez a kettő együtt, immáron a 3. éve tart majd – ez nagyon kemény stagfláció, sokkal brutálisabb a világban megszokottnál, ami máshol egyszeri sokkterápiát jelent, mondjuk egy évre maximum.
- Itt azonban semmi nem állt a helyére – s ehhez jön hozzá az iszonyú drága adósságtörlesztés, illetve a további külföldi eladósodás.
- Nem történt semmiféle szerkezetváltás, ami a jövőbe mutatna, s forrása lehetne a bővülésnek. Csak az infrastruktúrát fejlesztették, nagyon drágán, nem a magyar gazdaságot. Nem lesz több, jobb kínálat.

- Nem lesz keresletbővülés, mert a hazait megfojtották évekre, külföldön pedig szűkülés jön.
- *De nincs két Magyarország, nincs kétféle magyar esély a világban*, bárki, bármilyen programmal kezd újat és mást, csak itt és ebben a helyzetben folytathatja. Ez a realitás.

Minél tovább maradhatnak, annál tovább tart a megbénulás folyamata. Szoktam használni a Mátyás király utáni Dobzse-állapotokat, Dózsával, Moháccsal. Ezek ők. Csak annyiban más a helyzet, hogy nemzetközileg a dolgok összefonódnak, s korelációban élnek – ezért működünk még.

Már nem tűrhetjük ezt Magyarországon, mert végveszélybe sodorják az országot, kezelhetetlen gazdasági állapotokat hagyva az utódra, semmisüljön meg az – s ahogyan ingyen Ferdinánd kezébe esett a kivéreztetett ország Mohács után.

Először mondom és írom le: ezen okok miatt nincs lehetőség 2010-ig várni.

2008. április 22. – Jó neki a kisebbségi kormányzás – és rossz a mi orosz politikánk

Kedves Viktor!

Nem akarok e levelemben olyan összefüggéseket keresni, amelyek talán nem is léteznek, vagy *így* nem léteznek, de engedj meg egy gondolatmenetet:

Gyurcsány sorsa a Te kezében van. Nem abban az értelemben, hogy tehetsz valamit az ő közvetlen leváltására. Hanem abban az értelemben, hogy hogyan állítod ő mellé szorososan azokat (főként pártjában, de pártján kívül is) – véd és dacsövetségben –, akik egyébként már nem akarnának mellette állni. Akár cserben is hagynák, hogy védjék a maguk érdekét.

A szocialistáknál nagyon erős az összezárás, ha külső fenyegetést éreznek. Blokkba tömörülnek, mindent félre téve, míg veszély van. Egyébként pedig – tehát más, átlagos helyzetekben – mindegyik szívesen válik nagyokossá, külön-külön, saját érdekei mentén.

Ezért talán nem helyes olyan lépéseket tenni, amelyek révén éppen Te vagy – felfokozott hangsúlyokkal, és ezúttal most ismét nagyon valóságosan is – az ő abszolút veszélyforrásuk.

Ezek miatt is nagyon helyesnek tartom, ahogyan márc. 9-e után háttérben maradsz, nem aratod le minden pillanatban a győzelmet, nem kelted azt a benyomást, hogy az „a Te győzelmed”. Maradjon ez mindig a 83%-nyi igennel szavazó ember közös győzelme.

E percben olyan zavarban, totális válságban vannak, hogy a maguk útját járva mozgásképtelenné válnak. Már ma is azok. Nincsenek döntéseik. Ha valaki ki tudná számolni – s végső soron kiszámítható! –, hogy hány százmilliárd forint veszteséggel jár a kormányzás megszűnése március óta (másfél hónapja), a döntések elodázása, akkor azt a kárt a köz tudomására lehetne hozni. Mert az is része a katasztrófateremtésnek, ami itt most zajlik. 600-800-1000 milliárd forintra rúg a kormány azon tartozása – gyakran EU-s támogatások beragadásából –, ami mögött elvégzett, vagy éppen elvégzés alatt álló nagy teljesítmények vannak, amelyek azonban így bekerülnek a gyilkos tartozás-körforgásba, a cégek tönkremennek. Mi van, ha ez 1500-2000-2500 milliárd forintra rúg?

Tömeges csőd a gazdaság minden pontján. Vállalkozói, önkormányzati katasztrófák, amiből nincs visszaút! EZT KELL LEVEZETNI, világossá tenni a közvélemény számára – miközben a szocialisták, szadeszesek azzal játszógnak, hogy vajon a kisebbségi kormányzás jó-e, működik-e, hogyan működtethető, milyen kölcsönös engedményeket tegyenek egymásnak stb.

Megkockáztatom, hogy *Gyurcsány a maga túlélése miatt a zűrés kisebbségi kormányzásban érdekelt*: minél kevésbé áttekinthető valami, annál többet manőverezhet. S annál nehezebben vihető keresztül vele szemben bizalmatlansági indítvány – mert hogyan juthat el a konstruktív indítványhoz, új miniszterelnök jelöléséhez kisebbségi kormány, frakció? Sehogy, vagy csak nagyon zavarosan. Ahhoz világos többség kell. Az pedig nincs. Vagyis hurrá, ez Gy. előnye.

A Te kezében van a sorsa, írtam, s ne kovácsold egybe őket. E kérést kiterjeszteném a *külpolitikára* is. Kedves Viktor! Az az érzésem, hogy – miközben ők az orosz kártyát szorongatják – Te indokolatlanul teszel olyan kemény kijelentéseket, amelyek révén az oroszokkal tartósan és fölöslegesen elvágsz minden vagy sok-sok szálát. Miért kell ez? Mindig is realitás lesznek számunkra. S Gyurcsányék ártó lojalitását nem azzal lehet el-
lensúlyozni, hogy feszítjük a viszonyt az oroszokkal, hanem azzal, hogy mi is jó, építhető viszonyra törekszünk velük, jelezve, hogy ne legyen egyesélyes, szocialista vazallusra építő az oroszok politikája sem. Az ismert gazdaságiak mellett két ok miatt is óva intenek a viszony romlását okozó kemény kijelentésektől:

- a hazai közvélemény nagy része pontosan tudja az orosz súlyt – anélkül, hogy valaha is szovjetbarát lett volna –, s aggasztani fogja, hogy támadási felületeket teremtünk;
- az oroszok kiterjedt nemzetközi (gazdasági) diplomáciájukkal mindig is sok kárt okozhatnak Neked – s az Általad vezetett Magyarországnak.

Az oroszok támadásával ismét egy olyan elemet iktatsz be, melynek révén összébb zárod a veszélyre hivatkozó szocialista sorokat – anélkül, hogy bármi előny származna ebből.

2008. június 25. – Jó ez így a tévében?

Kedves Viktor!

Két érzékeny – mert más személyeket is érintő – kérdésről szeretnék írni néhány szót. Mindkettőt megtehettem volna már évek óta, halasztgattam, s most felhozom.

1. Idestova 10 éve adsz interjúkat az *MTV sztárrporterének, Baló Györgynek*. Most nem beszélek az ő eredendő politikai hovatartozásáról, melynek révén a rendszerváltozás óta eltelt csaknem 2 évtizedben – burkoltan vagy nyíltan – megszolgált az ő közéleti háttérének bizalmát. Most csak arról szólnék, milyenek a Ti interjútok, s mivel szinte kizárólag ő készít Veled nagy interjút, milyen a Te MTV-s szereplésed ezen interjúkban. Teszem ezt azon ember megfigyeléseként, aki jómaga szintén évtizedeket töltött a képernyőkön szerkesztőriporterként. Nem azért írok erről, mert köztudomásúan nem szeretem Baló Györgyöt, ez lényegtelen. Kissé eltúlzom a nyíltságot, hogy érthetőbb legyek – nem sértéssel.

Baló és a Te viszonyod egy különleges viszony e beszélgetésekben: az ő állandó kisebbségi érzése és az ezt kompenzáló *szereplési túlfűtöttsége a Veled való beszélgetésekben* még fokozottabb, mint máskor, más-sal. Vagyis nyilvánvaló a kisebbségi érzése – és nyilvánvaló a túlfűtött bizonyítási vágya, hogy ő mindenben a partnered. Hogy egyenlő Veled, legalábbis ott és akkor. És ez bizony nincs így, nem is lehet. Emiatt azonban izgága, zavaró, „népszerűen” bátor(kodó), árt Neked. Így volt ez akkor is, amikor miniszterelnök voltál, így van ez azóta is.

Ennek következtében lehúzza a beszélgetések színvonalát az eleganciának arról a szintjéről, ami Neked jobban megfelelne, amit Tőled sokan megszoktak és várnak. E beszélgetések minőségét tehát lefelé nivellálja. Téged arra kényszerít, hogy belemenj ebbe a „népszerű” légkörbe, azaz állandóan magyarázkodásra, elnézés-kérésre, szabadkozásra, a közvetlenül hozzá intézett bocsánatkérő kiszólásokra késztet, és széttöri a véleménykifejtést. Széttöri, lényegtelenné teszi, s Te – mint ahogyan szabadkozni is szoktál – e légkörben beszélgetsz vele 10 éve. Vagyis a Te hozzá való viszonyodban is van egy különleges elem: azt gondold, hogy az ő stílusának elfogadása hozzá tartozik a Te stílusodhoz, pedig ez még akkor sincs így, amikor egyébként látszatra „kérdőre vonod” őt egy-egy kérdésben a közbevetésekért. Szerintem ezekben az esetekben ez nem az oldottság jele, hanem egy tisztázatlan, zavart helyzeté.

A lényeg az, hogy soha, szinte soha nincs alkalmad kifejtetni egy-egy rendes, komoly választ, nincs alkal-mad elegánsnak és kellően távolságtartónak maradni. Ez azért is érdekes, mert más nagy csatornák – Tv2, RTL – egyébként barátnak nem nevezhető riportereivel nincs ilyen gond: az ottani beszélgetések, interjúk sokkal többet meghagynak a személyiségnek, mint a Baló-féle izgágaság. Máshol tehát több vagy ugyanazzal is. S ráadásul emiatt több is jön ki a tartalmi megállapításokból is, kerekesebb, deklaratív az, amit mondasz. Balónál magyarázkodó.

2. *Média harc* minden, nem véletlenül bulvárosították a magyar közvéleményt. Ebben a harcban – amely végül persze az emberek bizalmáért és szavazatáért folyik – sok kis pitiáner szempont is számít. Kérlek, ne vedd zokon, ha azt javaslom, hogy a képernyőkön is látható *megjelenésekben, közös tévés szereplésekben* ne add meg azt az előnyt ellenfeleidnek – Gyurcsánynak, Fodornak, korábban Kókának –, hogy Melletted állva a nagyság benyomását kelthessék fizikailag. Egyenesen fogalmazva, és Téged száz százalékosan támogatva a küzdelmedben egy jobb országért és nemzetért: ne állj melléd fotózhatóan. Ők ezt nagyon élvezik, és a nézők egy nem jelentéktelen része ebből Számodra hátrányos érzéseket von le, anélkül, hogy akarná. Olyan világban élünk, amikor még ilyesmire is érdemes figyelni. S remélhetően Deutsch Tamás nem érti félre: ugyanezt mondanám vele kapcsolatban is.

2008. július 4. – A selymes beszéd

Kedves Viktor!

Kísértet járja be Magyarországot: a *selymes beszéd kísértete*. Pontosabban a műselymes beszédé.

Most mindenki „párbeszédet” akar, új, meleg párok is jelentkeznek politikai bujaságra.

Tehát a politikai közéletre gondolok, a „baráti” pestisre, Pest is rájönni látszik: a politikában ölelgessük csak egymást korlátlanul, olyan jó ez így, békésen!.

Bajnokokká válnak a bevált árokások, szakadékpítők: most egyeztetni, egyengetni, egymásra – ránk – mászni akarnak.

Veszélyes, mert olvad, elolvad a karakter. Műselyembe burkolt műselyemhernyók másznak a fákon, és azt szeretnék, ha velük másznánk, mert úgy még jobb lenne ott fönt.

Most „programokat” akarnak egyeztetni, mindenkit meg akarnak hallgatni, s cserében mi hallgassuk az ő szűkölésüket?! Fába szorult...

Nyálas nyájasok.

Most aztán tényleg jól jön a francia felvilágosodás egyik nagy alakjának mondása: Nincs arany középút a politikában. Mert ez az az út, amelyen az ellenséget nem lehet legyőzni, s a szövetségeseket nem lehet megtartani. S miközben bölcsen engedsz Te is bizonyos kísértésnek, a határt jól be kell mérni. Azok nagy része, a mi törzsünk, akik az országot eljuttatták a márciusi szavazás sikeréhez, nem biztos, hogy hívei a nagy egyezkedésnek. Ők minden nap látják és megélik – immáron több mint 6 éve – a becsapást, a kudarcot, a hamisítást, az értékek teljes lezülését. Ők – s közéjük tartozom – nem akarnak kezet fogni a rablókkal. Félnak a csalástól.

S nem türelmetlenül mondom, írom ezt. Nagy türelemmel és megértéssel a helyzet iránt, amelynek nyilván az a kulcskérdése, hogyan lehet mielőbb eltávolítani az ország árulóját – s legfőbb társait – a hatalomból, hogy végre el lehessen kezdeni építeni. Ez be fog következni.

De közben tisztának kell maradni a tekintetben – az SZDSZ-hez fűződő viszonyban –, hogy elvtelen szövetség nincs és nem is lehetséges. S arra is figyelni kell, hogy a FIDESZ által vezetett szövetség fő erői ezt így is érezhessék.

Mert a karakter a mi egyik erősségünk, a Te egyik fő erősséged. Ezt nem lehet, nem szabad gyengíteni. Mert az gyengeséghez vezet a dolgok végén.

2008. október 7. – Nyílt levél Orbán Viktornak – az egri várvédőkről!

Azon az alapon, hogy az elmúlt 4 és fél évben módomban volt sok tucatnyi „zárt”, tehát eredetileg négyszemközti-nek szánt levelet írni Hozzád bizonyos közügyekről – a személyes véleményemet megfogalmazva –, most e nyílt levelet szeretném elküldeni és közzétenni.

Bizonyára nyílt kapukat döngetek, de engedd meg, hogy pár szóval erősítsek Benneteket abban, hogy az „egri várvédők” ügyét minden áron és eszközzel diadalra kell segíteni – mely harcban a Hospinvest nevű valami a gyatra Habsburg uralkodó, az egri küzdelmet messziről és gyáván figyelő Ferdinánd király haszonleső mása, ugyanazon elven: mindent megszerezni, amiért semmi sem drága.

Minden segítséget megadni nekik innen, Budapestről, s az ország bármely részéről.

Tényleg példátlan a hősiességük és elszántságuk, jogaik, otthonuk – azaz létük és munkájuk otthonának, a kórháznak – a védelme.

Hogy ez nem politikai kérdés?! Dehogynem. Cserbenhagyni a védteleneket? Ezt szeretnék elérni azok, akik „szakmai” kérdésekről beszélnek. Szakmai? Igaz. Azon az alapon, hogy a szabad és gátlástalan rablás ma a legjövendőbb szakma.

Éljenek az egri várvédők jogaikban és lehetőségeikben, s gazdagodjanak maguk a munkájukkal. Ebben a kilúgozott magyar közvilágban, beleértve a teljes magyar itthoni állampolgárság kilúgozottságát – hihetetlen, hogy ismét Egerben akadtak bátrak. Nyugodtan összevethetjük a kort is, szereplőit is 1552-vel!

Ezért minden erkölcsi, jogi, és ha kell, anyagi támogatást meg kell nekik adni. Hősök és bátrak, s azok is, akik most spontánul mellettük állnak az utakon, a tereken, vagy kórházi sztrájkjukkal.

Ez a magánvéleményem, nem kell megosztanom senkivel, amióta olvastam az Egri csillagokat. S teszem a magam dolgát én is. Az általam alapított – s minden évben a magatartásában legkiválóbbnak bizonyult orvosnak átadott – *Summum Bonum Díjat, Győrfi Sándor alkotását: két egymásba érő, segítő kezet* az idén szeretném az egrieknek adományozni. Legalábbis ezt kértem, ezt javasoltam a Magyar Orvosi Kamarának, amely évente dönt a díjazott személyéről: azt kértem, hogy az idei, nov. 29-i küldöttgyűlésen az egrieket méltányoljuk ezzel is.

Nyílt levél Barátainnak! 2008. október 13.!!!

Jövök Budapestre, a főúton a város előtt közvetlenül hatalmas táblákon hatalmas plakátok hirdetik a *szocialista párt és kormány ígéreteit*:

- *gyorsulni fog a gazdasági növekedés* – s alátámasztásul, ha jól emlékszem, izmos test feszíti ki az íjat, száguld a nyíl mindjárt szélesebben, mint a gazdaságunk;
- *emelkedni fog az életszínvonal* – s alátámasztásul, ha jól emlékszem, izmos, gyönyörű test ugorja át a világszínvonalat sejtető magasságban a léceket.

Ezeket most határozták el egy hónapja, összefüggésben a Gyurcsány-féle új, újabb és legújabb megállapodással –, nem is tudom, valami ilyesmi volt a neve, vagy talán megegyezés, (Lenin: tanulni, tanulni és tanulni), és messzelátó terveik parlamenti betervezésével az adótörvény- és a költségvetési törvényjavaslat formájában.

Még meg sem száradt a tinta a betervezett, győzelmet sejtető törvényjavaslatokon, még hallatszik a pökhendi válasz arra a kérésre, hogy vonják vissza az egészet, mert hamis és hibás – még felocsúdni sem tudunk abból, hogy vajon ezek hol élnek – és már itt az *új Gyurcsányi-leleplezés: válság van, óriási válság, de majd ők ezt is elintézik, levezénylik, megoldják*, nem kell más hozzá, mint a nemzeti egység, egységcsúcs, csúcsegység, csúcs, csúcs, mint a magasúgróé, az íjászé az előbb.

Velük mi lesz? Az izmos magasúgróval, íjással, a többivel, a csúcsban hívőkkel? Gyorsan letépik őket.

Egység? Egyezség? Válságkezelés a válság burjánzó forrásával? Mert hogy ők csak most, csütörtökön vették észre, az OTP-részvények elleni spekulációs támadásból, hogy válság van? És lám, most aztán, pénteken, meg szombaton, a három óra hossznyi kongresszusukon most aztán reagáltak, mindenre készen állnak, minden OK. Tényleg?

Nem. Nem OK, hanem KO.

Tudja-e, Kedves Olvasóm, mennyi baj, mekkora visszaesés, mennyi áldozat lesz még ebből? Ebből a nyomort szülő, bajt okozó, szoclib, majd kisebbségi önkormányzó puccsgárdából?! Hat és fél évük után itt tartunk?!

Látja? Nem látja? Na látja! – mondta volt Hofi. Akkor neveltünk. Most előre hallok a zokogó sírásokat. A tönkre-menő százezrekét.

Meddig még? Jó népem?!

2008. október 17. – Egyharmad?

Az MDF-ről, az SZDSZ-ről nem érdemes szót ejteni, az egyik lengyelzoltánosította magát, a másik... A másik? Majd a Strabag elmondja.

Maradjunk az MSZP-nél egyetlen rövid gondolatmenetre.

Lehetetlen bármi egyezés a mostani kormányfővel, s mivel neki van kormánya, a mostani kormánnyal. Ha valamelyik szomszéd szétveri a családunkat, koldusbotra juttatja, s elveszi mindenét, azzal nem szoktunk barátságot kötni.

Az MSZP tagsága, alsó szintű vezetői, és maga a pártvezetés, a parlament csaknem 200 képviselője 1/3-1/3-1/3 arányban válik szét, szeretném, ha elhinnék nekem ezt a leegyszerűsített feltételezést.

- Az utolsó 1/3 Gyurcsány Ferenc válogatott szövevénye. Karrier, megvesztegetés, azonos érdekeken alapuló összefonódás, a meggazdagodás sötétsége fűzi össze őket. Ők a fosztogatók. Élükön egy anarchistával, őt ma Magyarország miniszterelnökének tartják.
- A középső 1/3 a bátortalanok, az örökké olcsó túlélési vágyban szenvedők csapata. Ők a tapshadsereg.
- Az első 1/3 mindenben együttműködött az előzőekkel, Öszöd, az ottani egyhang bizonyítja ezt, mégis különbséget tennék a javukra: kénytelen-kelletlen, meggyőződésük ellenére sodródtak az árral, a megtevesztéssel, élvezték előnyeiket, de hiszem, hogy számukra eljött a pillanat, most, amikor tudják: ki kell válni, fel kell állni, nemet kell mondani, mert a nagy varázsló végképpen megőrjíti őket is.

Ez az 1/3 ott ül a Parlamentben. Az ő felelősségük, hogy készek-e lépni.

KÉSZEK-E FELMUTATNI MAGUKAT? Szövetségre, új egységre, az új többség részeként? Készek-e az utolsó utáni pillanatban kiutasítani a politika porondjáról a hazugságot?

Mert a nagy hazugság nem Öszöd volt. A NAGY HAZUGSÁG MOST ZAJLIK. Hogy ők mentenek meg mindent. Most aztán végleg.

Ebbe éppen most kezdenek sokan belehalni, tönkremenni.

Ha a FIDESZ-nek szüksége van nagyobb nemzeti egységre, nagyobb koalícióra – mert természetesen a mai, Gyurcsány-csínyre épülő MSZP-vel nem köthető egyezés –, akkor keresse és találja meg maga is azokat, akik a múltjukkal való szakítás nyomán képesek a hazájukat szolgálni.

A hazájukat, amelyet mára tönkretettek.

Ez baloldal, amellyel tárgyalni kell és lehet hosszú távon, hosszú távra.

2008. november 4. – 52 évvel utána

Kedves Viktor!

Aligha lehet hozzáfűzni újat ahhoz, ami most van. Zsigereinkben tudjuk, hogy el van rontva fél évtizedre előre, és a társadalom erkölceiben csak évtizedes léptékben lehet olyan javulást elérni, ami ismét felemelne bennünket... ha nem is oda, ahol ma 52 éve voltunk, hanem legalább oda, ahova reményeink szerint tartozunk: a tisztességes, szabad nemzetek világába.

Ki beszél itt ma arról, hogy 52 éve mi történt: 1956. november 4-én, s azt megelőzően másfél hétig?! Kit érdekel ez ma? Hallasz valamit a közformálók szájából erről? Hol vagyunk ahhoz képest, amikor a szabadság fogalmát a magyar névvel azonosították? Gazdaságilag, pénzügyileg mérhető: rabláncon. Ahogyan a szultán – becsapva őket – Buda kulcsait könnyűszerrel átvéve Isztambulig vezettette Török Bálintot és társait. Rabláncon megyünk mi is, s elárulták, átadták a hazát. Nem egyszerűen az IMF- és EU-segélyekre gondolok, nem is arra a szörnyű tényre, hogy erre rászorultunk, Pakisztánnal és Ukrajnával együtt. Hanem *magára a folyamatra* gondolok, ami törvénytörően elvitt ide.

Visszafizetni se lesz könnyű az elmúlt fél évtized adósságait. Ráemegy a következő egy-másfél évtizedben a nemzeti jövedelem átlagos növekedésének min. a fele. S ehhez jön hozzá az, ami most történt, történik, az a bizonyos rablánc. A rabtartókkal, a kutyáikkal, a janicsárjaikkal.

Hanem *magára a folyamatra* gondolok. Amikor a becsület nulla, az adott szó semmi, a tartozás nem számít, a távlat érdektelen, s amikor mindent meg lehet oldani a védtelenek kárára. Mikor a legtöbb – minden? – ember tulajdonságává vált, hogy „jaj, csak megússzam”.

Nem írom le Neked többé annak a hitványnak a nevét, aki ezért elsősorban felel. Kitoröltem a gépemből, a szóhasználatomból, mert a belső automatizmusom szitkot szór a neve hallatán is. Megkímélem magamat e szellemi fertőzéstől. Ne nyugtasson meg bennünket a nyilvánvaló jövő, hogy ti. mire is fogja használni e nevet a nemzeti emlékezet. Hogy mit fűz hozzá.

Ne nyugtasson meg, mert addig még ezerrel árt. Rombol, becsap, csal, hazudik. Egy kormány élén. Egy párt élén. Egy ország élén, biza! Milyen ország, milyen nép az? Ez?

De akkor miért írok most, és miről? Úriember nem kesereg a hazája jelenén, jövőjén, hanem tesz. De mit? Megdönteni nem lehet őket, mert az SZDSZ és testvérpártja, az MDF mindent megakadályoz, ezért választották be őket jó kis szocialista segítséggel a parlamentbe, ezt teszik évek óta. Az utcára nem mehetünk, mert gyávák

vagyunk, és mert az utca nem a politikusoké, az utca a népé: vagy ott van, vagy nincs ott. Panaszkodni kinél, ha egyáltalán szeretnénk (pfuj!)? A világ az eladósodott szolgát kereste itt, meg is találta, jó ez így, magyar gój. Szegény gólya...

Nyelheti a szégyenét a nemzet fele, a másik meg meglapul, érzi az eredendő bűnt, a szavazata bűnét, de mit lehet kezdeni a sunyisággal? Bulvárnép lettünk, gyáva, megalkuvó, pórázon vezetett embertömeg. S ma van november 4. Érted Te ezt? Nincs semmi alkalmazható programunk, elvünk, irányunk a bénaság és az árulás ellen?! Nincs. Ha van, ki mutatja meg? Kinek hiszik el, amit mutat? Ha valaki hitvány, annak igyekszik degradálni minden mást.

És most előjönnek a mi hibáink, csöstül. Az elveszített és talán soha meg se nyert nemzeti értelmiség. A kézfogás hiánya a tanítóknak, gyógyítóknak. Az őszinte és kétségbe nem vonható odaadás azok iránt, akik mindig másokat szolgálnak – népművelők, dadusok, kétkezi parasztok, szociális segítők, nővérek. A legnagyobb, a legigazibb művészek, s ne keverd össze őket az agyonsztárolt kirakatfigurákkal, a kedvencekkel, a kegyencekkel. És előjön és vigyorog a média, amelyet soha nem tudtunk meggyőzni arról, hogy nincs miért félnie a mi időnkben sem, hogy félelemből nem érdemes gyávnának és hazugnak lenni. A bulvármédia – a média mint olyan – hatalma a bulvárnép fölött. Ezt tudtuk kihozni belőlük, magunkból? Ennyit értünk a mából. S hol vannak a szegények? Nem is hallatszanak. Már sóhajuk sincs. Velük tényleg könnyű – elbánni. Ki van értük, Viktor!? Hosszú távon és hosszú időre csak ő győzhet.

2008. november 12. – Koherensen béna állapot

Kedves Viktor!

Leállt a magyar társadalmi élet. Ez itt mindenben összefüggő, koherenssé vált béna állapot. Nincs fejlődés, nincs perspektíva, csak ködszurkálás van:

- A népesség 10-20%-a számára a lét nem élet. A nyomoruk elfogadhatatlan. További 10-20% vegetál, szomorú társadalmi impotenciában, a közt szolgáló hasznosság lehetősége nélkül. További 10-20% élete vége felé közeledő, fáradt ember. A lakosság felénél tartunk ezzel...
- A munkával rendelkezők teljesítményükkel csak létük szűkített újratermelésére lehetnek képesek. Szakmájuk és jövedelemtermelő képességük lentebb és lentebb csúszik a nemzetközi versenyben. A megújulásnak sem a személyekben, sem közösségeikben, sem az ország méreteiben nincs forrása.
- Mindent, ami van, hitelből finanszíroztak, az adósság egyrészt bénítóan nagy, másrészt elértük a további eladósodás határát, innen új finanszírozás nem származik. Ez mostantól számítva évtizedes időintervallum. Nincs forrása semmilyen változásnak:

1. Az EU-forrásokból – amelyeknek nagyrészt az önkormányzatokat és a vállalkozói szférát kellene szolgálniuk – tereket díszítenek, szökőkutakat állítanak, és a játszótereket fajátékokkal szerelik fel. Hol a tényleges iránya a gazdasági fejlődésnek, melyet ebből a koncentrált eszközből érünk el? Sehol.

2. Az infrastruktúra fejlesztése az autópályák – és a rémálomba illő metró – építésében fullad ki. Jó lenne, ha ilyen gazdagok lennénk, de nem vagyunk azok. Ennyi erővel felépíthetnénk a Kelebia-Kiskunhalas távolságban a francia vagy a japán mágnesvasutat, 500 km-es sebességgel, azt is megsodálná valaki, s mennyivel jobb, mint a Zircen megszüntetendő kisvasút?! Analfabéták a pénznél.
3. Nincs termelő megújulás, a közgazdász szakma elfelejtette, hogy létezik, és hogy felelőssége van. „Sztárjai”, akik dicsérték a Medgyessy-Gyurcsány-programokat – ma már tudjuk: pogromokat –, most kezdenek felocsúdni, hogy tényleg, itt nincs rendben semmi. De hol a nemzetgazdasági fejlődés kidolgozott programja, hol a paradigmaváltás látható útja? Hol van a magyar közgazdász-társadalom, amely a megújulás alapjait tenné a politika asztalára?
4. Áll Magyarország, népe üres és kifosztott, elképzelése sincs, hogy mit kell tennie. Az agyagbábúk néznek így maguk elé. S közben diadalt diadalra ül egy beteg ember a kormányzásra hivatott szobákban.

És közben megmerevedtek a frontok a politikában. Én soha nem javasolnám, hogy a „nemzeti egység” hazugsága címén túrjuk el, akik vannak, s kössünk velük kompromisszumot.

De magunkkal köthetünk. Ha az kell a megfeneklett helyzetből való kilépéshez, hogy új erőket vonjunk be, hát vonjunk be őket a politika csúcsain is.

Kedves Viktor! A napokban újra elolvastam mindazon levelet, amelyet 2004 nyara és 2008 ősze között Neked írtam. Eljutottam egy következtetéshez, amelyet közel 100 levalem megjegyzései, megállapításai, a bennük érezhető aggodalom és vágy most egyetlen javaslatba sűrít össze. Hozzáfüzöm, hogy éppen ezen 100 levél tartalma, érvelése ment fel az alól, hogy itt most túl hosszsan részletezzem az indoklást, mert az azokban megfogalmazott felelősségből ered, amit most leírok:

Nyújtsunk teljes támogatást egy olyan, leendő magyar miniszterelnök személyének, azaz építsünk fel a mai politikában szokatlan újítások és kompromisszumok árán egy olyan új magyar miniszterelnököt, megválasztásra ajánlva a nemzeti erők, a FIDESZ és szövetségesei részéről, aki képes áthidalni a politikában és a lakosság egészében tapasztalható szétszakadást. S aki egyben rendelkezik a hazai gazdaság és a nemzetközi gazdaság állapotának és törvényszerűségeinek oly erejű ismeretével, hogy a mögötte álló, a FIDESZ-vezette erőkre építve, de a teljes társadalmi struktúra céljait szem előtt tartva el tudja indítani a megrekedt folyamatokat. Hogy képes elhárítani a megbénító ellenállást – amelyet Veled szemben óhatatlanul totálissá tesznek újra és újra –, és képes elkezdni a kilábalást, a nemzet többsége számára hihető és tettekben követhető módon.

Bizonyára több ilyen név van. Én se maradnék adós legalább eggyel. 1990 tavasza, „hazaérkezése” óta ismerem Szapáry Györgyöt, tevékenységét. Német ajánlások alapján az elsők között lehettem, akiket akkor megkeresett, s elmondhattam, hogyan és milyennek látom Magyarországot. Ezenkívül semmi más nem fűz hozzá. De tudom, hogy tárgyilagos, elmélyült munkát végzett a MNB mindenkori vezetésében, s nála jobban senki nem ismeri pénzügyi kapcsolatunkat a világgal. Nem tisztem őt minősíteni, fogalma sincs arról, hogy e levelet írom, évek óta nem találkoztunk.

Kell azonban valaki, aki egyrészt csitítja a vizsály magyar átkát – mára ismét átokká tették az árkot –, másrészt ért hozzá, s nem fűti más, önző ambíció, mint hogy tehesse legjobb tudása szerint.

Tudom, most sok más elképzelést sértek, megsérthetek. De talán mégis érdemes lesz egyszer elgondolkodnotok ezen az irányon. Mert dögvész van Magyarországon, s nemtelen az ellen.

2008. november 17. – Magyar kultúra, művészet, alázattal és megalázva

Kedves Viktor!

Egy fontos kérdés mindig kimaradt a leveleimből, mert látszólag nem izgalmas, nem harci kérdés. Ez pedig a magyar kultúra, művészetek helye, megbecsülése, a FIDESZ viszonya hozzá.

A magyar nemzeti kultúra széles értelemben nemcsak az elit művészet, még csak nem is a népművészet hozzáadása, hanem a legszélesebb értelmiségi rétegek műveltségi állapota, és az, amit ebből tovább tudnak adni: így annak része a pedagógusok, a nép- és közművelők nagyon széles köre, és ide számítom – műveltségük és emberi kapcsolatuk jellege miatt – az orvosi társadalmat is.

E több százezer főt számláló réteg a nemzeti hagyományok ápolásának fő ereje, a nemzeti kérdést elsősorban képviselő FIDESZ potenciális támasza. Aki ezt elhanyagolja, nem alkothat nemzeti kultúrát. A felső szintjén persze inkább csak az látszik, hogyan él, alkot, viselkedik az elit művészet. Ez sem mellékes, mert a média világban a napi harcmezőn nem az van, ami van, hanem ami *van*-nak látszik.

Igazságtalan úgy felosztani a magyar művészek, a művészet világát, hogy van az egyik oldal – a nemzeti hagyományok talaján, durva és buta leegyszerűsítéssel: népi tábor –, és van a másik oldal, az „urbánus”. Az utóbbi ugyanis a nemzeti kultúra egészében nem a másik fél, nem a dolgok és az igazságok fele, hanem csak egy töredék, színfolt. Az alkotó erőkből, a nemzet kultúrájában, magában az embereket elérő és rájuk ható alkotásokban ez utóbbi nagyjából akkora erőt képvisel, mint amekkorát követői képviselnek létszámukkal a magyar társadalom egészén belül: *a magyar nemzet egészén belül, azaz a világban élő teljes magyarság alkotó erejére vetítve*. Nem érdemes százalékosan meghatározni ezt, nem is lehet, mindenesetre legyünk nagyvonalúak, és mondjuk azt plasztikusan, hogy ez a „másik tábor”, az „urbánus” sajátos művészi erejénél és alkotó hatásánál fogva a magyar művészi társadalom huszadát, tizedét adja, teszi ki.

Ja, hogy a *hatalomban*, a költségvetés forrásainak megszerzésében, az „osztzkodásban”, a nyugati pénzügyi, szellemi kapcsolatok monopolizálásában tényleg ők a másik – matematikai – fél, sőt, több mint fél?! Ja, hát persze, éppen itt a lényeg. Éppen ez fáj idestova kétharmad százada a nemzeti kultúra szűkösre szabott világának. Ez nem más, mint *monopolisták* helyzete a kultúrában is – s persze a kultúrát továbbító médiában, amely „eldönti”, hogy ki kell neki, ki az „érték” (az ő értéke), eldönti, hogy kit dönt le, s kit emel fel, akár a semmit is a semmiből, fel, a kizárólagos égbe. Ahova a fantáziátlan „népi” szem már nem is lát.

A hatalom nem tizedrész, nem huszad náluk – a hatalom az övéké az irányításban, s eldöntik, milyen mértékben osztják meg. Az osztásból legfeljebb a nemzeti kultúra elitjének csúcsa részesül, a nagyon széles értelemben vett nemzeti értelmiség egyáltalán nem, mintha nem is volna.

Kormányzásának 4 éve alatt a FIDESZ nem tudott ezen változtatni, annak ellenére sem, hogy 1998-as kormányra kerülésének legfőbb szellemi erői éppen a nemzeti elit legjobbjai voltak, mögöttük pedig ott állt a százezres értelmiség, mint szimpatizáns, mint választó, mint lelkes és hű hívetek. S csalódtak, s visszahúzódtak. Aztán a polgári körök szerveződésekor még egyszer megmutatták erejüket, mely a végén a semmibe enyészett e tekintetben.

A FIDESZ adósa a nemzeti értelmiségnek, a kultúra és az elit művészet világának. Még csak kapott tőle, még nem adott. S tudom, hogy személy szerint Te – jóvágású magyar emberként – nem szeretsz adós lenni.

Makovecz, Sára, Csoóri, Finta, Szokolay, Kő, Melocco, Jókai, Cantemus, Kobzos Kiss, Kubik, Győrfi, Kallós, Szentegyházi Gyermekfilharmónia, Bőjte Csaba, Kozma Imre, Liszt Ferenc Kamarazenekar, Nyisztor Ilonka, Tamási Áron Színház, Gracza Lajos, Farkas Árpád, Szörényi Levente, Gál Sándor, Jánosi zenekar, Vári Fábián László, Kocsis Zoltán... nincs belőlük elég. De ők azért mégis vannak, és utódaik is vannak. Talán vannak?! – de nem engedi látszani őket a kor. Fél a fele. Fél ez a fele, mert cserbenhagyják, hagyjátok rendre, miközben a másik oldal kis tortaszeletét értő kezek mindig hatalmasra dagasztják. Ha cinikus volnék, azt mondanám – s vannak, akik így is tesznek –, hogy érdemes oda tartozni. Ott tudnak adni is. No, nem a sajátjukból, azt azért nem, hanem abból, amit közös, kitűnően összehangolt erőkkkel kivesznek a magyar állami, és a magyar államnak járó európai kasszákból. Kiveszik, és önzetlenül szétosztják egymás között. Bevallom, ez még mindig szimpatikusabb, mint amikor „nemzeti-konzervatív” jelszó alatt tehetségtelen pitik, kis zsugori „gyűjtögetők” csak azért vesznek ki – ha és amikor tehetik –, hogy megtartsák maguknak, talán néhány fős érdekközösségüknek. Adni tudni kell, ha (viszsa) kapni akarsz – ezt a liberális-urbánus gépezet összességében jól tudja, begyakorlottan teljesíti.

A FIDESZ adós a nemzeti kultúrának. Úgy tekint legjobbjaira, mint akiknek az a dolga, hogy támogassák a FIDESZ-t, hisz „érdekeik egybeesnek”. Nem az a dolga... A dolga a maga művészete, az alkotás, s akkor is a nemzetét szolgálja ezzel, mégpedig örökérvényűen, ha ki sem ejti a FIDESZ nevét, a politikát pedig megveti. De a magyar művész nem ilyen ráadásul. Szövetséget keres(ne), hű marad(na), szolgál(na) a népe javára. Becsülete, azaz megbecsültsége azonban semmi. Játékszer, hivatkozás, és persze aki a tűzhöz közel áll, annak jut díj, érem, kitüntetés, színpad, egy kevés... Itt is nagyon vigyázva arra, „nehogy aránytalanság legyen, s megsértsük a másik oldalt, érzékenységét”.

Arányokat az aránytalanságok helyett, igazságot a lenyúlás helyett, érdemnek érdemet! S hogy ezt ki dönti el? Nos, ez tényleg nagy és fontos kérdés. De bízunk rá a józan sorsra – HA, de csak akkor, HA a *nemzeti kultúra*, az elit, és a tágas, **a határon belüli és a határon túli**, saját erejéhez, alkotásaihoz, létszámához, múltjához és jövőjéhez képest, szemmel is jól láthatóan, erejéhez méltóan van jelen a kultúrát, a társadalmat irányító szférákban: ahol dönthet, s nem róla döntenek, ahol nem fele, nem negyede, nem bérence és nem bértollnoka senkinek, hanem ahol ő a magyar kultúra és művészet, *egység és önállóság abban, ahogyan magyar alkotó*. Nem ép az a hatalmi struktúra, amely nem hozza helyzetbe – döntő, a folyamatokat eldöntő erővel – a saját szellemi-alkotó bázisát a nemzet léptékében.

U.i.: Most úgy érzem magam, mint a hegymászó, mikor nagy úton elérte célját. Úgy érzem, hogy megírtam, amit kellett, s most talán pihentetni illik a tollat. Így talán ez a levél egyben búcsú is volt ettől a formától. Köszönöm, hogy összefoglalhattam gondolataimat, a lehetőség ambicionált.

Baráti tisztelettel kívánok minden jót, mert minden jónk közös, Gubcsi Lajos

1 mondat a hazugságról

Hazudj hazug megbékülést,
Vigyort, gyönyört, bő kéjelgést
– S ásd az árkot, hogy jajt kiálts –
Ország-torzón üld lakomád'
(ne vágj jobbra! Csak balra át!)

Szószósz ömlik, csurran a lé,
A győzelem a hazugoké
Észt megbontó ámítások
Nyájban nyájas víg ordasok
(s a nép szarva dicsőn ragyog)

Ha bedőlsz, mert ledöntöttek
Léte lettél a rendszernek
Csupor szélén mézes cseppek?
Nyálcsorgató mohó legyek
(tied, könnyen megemészted)

Honoris causa? – Mit!? Ingyen?!
Jó szívvel adni közszégyen
Jus gladii? Pallos se kell
Némán földre hull az ember
(senkije sincs fenn az égen?)

Elég lett, ELÉGETT

2009-2010

2009. február 3. – Privát ügynökök hatalma

1. Nem titkoltam soha, hogy szerintem Gyurcsány a titkos, privát módon szervezett titkosszolgálat embere, s további más, még bővebben szervezett hálózatoké. Nem csupán a hazai rejtett titkosszolgálaté, hanem az oroszé, sem megválasztását, sem a tévéostromot és az azt követő napokat, sem október 23-át nem tudták volna megcsinálni közvetlen **orosz titkosszolgálati manőverek** nélkül. Ez elementáris veszély a magyar képletben, létező erő.
2. Nem titkoltam, hogy szerintem a Fidesznek, Neked nem szabadna átengedni Gyurcsányéknak az orosz kártyát, nem szabadna eleve rossz viszonyban vállalni az orosz kapcsolatot a kormányváltáskor. Azt gondolom, hogy tenni kellene valamit az **orosok felé**, ami legalább **valamennyire megnyugtatja** őket, nagyon veszélyesek tudnak lenni, ráadásul a hátunkban a quisling-hadosztályukkal.
3. Hatalomváltáshoz közeledünk, amelyet nem 4, nem 8 évre, hanem **nemzeti távlatra, két évtizedre** kell megélni, megszervezni, megalkotni. Gyurcsány segít ebben, ha így megy tovább:
 - vagy nyilvánvalóvá válik, hogy képtelen egyetlen, saját kézben tartani ennyi veszélyforrást – ma ezt teszi – és **rádől a saját bajtömege, összeroppan, tehetetlenné válik a kezelésükben**;
 - vagy a végletes elgyengülésig és megszégyenülésig **magával sodorja pártját a bajba – most efelé mennek együtt**. De senki nem meri felemelni a fejét közülük, mert 2004. augusztus óta, illetve a 2006-os tavaszi választás óta, végső soron pedig Öszöd óta – éppen a magán-titkosszolgálat és az érintett szocialista tagok milliárdos korrupciós részesedései miatt – már akkortól valamennyien meg vannak félemlítve, rettegnek, senki sem mer szólni. **Együtt zuhannak**.

Szólni kellene **egy részük felé** valamit. Pl. elmondani azt a Gy.-féle kisebb parlament és a listás szavazás kapcsán, hogy „a saját területükön ismert, népszerű szocialista politikusok likvidálását is jelenti a Gy. kezében összpontosítandó listás szavazás, amely kibuktatja a népszerű szocialista egyéni jelölteket”. Tehát a népszerű polgármestereknek, szocialista képviselőknek kifejezetten érdekük az egyéni választókörzet – ha nem akarnak a „pártközpont, Gy.” áldozatává válni.

2009. február 9. – Ez nem jobboldaliság kérdése

Tegnap megöltek nálunk egy román, és csaknem meglincseltek egy szerb, egy horvát élsportolót. Lehet, hogy ez az a pont, amikor az emberek tudatában, a legsötétebben tartott tudatokban is motoszkálni kezd a felismerés, hogy NEM, ebből ELÉG! Van vagy lesz ilyen pillanat.

És éppen mert van vagy lesz, s ennek semmi köze már a hagyományos baloldal-jobboldal jelszó- és filozófiavilágához, szeretném megismételni a bennem mélyen élő meggyőződésemet:

NE nevezd a Fideszt és a hozzá kötődő erőket „jobboldalnak”, jobboldalinak. Ezzel sok mindenkit kirekesztünk azok közül, akik pedig vágnak már a jobbra!, a rendre, a stabilitásra, de nem voltak és nem lesznek „jobboldaliak” politikai értelemben.

Talán érdekesebb volna más szóval összefoglalni – velük is közös – tartalmunkat. Ez pedig a „**progresszív konzervatív**” kifejezés, amely tartalmazza a stabilitást, a hagyományt, a nemzet-család eszményét, és a *haladást a nemzet együttesében*, s amely szemben áll a ma uralkodó liberális nihil relativitásával, amely mögött mindig az ő kőkeményen megszervezett érdek- és erőrendszerük áll.

Tehát nem jobboldal, hanem **konzervatív, nemzeti progresszió** – talán ez szeretnénk lenni a legtöbben. A „jobboldalt” hagyjuk meg másnak, egy szűk kisebbségnek, be is fogják tölteni, s nagy baj lesz Magyarország nemzetközi megítélésében, ha ők radikálisan a szélsőjobbra szorulnak, s azt lesznek kénytelenek betölteni.

2009. február 17. – F.a.? Magyarország Rt. – Gazdálkodó garázdálkodók

Erősödő, a napi aktualításokat messze meghaladó félelmeim vannak, hogy hova sodor bennünket a turbulencia. Tegnap óta – Gyurcsány parlamenti kretenizmusa, és a nyilvánvalóvá vált tény óta, hogy az IMF diktálja már a konkrét szöveget is – félttem Magyarország felhalmozott vagyonát, bármily szerény is az. *Ezt tükrözi az alábbi írás.*

Felszámolás alatt (F.a.) a nagy ga(rá)zdálkodók magánországa? F.a?! Felszámolás alatt.

A csőd – vagy felszámolóbiztos – már itt van, az IMF képviselője, az elmúlt másfél hétben itt értékelték a helyzetet, majd lediktálták Gy.F. nemzetmentőnek – patrióta, mint tudjuk, patrióta programmal –, hogyan vágja haza Magyarország lakosságát még jobban.

Mert ki hiszi, hogy az IMF, a Világbank, az Európai Unió bankrendszere csak úgy hozomra, mert hogy – mint mondják magukról – „bátor magyar fiúk”, 25 milliárd dollár hitelkeretet bocsát a rendelkezésükre?!

Így szokták ezt a bankok? Nem így szokták! Jelzálog, az a garancia, hívják is akárhogy. Zálogba adott ország.

S mi a zálog? Mink van nekünk egyáltalán? Mindent eladtak, amit vinni akartak. Mindent. Maradt a föld. Kinek kell a válságban? Maradtak az erdők, a nemzeti vagyon egyik ékköve. Az igen, az már jöhet. Maradtak a nemzeti parkjaink, erdőkkel, vizekkel, talajjal, klímával. Az igen, az jöhet, a nemzeti vagyon másik éke.

S ahogyan egy nagyszerű barátom véli, maradtak a virtuális, be nem árazott értékek. A légtér. Egyéb potenciáljaink. Jöhet.

Mert csőd, felszámolás esetén nem a bajbajutott mondja meg, hogy van-e piaci értéke, piaci ára, s hogy az mennyi. Csőd, felszámolás esetén neki mondja meg a csőd-, a felszámolóbiztos, hogy

- e percben mit kell tennie
- holnap mit tehet;

- mire értékeli az eszközeit, benne ingót és ingatlant;
- mennyiért adja el és kinek, hogy a befolyó összegből fedezze a kölcsönt.

Ja, van még nekünk valamink. Ugyan a kormány kéthetente odaigéri a magyar vállalkozóknak, „önti beléjük” az ezermilliárdokat, de tényleg az övé? Tényleg az övé lesz minden pillanatban az a 23 milliárd euró, amelyet 2007-2013 között kapnánk, s amely nyilvánvalóan a kormány egyetlen reménye évek óta, hogy majd özönlik felénk.

Tényleg a miénk? Nézzük a számokat. Van 25 milliárd hirtelen felvett kölcsönkeretünk – minden felhatalmazás nélkül, hogy megmentse őket –, és vele szemben van 23 milliárd, tehát nagyságrendileg ugyanakkora az Európai Unióból érkező, majdan!!! érkező keretünk.

Ez a fedezet? Ez a fedezet!

Vagy földünk, vizünk, erdőnk, mezőnk, legelőnk, levegőnk – vagy az EU-keretünk. Ha kell, mindkettő. Ártalmas gazdaságpolitikát folytató kormányok szabadelvű, liberális piaci kretenizmusa miatt ezerszámra élték meg magyar vállalatok – s milliószámra alkalmazottak, melósok, tanárok, mérnökök –, hogy mi az, ha hirtelen mégis felszámolják munkájuk keretét, terepét, ha hirtelen jön a felszámolóbiztos, és annyit mond: Annyi!

Most szorongj, jó, struccként földbe meredő népem, nehogy az IMF, a Világbank sima modorú tárgyalói egyszer csak úgy érezzék, hogy ők itt nem delegáció tagjai, hanem csődbiztosok.

Mint ahogyan ez nyilvánvaló volt az Este február 16-i adásában az IMF itteni képviselőjétől hallottakból, 3 órával azután, hogy a nemzetmentő patrióta minden lehetséges nagy tévécsatornán szózatot intézett nemzetéhez, melyben megnyugtatta fő választóit, a nyugdíjasokat – engem nem! –, hogy 2050-ben nálunk lesz az egyik legnagyobb rend a nyugdíjak terén.

Gy. F. – talán életében először – sűgőgépről beszélt, hideg, acélszemekkel. Sűgtak, diktáltak neki. Le se vehette a szemét róla. A sűgőgép ilyen. Írtak neki, megmondták neki.

Ezt mikor vallja be egy következő Őszödön? És ki lesz még ott?

2009. március 31. – Függésbe taszítottak, ez a tény

Izzik a hazai belpolitika, zaj, ricsaj mindenhol, ehhez mindenki ért, ebben rengeteg a kibic. Mintha itthon dől-nének el a dolgok. De nem itthon dőlnek el. Engedj meg két megjegyzést.

1. Gyurcsányt nem itthon buktattuk meg. Rengeteget lehetne regélni arról, hogy ki mindenki járult hozzá gyalázatos bukásához. Habverés.
Mert ***Gyurcsányt külföldön*** buktatták meg. Washingtonban Obama, Brüsszelben Barroso, Moszkvában Putyin látta és belátta, hogy számukra káros, ahogyan Obama fogalmazott: a járványt meg kell állítani az

amerikai partok előtt. Barrosoék pedig azt közölték vele, hogy le kell mondania mindkét posztjáról. A többi csúfos haláltánc volt csupán, vergődés a kés alatt.

Mert mi is a helyzet? **Magyarország legfőbb ismérve ma a végtelen kiszolgáltatottsága**, függősége, rabláncra fűzöttsége, hosszú távon, és minden irányból. Ezt jelképezik a fenti urak. Ez így marad sokáig, ez a legfőbb jellemzőnk. Nem akarok defetista lenni, nem vagyok az, de a fenti erőviszonyokat lehetetlen figyelmen kívül hagyni. A „Porta” üzen nekünk most, ide taszították az országot. Három porta, három szultán, a háremben a nép és az ország maga.

FÜGGŐSÉG. KISZOLGÁLTATOTTSÁG. Ez alól most nem bújunk ki. A kedvenc kegyencüket úgy dobták ki a nagyok, mint a rongyot.

Várhatunk-e mást *mi*? Nem. Mindaddig nem, míg rendbe nem tettük a saját dolgainkat itthon. Nem egyszerűen választással, választási győzelemmel, hanem sok év iszonyú kemény, áldozatos munkájával, jól szervezett országával. SOK ÉV ALATT. Sok év alatt tudjuk csak felmutatni ezt az eredményt, ha...

Addig azonban a függés megmarad. A kormányzásra készülve nem hagyhatjuk ezt figyelmen kívül, mert ha – bárki, Te, más – szembeszáll velük, nem harmonizál és nem koordinál velük, mindhárom hatalmi ponton, akkor az is megsemmisül. Bedobnak helyette mást. **Ha függünk, akkor meg kell felelnünk a nemzetközi erőegyensúlyok diktálta követelményeknek.**

2. ADDIG IS. Addig is – az ezernyi teendő mellett, közepette, hiszen ahova csak fordulunk itthon, ott baj van, és jaj! lesz – a legfőbb szempont, a legfőbb irány, a **döntések közepe** az legyen: hogyan, mitől, mikor lesz itt ismét **első helyen a teremtés, a teremtő, alkotó, értéket előállító** ember, cég, közösség. A hasznos tett, a **megvalósítás szabadsága**. Nem mindenféle szabadság, abból lehet akármennyi, önmagában csak önélvezet. Hanem a megfogható érték megteremtése. Szolgálja AZT az állam, a vállalkozás, az eszme. Végeláthatatlan érv sorakoztatható fel amellet, hogy csak ez lehet az út – és hogy éppen ezt az utat veszítettük el mindenben: erkölcsben, munkakultúrában, államvezetésben és -szervezésben, közösségben.

Az adórendszer, a költségvetés és államháztartás felosztása, a nemzeti fizetőeszköz védelme egyaránt EZT szolgálja, s csak ezután az összes többi lehetséges követelményt – bár arra most nem marad erőforrás.

Követelik a Fidesz programját. Meg kellene mondanunk, hogy nálunk hogyan fest majd a gyes, a nyugdíj, a lakáskamat, a gázár, a deficit. Meg tudjuk mondani? Nem, ezer ok miatt nem tudjuk. De azt meg kell tudnunk fogalmazni, hogy mi lesz a legfontosabb változás, **aminek MINDENT alárendelünk**, mindent: az itthon és a világban elfogadtatható tényleges **értéket megteremtő munka**. A spekulánsok világa helyett. Hogy mitől is lesz ez így és ilyen?!

Ez az igazi új kormányzati munka. És ez szabadít ki hosszú távon a szultánok fogságából.

2009. április 2. – Jutalék-szenvedélybetegek járulékországa lettünk

Ma, április 2-ára meghosszabbították a bolondok napját: Bajnai Gordon csomagja formájában. Két megjegyzést fűznék hozzá, az egyik nagyobb baj, mint a másik.

1. A legnagyobb és legáltalánosabb baj, amire látszólag jó választ keres az **újabb szoclib csomag** (mert ez is az), hogy mára az élet ezer apró jelében, az élet ezer apró helyzetében, ezerszer tízezer emberben, vagyis az ország, a nép egészében, általános morális állapotában benne van az elmúlt 7 év és a mostani szörnyű 7 szűk esztendő mára meggyökeresedett legnagyobb magyar betegsége:

Jutalékkönyörgő, jutalékosztogató, jutalék-szenvedélybeteg ország lettünk.

Már meg se mozdul senki, ha nem jár vele valami: valami jutalék, valami, ami ugyan nem illeti, de „jár neki”. Járulékország.

Jutalék. Jut a lék. Az jut. Már ki is jutott, süppedünk alá lefelé a léken. (hol egy nemzet süllyed el...)

Általános közmorál: Még meg sem tette, amit vállalt, amit ígért, ami a munkája, de neki jár. S mi az, hogy nem, hogy nem jut? Ez a rákfene, amit a korrupciók bandája a sejtek mélyéig hatolóan végigdiffundált a lakosság szöveteiben. Nem véletlenül zengtem legutóbbi levelemben a munka, a tett, a megvalósítás becsületének visszaállítását, mint közcselekvéseink legfőbb kritériumát, útját.

Jutalék a tolvajnak, aki hivatali ruhát hord, s pénzt bíztak rá. Jutalék a beruházónak, a megrendelőnek, a szállítónak, azoknak, akik tudnak arról, hogy mikor zuhan és emelkedik a forint árfolyama, tehát hogyan lehet százmilliókat keresni, jutalék a szocialista pályázati kijáró embereknek, jutalék az SZDSZ megbízottainak minden privatizálásnál, nincs vége.

Járulék mindenkinek, csak fogja be a száját. Mibul uram, mibul?

2. Hogy miből? Hát az irdatlan **adósságból**. A nagy profi tolvajok számára szűk keret a kicsi nemzetgazdaság által teremtett jövedelem- és pénzáramlás, a profiknak az kell, hogy minél több pénz forogjon a pénzsziúke helyett. Lopni ott lehet igazán. Ezért a mérhetetlen eladósodás előre tervezett folyamata be lett kapcsolva a rendszerbe. Ahol ömlik a pénz, ott lehet kaszálni.
És itt érkeztem a második megjegyzésemhez.

Gyurcsány, Bokros, a Reformszövetség és most Bajnai mind abból a tényből indulnak ki, hogy „meg kell takarítani stb.”, szóval ki kell söpörni a padlásokat ismét”.

A szociális nyomort azzal indokolják, hogy „válság van, nincs mit tenni”. Ez azonban hazugság.

Most ugyanis „csupán” az történik, hogy *nem tudják tovább finanszírozni azt, amit eddig más pénzből, fedezet és felelősség nélküli adósságból finanszíroztak*. Abból ígértek és „adtak” mindent, beleértve a teljes szociális ellátás javulását is (szociális jóléti fordulat). Buborékot osztogattak. S most, hogy válság van, s nem kapnak több pénzt, nem tudnak tovább „adni”, el kell venniük sok mindent.

Ennek azonban még semmi köze a válsághoz. A válság csupán kirobbantotta az ámokfutást, a hazugságot. Nem fedti többé. Azt veszik vissza, amit nem is tudtak adni!

A válság még csak most jön felénk. Most, ha majd megszűnnek a munkahelyek, s nem 50 000, mint eddig, hanem 150 000. Ha majd nem futja semmire a zuhanó gazdasági összteljesítmény miatt. Ha majd nem lesz beruházás, fejlesztés, kutatás. S lesz, aki nem a hidegtől hal meg, hanem az éhségtől. Lesz haldoklásig alultáplált gyerek... A válság most jön.

NE ENGEDJÜK MEG azt az érvelést, miszerint a megszorító életszínvonalbeli és szociális brutalitásokra a világgazdasági válság miatt van szükség, ezért azokat nem lehet elkerülni, lám, az egész világ megszenvedi. **AZÉRT VAN RÁ SZÜKSÉG,** mert belöktek bennünket az adósok börtönébe, ahol tényleg nem szokott jutni szociális jólétre. Azt a kenyeret veszik vissza, amit odadobáltak a cirkusznak tekintett népek. S bizony nem tagadhatom: e nép ma cirkuszi. Kezdjük innen.

2009. április 16. – Értelmetlen, tehát igaz lehet...

A helyzet úgy kívánná, hogy minden rosszat elmondjak Bajnai Gordonról, most ez a módi.

Engedd meg, hogy most eltérjek ettől a sortól. Nem azért, mert nem fűszerezhetném én is a felháborodás hangját, hanem azért, hogy esetleg más szempontokat is felvessek.

Bajnai nem Gyurcsány. Gyurcsány soha nem lehetett Bajnai. Gyurcsányra nem fecsérelnék több szót most, az utolsó padba ment, s még így sincs a helyén, remélem, megtalálja őt az igazságszolgáltatás is, nem csupán a nemzeti megvetés. Az se nagy baj, ha – elmebeteg, lázas ember módjára – még mindig szövi a hálókat, cselez, tervez, improvizál: sokat segített ő nekünk ezzel a zavarodott elmeállapottal.

Bajnai más. Az új generáció klasszikus terméke: hideg, ésszerű, abszolút számító, intellektuális és intelligens, az önmotogató betegségére nincs szüksége, racionális a maga érdekskáláján, szakmailag nagyon felkészült. Az is nyilvánvaló, ez látszik a szemén, a bizonytalan finomkodásán, hogy valami nem tiszta az életében, de most hagyjuk az életet.

Hiba, hogy keresztülhúzta az előre hozott választás igazságát. De más hibákat nem fog elkövetni az ő szempontjából nézve (most nem olyanokra gondolok, mint a Vahl-választás). *Keresztülviszi a programját, amelynek első stratégiai problémáját klasszikusan oldották meg:* a Reformszövetség és Bokros Lajos, illetve az MDF túlzó programjainak előre történő bedobásával, azaz az álcákkal (mert a Reformszövetségnek ez volt a szerepe, a többieké pedig eleve nyilvánvalóan ez volt!) **olyan sokkot árasztottak** rá a lakosság hangulatára és tűrőképességére, hogy ezek után már elviselte a közvélemény a tudatot: Bajnai programja szükségszerű, elkerülhetetlen. S azzal a dobással, hogy az első héten csak a rosszat, a sokkot adagolták, és azt az előkészítettség miatt le tudták tudják nyeletni, a majdani „reformok”, a „könnyítések”, adó- és járulékgedmények adagolásával át tudják helyezni a hangsúlyt a **„cselekvő kormány” képe**re.

Mert a sokkot így adagolva *le is nyelették* azt. Az utca és a szakszervezeti sztrájkok, tüntetések sebtapaszként is alig szolgálnak. Utcai provokátorai brutálisan lépnek fel mindig is, hogy a nagy tömeget elriasszák az utcától. Nem hiszek a szakszervezeti tüntetések erejében sem, nem úgy szervezik, mint akik győzni akarnak. Ügyes...

Bajnai nem fogja betegre szerepelni magát a médiában, kevesebb támadási felületet ad. *Láthatóan jó a kommunikációs stratégiájuk*. Ezért **részünkről** most már majd kevés és erőtlen lesz örökké azt a sablont mondani, hogy „az embereknek vissza kell adni a jogot a döntésre”. Ez a szlogen már kifulladt, patthelyzet alakult ki. Sokkal gazdagabb érvtár kell a jövőben. Ebbe a mostani tárba mára besültek a töltények.

Bajnainak komoly esélyei vannak, hogy bebizonyítsa *erős szakmai kormányzásának tényét és szükségességét*. Hogy ő a szakember. Szembeállítva a politikusokkal. Gyurcsánnyal szemben (ez megtörtént), és Veled szemben. Hogy mindezzel együtt ő a Gyurcsány-gang klónja, az nem kérdés: de meg fogja haladni a mesterséges megtermékenyítők Apró-hadát. *Több, mint ők*. Ezért hamarosan a kezébe kerül a kezdeményezés. Mese, hogy őt nem érdekli a politika. Ő ennek a tábornak a legnagyobb potentátja hosszú távon is. Ennek az új képletnek a meg-alapozása az, hogy agyon lesz hangsúlyozva a „szakmai”, politikamentes jelleg. És tényleg: a földig alázott, a gyatra szembenállás vádjával küszködő politika súlyos terhével szemben üdítő újdonság a szakmai igyekezet és tudás, az eminensség.

Bajnai az eminens ember mintaképe. Minél jobban gyalázzák a politikát, annál nyerőbb ő távlatilag is. Vele és programjával szemben – bármily élesen kiszipolyozó, tőkeparti és tőkeszolgai is ez a program – szakmailag széles látókörű, **jól kibontott, társadalmi** (tehát távolról sem csak gazdasági!) **programok képével** lehet sikert elérni. **Az ő szakmája a pénz. Mi a miénk? A társadalom**. Ezt a szakmát kell vele szembeállítani, de nem jelszavakban, hanem a társadalmat újjáépítő programmal, koncepcióval, hangsúlyokkal.

MÁS. Sokakat foglalkoztat két kérdés: és most mi lesz Gyurcsánnyal, mi lesz a jövője, mikor tér vissza? És: rákényszerülnek-e a bajliberálisok (selypíték, ha szóba hozom őket) az előre hozott választásokra?

Gyurcsánynak vége. Nem úgy, ahogyan láttuk „lemondásaival”, hanem teljesen. Lemondtak róla, mert kiderült, hogy szétverte az országot, a pártját, a szövetségeseit, vagyis kiderült, amit mondok róla régóta: legfőbb tulajdonsága politikailag az, hogy **anarchista**, aki nem képes számolni tettei következményeivel, nem is akar, nem is tud. Akkora kárt okozott a szocialistáknak, hogy nem fogják visszahozni, sőt: nem is engedik vissza. Kozmetikázni persze lehet, de NEM. Kinyírta őket, tudták, hogy így lesz, s most megtörtént, s ez megbocsáthatatlan, mert kiszorultak mindannyian, minimum a szégyenpadra, de lehetnek ebből még más, keményebb padok is. Mivel a szocialisták kénytelenek voltak végigélni tehetetlenségüket, csúfos bukásaikat, s most lenyelni azt, amire eddig mindig nemet mondtak – Bajnai személyét és programját –, sokukban él az, hogy ezt valamennyire helyre kell hozni. Magával a Bajnai-programmal csak kétesen lehet. Ha kitaranak e programmal a választásokig, akkor ez az egész a nyakukban lesz, kolonc, levethetetlen.

Szerintem ezt úgy próbálják majd szépíteni, hogy *igen is, meg nem is*: megvalósítják a Bajnai-pogromot, annak alapján elfogadják a jövő évi költségvetést, azaz végigviszik a rosszat, és aztán azt fogják mondani: na, jó magyar nemzet, elvégeztük a nehezét, helyrehoztuk azt, amit kellett, amit elrontottunk, kialakítottuk a stabilitás alapjait, és mi természetesen olyan rendesek vagyunk, annyira önzetlenek és nemzetszeretők, hogy ám legyen: most már jöhetnek az előre hozott választások.

Azaz nem várják meg a tavaszt, hanem valamikor ez év végén, a jövő év elején, leginkább januárban azt mondják: „természetesen most már jöhetnek az előre hozott választások, miért is ne, eddig is jöhettek volna, csak még dolgozni kellett a nemzet érdekében”.

Azaz megpróbálnak tőkét kovácsolni a bajból, a felelős párt benyomását kelteni.

Talán ez túl merész feltételezés, és talán alaptalan is, s bár akár értelmetlen is, de igaz lehet: nem vetném el ezt a lépésüket. *Mert mi más maradt nekik?*

2009. május 7. – Emléket a magyar mártíroknak

Ennél sürgetőbb teendők közepette, de azért távolról sem jelentéktelennek tekintve, felidézem a Hozzád írt egyik első leveletem, még nagyobb fájdalommal, mint akkor tettem, mert azóta is többet tudunk a magyarság elleni évszázados mészárlásokról, s mert azóta is tudhatjuk: mai közállapotainkban mindez senkit sem érdekel.

SENKIT sem érdekel, hogy méltó **emlékmű, emlékhely, emlékpark álljon azon magyarok** iránti utókori, lezármazotti hűségünk jeleként, akik egyetlen vétke az volt: **magyar, tehát halál rá!**

AZÉRT írom most újra mindezt, mert szeretném jelezni: ha e pocsék magyar állam nem tesz semmit, meg kell próbálnunk azt, ami most, ilyen nemzeti drámákat idéző esetben majdnem méltatlan, s akár szánalmasnak is minősíthető lenne: meg kell próbálnunk a **civil nemzeti összefogást**.

Jómagam ennek első lépéseként az egykori Magyarország minden érintett területén hozzáálltam felmérni, hogy van-e erre közerő, s arra alapozva létre lehet-e hozni egy olyan **erős emlékbizottságot**, amely nem vall kudarcot, tehát nem újabb szégyent hoz a magyar létre.

Hanem éppen ellenkezőleg: a **mai Magyarország területén, de Erdély, Délvidék, Kárpátalja, Felvidék** legjobb erőinek bevonásával, s persze a távolabb élő magyarok erejére is támaszkodva, megteremti a **közösen felépítendő mártíremlékmű anyagi, esztétikai, szervezeti feltételeit, egyben a nemzeti kegyeleti ünnepek sorába veszi ezt a megemlékezést** – veszi, vagy veteti. **Van-e elég jó szövetséges?**

És íme, az 5 évvel ezelőtti levelem részletei:

„2004. július 13. – Mert magyarok voltak, azért kellett meghalniuk...

Régóta foglalkoztat a gondolat a sikeresen aktív és gyakori holokauszt-megemlékezések láttán, hogy nekünk, Kárpát-medencei magyaroknak szintén vannak mártírjaink, ezer-, tízezerszámra, akikre a kutya sem emlékszik, még kevésbé emlékezik meg róluk: a II. világháborús Vajdaság, Dobrudzsa, a tőkén fejszével lefejezett erdélyiek, székelyek!, hogy csak a véres eseményekre emlékeztessenek; de a földjükről száműzöttek a Felvidékről, és a sort folytathatnám a magyar németek kiűzésével, hogy ne maradjunk egyedül keserűségünkkel...

...

A XX. század véres atrocitásokkal büntetett magyarokat azért, és csak azért, mert magyarok voltak. A módozatok Dobrudzsától a Vajdaságig terjednek, benne az I. és a II. világháború utáni brutális erdélyi

vérengzésekkel, gyilkosságokkal, a kitelepítésekkel a Felvidékről Magyarországra és Erdélyből a Regátba, Tito szerb partizánjainak negyvenezres nagyságrendű és kíméletlen megsemmisítő gyilkosságaival, de talán ide érthetjük a hazai németiség elleni irtóháborút is, ha kimondjuk azt, ami tény: *ők magyar németek voltak*. Hosszú, nagyon hosszú a sor, amelynek láthatatlan áldozatairól beszélni sem volt szabad, nemhogy ünnepelni őket mint áldozatokat. Helyette kollektív bűnösökhöz, utolsó alávaló csatlósokhoz, azaz *hozzánk* tartozó senkiházik voltak ők is. Aki róluk akart emlékezni, az szélsőjobboldali, neo- vagy gerontofasiszta („érmű”) lett a kéretlen vádbeszédekben.

...

E felvetésem természetesen magyaroknak tekinti azokat az elüldözött, meggyilkolt *magyar zsidókat* is, akiknek azért kellett eltűnniük szülőföldjükről vagy a föld felszínéről, *mert magyarok* voltak zsidóként. És vonatkozik ily módon a *magyar németekre* is, akik 800 éve építették e hazát maguknak és nekünk. És vonatkozik a *magyar cigányokra* is. Ránk, magyarokra, rájuk, akik áldozatul estek brutális önkényeknek, beleértve a Kárpátalját, amelynek áldozatai a hős Szovjetunió védő oltalma alatt eleve kiestek látásunkból – kétszeresen elesettek. Kell egy időpont, egy helyszín, egy emlékmű, amelyre azt mondjuk: erőnk, tudásunk, büszkeségünk és tiszteletünk teljes erejével arra törekszünk, hogy a magyarság nagy, átfogó emlékünnepe legyen:

***A Kárpát-medence magyar mártírjainak emlékére,
a történelmi egyházakkal együtt.***

Felvetem, hogy mikor és ki lehet alkalmas arra, hogy a nemzet szintjén kezdeményezze a legátfogóbb történelmi megemlékezések sorába venni a mi szegény kiscsávó, esetlen, halott magyarjainkat, *akik azért haltak meg, csak és csupán azért, mert magyarok* voltak...”

2009. május 13. – Hurrá nélkül! Győztes hangulat helyett bizalmat szerezni

1. Páva Zsolt győzelme engem is boldoggá tesz, volt alkalmam közelről látni és tenni érte a magam módján. Szívet melengető, nagyszerű tett, részéről, s mivel a Fidesznek is szól, nekünk is, s mivel a szoclibról szól leginkább, hát ez is melenget.

DE.

A Fidesznek a győztes hangulatú elbizakodottság egy szakaszban már nagyon sokat ártott: közvetlenül a '98-as győzelem után, amikor gyorsan elolvadt az a hatalmas, bátor szellemű támogatás, amelyet a magyar értelmiségben megszerzett addigra, s amely a győzelem fontos háttére volt; a 2002-es választások előtt is.

Maradjunk amellet, hogy több oknál fogva a győzelmi hurrá nem illik a mai hangulathoz. Ma, holnap, és még nagyon sokáig a *dolgos, okos, elkötelezett, makulátlan emberek, közösségek, pártok* nyerhetnek **bizalmat**. Márpedig tudjuk, hogy a politikai ellenfél – ellenség – legfőbb gyengéje éppen e bizalom elvesztése, ez tapossa le őket a sárba; pontosabban: hiszik, nem hiszik, ezért tapossák le őket oda az emberek, a legegyszerűbb közhangulat is oda, ahova valók.

Ne a szavakban győzzünk. Abban könnyű versenyezni. És most már lassan elengedhetetlen lesz – tudom, rettenetesen nehéz, majdnem lehetetlen – meghirdetni annak a társadalmi, s részeként annak a gazdasági programnak a fontos, ***konkrét elemeit, az alapköveit***, amit nem csupán ígérünk, hanem minden körülmények

között biztosítunk is. Amikor nem lehet olyan válasz, hogy bla-bla... külső, belső feltételek miatt nem tartjuk a szavunkat. Ilyen nincs!

2. Hajlamosak vagyunk arra, hogy máris – mi is – Bajnai-csomagról, Bajnai-korszakról (?) csomag I-, csomag II-ről beszéljünk. Ez hiba volna. Bajnai nincs önmagában. Bajnai **meghatározott pártok programját hajtja végre** (ebben szűken vett értelemben eredményes is lesz, tényleg képes lesz végrehajtani a minden eddiginél brutálisabb sarckivetést), s azért éppen ő, mert elődje a hitelvesztés miatt már képtelen volt erre. *Ez tehát a szociálliberális pártok programja, az MDF nyílt támogatásával* (l. „nemzeti csúc”, ahol nekik jutott a kuvik huhogása). Ők dolgozták ki a nemzetközi hitelek feltételeként, fennmaradásuk feltételeként. Ez a program egyenes következménye mindannak, amit művelnek 2002, illetve 2006 óta.

Hány évet is vegyünk?! Érdemes megmaradni annál, hogy 4 évet, 2006 óta. Érdemes az akkori, 2006 eleje óta elhangzott szociális-jóléti ígéretekkel összevetni a mai programjukat, az akkori adatokkal összevetni a maiakat. A 2002-es számok idézése ugyanis kedvezőbb lehet számukra, tekintettel arra, hogy a felelőtlen szociálpolitikájukkal és az azt kiszolgáló adósságfinanszírozásukkal látszólag prosperitást hoztak 2002-2004-ben, ami a számokban – alaptalanul ugyan, de – emelkedést mutatott.

Az adósságállományt és a gazdasági növekedést, valamint a költségvetési hiányt 2001-től kell számon kérni rajtuk, mert a nyolc éves összevetés katasztrofális. 2002 már az ő évük volt, ezért tehát e tekintetben valószínű a 2001-es összehasonlítás.

És soha ne felejtjük el nekik a múlt elemzésében a mérföldköveiket: *a rabló privatizálókat, az állam lefejtését és lepusztítását, az off-shore bagázsokat, a korrupciót, a pökhendi milliárdosokat, vagyis azokat, akik 8 éve Magyarországot irányítják* – a káosz felé, mondhatom, nagy sikerrel. Vannak, lesznek, legyenek, akik felelnek ezért. Vagyonukkal, amit úgylátva e káosszá tett országból vontak ki.

Akkora káoszt hagyva, hogy itt *10-15 évig csak azon dolgozunk majd*, rogyásig inaszakadtából az egész ország, hogy egyszer e munka java elfogyasztható is legyen. Mert a működésképtelen szerkezet, az idegen földre vándorló haszon, az adósságteher finanszírozása azt is jelenti, hogy *a következő 5 évben összességében a gazdasági növekedés szinte teljes reálhaszna kiáramlik majd az országból, s e vegetálás után még további 5 év a talpra állás. Utána lehet ismét gyűjteni: erőt, nemzeti vagyont, az ország, az emberek gyarapodására. Addig egy marad, de ehhez nagy példa kell: a lélek erejének, a nemzeti önbecsülésnek, a vakbuzgó reménykedés helyett a tettek egységének visszaállítása.*

2008. június 8. – Győzelem gondokkal

Nem kérdés: nagy, várt és elvárható győzelmet aratott a Fidesz vasárnap. A Jobbik nekünk is nagy gond, mert Magyarországnak nagy gond. Mindenesetre figyelemreméltó éppen Thürmer Gyulának az a sokadik mértéktartó véleménye, hogy „a vádakkal ellentétben nem a Fidesz engedte ki a palackból a Jobbik szélsőjobboldali szellemét, hanem a kormányon levő szocialisták és eszdeészesek, ők a felelősök a katasztrofális kormányzásukkal.”

Megismétlem azt a korábbi álláspontomat, hogy nagy szerénységgel kell tudni alkalmazkodni ehhez a győzelemhez, a neheze hátra van ellenzékben is, kormányon is.

Ha megengeded, a milliányi teendő között lemezteleníteném a majdani kormányzásban a legfontosabb teendőket három pontra és egy külön kifejtendő további feladatra.

Győzzük le a gazdasági-szociális – s ennek hatására majd az erkölcsi-nemzeti – válságot, mentsük ki az embereket a bajból, mindenkit, akit lehet.

Tisztítsuk meg a közéletet a piszkos visszaélésektől, a korrupciótól, azoktól, akik felelősek ezért, beleértve azt is, hogy e hibákat mi sem követhetjük el, semmiképpen.

Alapozzuk meg a sikeres jövőt minél több ember számára, élhető élettel, munkával, családi biztonsággal, általában biztonságos létet Magyarországon, bűnügyi értelemben is.

És a plusz kérdés: a cigánykérdés.

Ha nem tudjuk megoldani, belebukunk mi is, mint most a szociálliberálisok, akik azt hitték, hogy hazug „raszszistaellenes” jelszavakkal magukhoz tudják édesgetni a cigányok és más nyomorultak tömegét.

Megoldhatatlan, tehát meg kell oldani. Most már nemcsak általános humanitárius megfontolásokból, hanem azért, mert a közbiztonság legfontosabb kulcskérdése lesz, lett, olyan, melynek kapcsán elszabadulhat a pokol, akár a Jobbik gerjeszti azt, akár a cigányok bűnöző maffiái. Mert ne zárjuk ki annak a lehetőségét, hogy ezek mozgásba lendülhetnek. Mind a közeli országok közül, mind a távolabbiak közül meg tudnék nevezni néhányat, akiknek nagyon nagy érdeke a gyenge Magyarország: Szlovákia és Románia mellett Oroszország és Izrael egyaránt képes lehet nagyon komoly belső aknamunkára, s ahogyan nem tudjuk, ki áll a Jobbik mögött, nem fogjuk tudni, mitől indultak rohamra a cigánycsapatok. A szél elvetve, a vihar kitörhet.

Ez ma Magyarország legkiismerhetetlenebb bizonytalansági pontja, az összes szereplő kiszámíthatatlanságával, beleértve a lakosság széles rétegeinek félelmét – mert nem igaz az, hogy a cigányoknak, hogy éppen és csak a cigányoknak van okuk félni nálunk: fél a vidéki nem cigány lakosság meghatározó része, retteg a saját országában, s e szerint szavaz.

Pedig az ügy kezelhető szélsőséges politikai-strukturális omlások nélkül is. Mert azt gondolom, hogy hosszabb távon, tényleges belpolitikai-hatalmi választásokon a Jobbik-típusú szélsőjobbaldalnak nem jut több, mint egytized. Magyarország politikai struktúrája nem lesz végveszélyben emiatt. De valószínűleg meg kell tudnunk szokni a gondolatot, hogy az alapvető gazdasági-szociális-belbiztonsági változások nélkül ez a 10% jelen lesz a struktúrában.

Létkérdés tehát, hogy éppen a Fidesz-kormányzás – már csak emiatt is szükségszerűen 1-2 évtizedre tervezendő intervallumban – újra biztonságossá tudja-e tenni Magyarországot, minden eszközzel, a prosperálástól kezdve a rendőrség hatékonyságáig.

Biztonságos élet.

Rend, őrséggel.

2008. június 8. – Csak szétszórták, de nem szórványok

Nagyon bántónak tartom azt a közkeletű, mindenki által elfogadott kifejezést, amely *szórványmagyaroknak* (???) nevezi a legszerencsétlenebb, legkiszolgáltatottabb helyzetben, már-már a reménytelenség viszonyai közé kényszerített magyarjainkat.

Szórványmagyarok?! Milyen otromba szó, és milyen igazságtalan, megalázó. Mintha tehetnének arról a Bánság szerbiai és romániai vidékén élők, vagy az Erdély-hegylján 1849-ben kiirtott magyarság bűne lenne, avagy a megriktított és földjéről elűzött felvidéki magyarság tehetne arról, hogy szétkergették, elhullajtották, be- és ki-zárták: hogy Kassán csak 4% maradt, hogy Magyarigenben ketten élnek, hogy Csucsán már pap sem jutott az utolsó magyar eltemetésére, hogy Csurogon ma sem emelhet fejfát a lemészárolt apák emlékére. A széthullás, az elszigetelődés a legcsúnyább nyomor, amit elfogadhatatlan hatalmak mértek rájuk.

Hogy szétszórták őket, s most ők szórványmagyarok? A legjobb magyarok, a legősibbek is, mert ha már csak egymaguk maradtak, akkor sem hagyták el ősi földjüket.

Ősi földjén szórvány magyar!? Micsoda anakronizmus! Miért fogadja el ezt a cinikus szót a nemzetért felelős politika? Szórvány lesz a föld, ha elhull, kihal ott az utolsó magyar is, s persze tudjuk: hamarosan hírmondó se emlékszik ott ránk, egy-két évtized múlva végérvényesen ősi román, szerb, ukrán és szlovák földnek titulálják, ahol mi nem is jártunk, csak éppen egy kicsit barbárkodni.

EZEN nem változtathatunk. De legalább ne hívjuk szórványnak élő legjobbainkat. Semmilyen minősítő jelző nem kell ide. Akinek politikusként az a dolga, hogy feleljen értük, az tudja leírni, megfogalmazni a tény, hogy ők ugyanazok, mint mi mindannyian. Végso, elkerülhetetlenül tragikus harcukban, melyben nem kapnak elég segítséget tőlünk.

2009. június 15. – Ami tűrhetetlen

A Jobbik térnyerése eddig nem zavart, a magyarországi képletben mindig is lesz jobboldali szélsőség. A mérték miatt azonban minden más lett. S mivel az új mértékük – EU-képviselő – megnövelte arroganciájukat, s most már a hivatalos magyar politikai képletnek elengedhetetlen részei, nem mehetünk el amellett, amit képviselnek.

A legfőbb, legáltalánosabb bűnük a nyílt és nagyszájú **irredentizmus**. 150 éve szenvedünk attól, hogy helytelenül ítéljük meg a Kárpát-medencei magyarság és az ugyanitt élő, közben állammá is szerveződött népek kapcsolatát. Tévedtünk már minden irányban! S ha most, az általános európai képletben éppen Magyarországon hangoskodik újra az irredenta felelőtlenség, azt nem hagyhatjuk szó nélkül. Mindig is foglalkoztatott, hogy a saját belpolitikai, sokrétű hülyeségünk mellett és közben – mert persze ez a Jobbik fő táptalaja – ki állhat mögöttük? Kinek az érdeke, hogy Magyarországon ilyesmi elhangozzék!? NE becsüljük le azokat a külső erőket, amelyek minket mindig is gyengének szeretnének látni, hogy abból profitáljanak: a hatalomtól szétterpesztett lábú multikat és szétterpesztett lábú hazai befogadó-kiszolgáló „rosszlányaikat” (akik persze zömmel hímneműek), hogy a hozomány minél nagyobb legyen; Izraelt; a szomszédos, és a reváns örök lázában élő államokat. Köztük vannak azok, akiknek érdeke a gyengeségünk – akiknek érdeke a Jobbik irredenta hőzöngése, s ennek révén Magyarország sakkban, rettevésben tartása. Ettől a Jobbik-irredentizmustól tényleg el kell határolódnia Magyarország vezető politikai erejének, a Fidesznek, és egész szövetségi rendszerének. A Jobbik a nemzet erejét fúrja szét most éppen, mint azt tették elődei a szélsőjobb változatokban.

Megbocsáthatatlan az **antiszemizmusuk**. Ez ugyanúgy javarészt a szociálliberális garázdálkodásból táplálkozik itthon, mint a cigánykérdés. Ellenreakció, s persze nem tagadom, van gyökere a lakosság egy elenyésző, százalékosan alig mérhető részében (1-5%). De mert ez sem ilyen egyszerű, el kell mondanom, hogy feltételezésem

szerint ez az antiszemitizmus is szervezett háttérű, mint az irredentizmus. Ugyanazon erőknél jön jól, mint az 1. pontban felsoroltak, persze a multiknak kevésbé, Izraelnek inkább, s a hazai szociálliberális erőknél leginkább: áldozattá kell lenniük, hogy igazolják létjogosultságukat. A Fidesz az antiszemitizmus következetes ellenfele, aligha lehet számon kérni rajta bármit is. A legkevésbé sem kell alkalmazkodni ahhoz a provokatív lihegéshez, amelyet Lendvai Ildikó és Gusztos Péterek produkálnak összefonódva.

A **cigánykérdés** ilyen felfogása is bűne a Jobbiknak, és a nevetségesen rettenetes Magyar Gárdának. Sokat fog ártani Magyarországnak. Itt már nem 1-5% a mérhető támogatás, sokkal több annál: hiszen tényleg megromlott a közbiztonság, és annak egyik fő okozója a cigánymaffia könyörtelen módszere, a saját fajtájával éppúgy, mint bárki mással. A cigánymaffia által okozott anyagi kár persze elenyésző a fehérgalléros, a politika által is támogatott maffiák által okozott hihetetlen károkhoz, a tényleges állami szintű korrupcióhoz képest. De míg ez utóbbi elrejt magát, nem kismértékben a cigánykérdés állandó szinten tartásával is (magával azzal, ahogyan nem oldja meg, és nem is akarja), addig a cigánybűnözés a mindennapi lét fenyegetése, főleg azoknak, akik ott élnek a veszélyeztetett zónákban. Azaz majdnem mindenütt.

A vidék magyarságára számító Fidesz nem mehet el e probléma mellett. Kőkemény állami fellépésre, a nyomorult lét enyhítésére, és a Magyar Garda típusú önkényeskedés radikális visszaszorítására van szükség. Mindezekelőtt kiszámítható társadalom-, gazdaság-, és szociálpolitikára, a közfegyelem eszközeinek teljes tárára. S nem utolsósorban a fehérgalléros csalók nemzeti méreteken mindent felzabáló sáskahadának likvidálására – emberekről lévén szó esetükben is: tehát a törvények alkalmazásával!

Kedves Viktor! A fent leírtak olyan aktuálisan foglalkoztatnak, hogy a hagyományoktól eltérően e levelet közlésem azzal párhuzamosan, hogy elküldöm Neked. De köszönöm a figyelmedet ez esetben is – ez esetben kiemelten.

2009. június 25. – Hol a lé, Gyé?!

Adalék ahhoz, hogyan kell bánni azokkal, akik az országot kifosztották...

Off-shore banditáink vezérfigurája is Gyurcsány, a többi az inas. VAJON hol van a tavalyi osztaléka? S egyáltalán: az Altus off-shore múltja közismert, még ha itt az „off-shore” csupán Luxemburgot jelent is. Ugyanaz.

Nos. **Tény. Gyurcsány tavaly nyáron kiadta minden bizalmasának**, hogy amijük van, azt tegyék pénzzé, s pénzüket konvertálják erős valutákba, amiket kideríthetetlen devizaszámlákon helyezzenek el. S lőn. Tették. Tetűk.

Nem is folytatom. Ők tudták, mi jön ősszel. Azt kevésbé tudhatták, hogy a világban is megjön, de azt igen, hogy a magyar gazdaság fizetőképességére mi vár, mi vár a forint árfolyamára. Akik „mindenüket” mozgósítva, így aktivizált forintkereteikből 228-230 forintért eurót, 145 forintért dollárt vásároltak, azokat számukra biztos számlákon tudva, vagyonokkal felérő likviditást csempészték ki az országból, fél évvel később, összeomlásunk után, a 310 forintos euró- és a 245 forintos dollár-áron milyen jól is kacaghattak: jó időben, jó helyen voltak!

Egyszer már meg kellene velük értetni, hogy ez tévedés. Optikai csalódás. Rossz időben voltak rossz helyen. Osztalékok? Off-shore bandák, hol a lé?

2009. július 26. – augusztus 8. – Majdországon

Megítélésem szerint az MSZP és ripacs társulata – az SZDSZ-szel és az MDF-fel alkotott szövetsége – az EU parlamenti választás sokkja után túljutott a holtpontra. Ha túljutott, onnan felfelé fog jönni. Soha ne tévesszen meg bennünket júniusi katasztrofális támogatottságuk. A megosztáshoz hozzászoktatott, genetikusan ránevelt magyar közállapot – a nép, a közvélemény – azon része, amely háromszor is győzelemhez segítette a szoclib hazardírozást, ma is él, ma sem sokkal kisebb. Elbújt a barlangjába, onnan figyelte a válságos időszakot, s Gyurcsányt, a hazug hazaárulót maga is kiközösítette. De nem szűnt meg az az illúziója, hogy ők az igaziak, hogy ők tudják, hogy ők érdemlik meg, hogy ők csinálták meg, és meg is fogják. Átmenetileg elbújtak, mert vezetőik szégyenteljes uralkodása nem volt többé vállalható. De saját szégyenüket – hogy hatalomra segítették ezeket – soha nem fogják bevallani maguknak. Jelre várnak, hogy előjőjenek a mítoszok világába: hogy övék ez az ország, csak most egy kicsit rosszul ment. Vagy még inkább: hogy nem lehet másé, még kevésbé a másik oldalé, nem lehet a Tied.

A legmélyebb válságuk idején sem gondoltam, hogy belhatalmi tétmérközésen csak 17%-ot kapnának. Azt gondolom, hogy az összlakosság körében minden komoly helyzetben megvan, meglesz a 20-25%-os támogatottságuk, és a választásokon 30%-ot képesek elérni bármely helyzetben. Nem hiszek benne, s nem is tartom helyesnek azt a tételt, hogy Európában s Magyarországon is egyedüli politikai tényező maradt a jobboldal. Keserűen látjuk most is – a Parlament nem hanyagolható valóság, jelenlegi erőviszonyai nem törölhetők ki –, s főként látjuk majd, hogy van, brutálisan működik a magát baloldalnak hazudó politikai gengszterállomány. S nem csupán „élcsapat”, hanem tömeges mozgósításra képes sűrű szövevény: az ország szövődménye.

Támogatói sem bocsátották meg a Gyurcsány-korszakot, s zavarukban visszahúzódtak barlangjaikba. DE jelre várnak, üzenetekre, amelyek erőről, az ő személyükbe is visszatérő baloldali erőről árulkodnak nekik. E jelek már érkeznek, ez az utóbbi 1-2 hónap legújabb fejleménye: nem törtek össze, mint a sebében vonagló vad, felállni, és közben véresen harapni akarnak. Kiszámíthatatlan az ilyen vad. De kiszámítható a szoclib vipera: harapott, harap és harapni fog, mint mondta nekik Lenin a tanulásról.

A jeleik, az üzeneteik:

1. A Bajnai-kormány látszólag, néha láthatóan is kimetszette magából a Gyurcsány-éra számos gennygócát. (Most hagyjuk azokat, amelyek maradtak.) Nem sikertelen az a próbálkozása, hogy ő szakmai kormányzást folytat a válság elkerülésére. S hidd el, fel is fogja mutatni, hogy ő, éppen ő elkerülte. A múlt, hogy ki okozta, homályosul, mint minden, ami elmúlt. A „baloldal” támogató tömegének szüksége van erre a „sikerre”, vágyik, vár rá, mert erre tudja felfűzni kiszabadulását a barlangból. Van miért előjönni, „megcsináljuk ezt is”. Erre mondom azt, hogy a választásokon 30%. Vágyik arra, hogy eltakarhassa bűnét ezért a közelmúltért és jelenért. „Bajnai nem Gyurcsány” – írtam tavasszal. Gyurcsány programját hajtja végre, de ő végrehajtja.
2. A szocialisták száz, ötven és 20 éves trükkje a „majd”. Majd szebb lesz, jobb. Ez olyan mélyen ívódott a megosztott köztudatba, s e megosztottságot olyan erővel teremtik újra, hogy hazai népünk – a határon túli nemzetrészek még bizonyos kivételt képviselnek – a mindenkori, olykor aljas békék és kompromisszumok népe. Ezzel élni senki sem tud jobban, mint azok, akik 50 éve főállásban gyakorolják és gyakoroltatják. Erre képezik ki Magyarország népét. Majdország majdnépét. MÁR jön a Majd. Teljes erővel és hatásosan. S itt jegyzem meg, hogy az ő szempontjukból nézve nagyot és javukra változott a kormányzati kommunikáció

a Bajnai-időszakban: az agresszív, öntelt, kihívó és rögtönzött, egocentrikus Gyurcsány-éra helyébe szakmailag találékony, felkészült stratégiájuk lépett. A porhintés hatásos, ha az emberek szemét belepi az igazság elől – s lesz bizonyítékuk is: amit vállaltak, hogy tudniillik „fájni fog”, az már nem is fájdalmas, hiszen tudhatja mindenki, hogy fáj.

Ennek alátámasztására megemlítem, hogy olyan mértékű fájdalmat préseltek le könnyedén milliók torkán, hogy ezt egy éve még elképzelni sem tudta volna senki, s közben olyan korrupt milliárdosok vezetik az átverteket, mint sehol a világon. Ekkora tömegű brutális kivégzőszert beadagolni az amúgy is kivérezett félhalottak, minden következmény nélkül?!

S megemlítem, hogy a Fidesznek nincs új stratégiája a júniusi győzelem óta. Nincsenek súlypontjai, kiszárította a nyár a kommunikációját, amely nem akarja észrevenni, hogy a Bajnai-adagolás és maga a kormányzás „szakértői” stílusa, éppen tömeghatása miatt, merőben más követelményt állít, mint ami az ölünkbe hullott EU-választás előtt szükségeltetett. Úgy tűnik, a Fidesz és kommunikációja pihen a nyáron. Éppen ezt használták ki – igaz, a végveszély kényszerítő állapotában – a szoclibek. A szinte megbénító válságukból operatív hangsúlyokkal és a kormányzás épségének és zavartalanságának érzetével magukhoz vették a közvélemény alakítását. A fő kérdés, egyben állítás: lenyelezték mindazt, ami elképzelhetetlen volt korábban. A mélypontra nemcsak stabilizálódtak és konszolidálódtak, hanem aktív ellentámadásba lendültek. Soha nem adják vissza, amit elvettek, mert fél évszázadon át úgy uralkodtak, hogy ők a nép, s minden a népé. A nép zokszó nélkül túri a legaljasabb fosztogatást, s láthatóan nincs is ennek határa! Börtönért kiált, amit csak most nyáron megtudtunk.

Annak első jelére, hogy a megsemmisülés helyett képesek lesznek talpra állni, százezrek állnak vissza hozzájuk – el se mentek tőlük, s főleg nem hozzánk jöttek. Ebben az összefüggésben különösen veszélyes, ahogyan ki fogják használni a cigánykérdést, a cigányszavazókat. Ahelyett, hogy önmagában a cigánygyilkosságok miatt lemondanának, mint kormányzásra alkalmatlanok, el fognak jutni ahhoz a képlethez, hogy cigánygyilkosságok = Magyar Gárda + Jobbik a Fidesz hallgatásával – és a cigányok biztonságát majd a velük azonosuló szoclib fogja megvédeni.

3. A megroggyanás keltette riadt félelem, rángatózó idegesség és a féktelen hatalomvágy s szerzési inger egyszerre van jelen bennük. Mindkettő aktivizálja őket, mint békát az áramütés. Óriási gazdasági hatalmat építettek ki, s nem csak a hatalom csúcsain. Nem a néhány százfős milliárdos elitjük az egyetlen bázisuk. Tízezerszám tömték ki uralkodásuk 3 ciklusában a klientúrát, magánvagyonokba áramoltatva minden állami és uniós forrást. Nem kapzsik, tudják fönt, hogy ha maradni akarnak, ki kell tömni vagyonnal a legszélesebb sávokat is. Ez az igazi alapjuk, a magabiztosságuk forrása, és egyben legfőbb védelmi sáncuk is: EZT nem fogják hagyni. A volt állami és EU-források bőven keretet teremtenek a láthatatlan választási megvesztegetésre, az erővonalak átalakítására. A Fidesz ma sem mondhat jobbat annál, mint amitől mindig is szenvedett az elmúlt 15 évben: nem ért a sajtóhoz, a sajtó nem az övé.

Fél éve még azt mondtam, nem szabad túl sokat foglalkozni a törvényes keretek szabta megbüntetésükkel, mert óriási erőket von el tőlünk. De egy felelős állam nem nézheti végig, ahogyan kivonták a nemzet vagyonát, minden lehetséges potenciálját a magánbirodalmaikba. Rothadt a rendszerük, melyet a szabad rablás helyett a törvényes, legális rablásra építettek ki – s rothadttá tették mára az országot, mert egyre többen érezték úgy: nem fognak kimaradni ebből a rablásból. Felelős kormánynak vissza kell vennie az állam vagyonát, s a tolvajokat – bűn és bűnhődés alapján – igyekeznie kell az igazságszolgáltatás, büntetésvégrehajtás kereteibe szorítani.

Állunk, tehát visszaesünk. Mennek, tehát előrébb jutnak. Ez most a helyzet. Nem várhatjuk, hogy eleve elrendelt módon a miénk lesz a győzelem, főleg mert kétharmados győzelem nélkül nincs igazi győzelem. A sima többségű kormányzás megbénít, az állóháború ugyanazzal a nemzeti katasztrófával jár, mint amit eddig látunk. Nem a megbüntetésükhöz kell a kétharmad, annak lesznek útjai, s várja is ezt a közvélemény (nem a fenyegetőzést várja, hanem a tényleges felelősségre vonást). Hanem ahhoz, hogy sok évtized, talán évszázad óta először lehessen olyan kormányzás, amely hosszú távra kialakíthatja a nemzet járható útját. A hagyományokra építő, a világon élő magyarság többségének támogatását élvező, nemzeti érdekeket követő kormányzás megkapja majd utólag ezt a felhatalmazást a lakosságtól, amely – de csak hosszú távon érvényes eredmények alapján – képes lesz kimozdulni a megosztottsággal járó kunyeráló koldusszokásokból. Képes lesz nemzetté formálódni. Ma ettől megfosztották, nagyon módszeresen, végeláthatatlan intézkedésekkel, az ország eladásától a kettős állampolgárság megtagadásáig.

És még valamit. Tudom, hogy a Fidesznek van programja, azt is tudom, hogy hiányosnak látszik. Lesz majd teljesebb. Az emberek azonban ezt még és most nem tudják. Nem várható el, hogy olvassák el az EU-választások kétszáz oldalas anyagát. Egy dolog tehető: ezekben a hónapokban, világosan és nem a kormány lépéseire reagálva, nem cáfolva és tagadva, hanem állítva, és éppen Neked, a Te személyedhez kötve le kell verni azt az 5-10, legfeljebb tucatnyi alappillért, amit mindenki világosan megért, követni tud, s ami akkor sem változhat rossz irányba, ha belepusztulunk: ami azért lesz úgy és csak úgy, mert megígértük, és mert mi ígértük meg. Ha van 10 ilyen cölöpöd, verd le mielőbb, nyilvánosan, az egész magyar nép tudtával.

Ópusztaszer, 2009. júl. 26. – Ozora, 2009. aug. 8.

2009. szeptember 1. – A válság mélyén

A nyáron módomban volt több időt szentelni, személyesen is tanulmányozni a globális válságot, a kiutak keresését külföldön, s persze egybevetni ezt hazai lehetőségeinkkel, teendőinkkel. Ezekből a megfigyelésekből és elemzésekből szeretnék átadni néhányat e levélben.

1. A világban, az USA-ban:

Bár a nyugati féltekén 2009 augusztusa óta sokan hangoztatják, hogy a válság mélyén túl vagyunk, s a fel lendülés első jelei láthatók, nincs okunk osztani az örömet. Ami történik, az még csak a felszín, s elsősorban a pénzügyi szférákat érinti, főleg a részvényt piacokat. Ezen nincs mit csodálkozni, itt volt a legnagyobb a zuhanás és a pánik, erős az önkompensációs igény, s persze készen áll a spekuláció. Nagy tőkét várnak tőzsdei befektetésekre a világban, átrendeződés folyik, a legerősebb pénzügyi csoportok ezekben a szélsőséges kilengésekben a manőverek révén likvid tőkéjüket átváltják a most olcsón megszerezhető reáltőkére, reálvagyonra.

A reálszférában, a termelésben és foglalkoztatásban távolról sincs rózsás helyzet. Megítélésem szerint 2010 vége előtt nem gyűlnek egybe azok az erők és folyamatok, amelyek a termelés és a foglalkoztatás terén tényleges fellendülést hoznak. A 2007-es szintre pedig csak 2012-től jutnak el, vagyis a valóságos fellendülés még 2-3 évig elhúzódik, addig bátortalan lesz, megtorpanások kísérik.

A most üdvrivalgással fogadott nyári „recovery”-nek, vagyis a mélyponton történt túljutásnak az illúzióját súlyos félreértések terhelik, melyeket nem vesznek figyelembe:

- a mostani lendület egy soha nem látott nyugati összehangolt költségvetési (fiskális) és központi banki (monetáris) erőbevetésnek a következménye. Ennek ereje átmeneti, nagyrészt kifogy az év végére, és a jövő évben hasonló erővel nem ismétélhető meg, stimulátori hatása tehát lecsökken.
- jó okom van azt hinni, hogy kiderül majd, mégpedig fájdalmasan: az újonnan formálódó világ nem ugyanaz lesz, mint amit elhagy, sok más mellett azért sem, mert a fellendülés igen magas munkanélküliség mellett megy majd végbe („jobless recovery”), a gazdasági növekedés nem teremt bő munkaerő-piaci kínálatot. Ennek morális hatása mellett az a hátránya a fellendülést szolgálni kívánó költségvetésre nézve, hogy sokkal kisebb lesz a befizetett járulékok, és sokkal nagyobb a szociális támogatás: azaz nő a költségvetés hiánya, amit az idejében támogatási hullámok amúgy is nagyon megterheltek. A pangás elhúzódik.
- ezek a költségvetési stimulusok csak igen kicsit érintették a háztartások fogyasztását és a kisvállalkozások életképességét, márpedig a reálfogyasztásnak ők az alapelemei. Így a tavalyi év vége óta kieső fogyasztásuk és beruházásuk – annak alacsony színvonala – a következő években sem ad alapvető lendületet a gazdasági növekedésnek.

Természetesen nagyszerű elemei is vannak a nyugati válságkezelésnek, ezek nélkül ma a világ nagy bajban volna. Mindenekelőtt magát a rendkívül radikálisan bevetett fiskális eszköztárat emelem ki: a költségvetés óriási terheket vállalt annak érdekében, hogy a mélyponton viszonylag gyorsan stabilizálni tudjon. És ami újdonság: a fiskálissal azonos irányban és ütemben lépett a monetáris politika is: olcsóvá tette a pénzt, hogy ismét hozzáférhessen a vállalkozók világa. A drámát így el tudták kerülni, a világ gazdaságának reálelemei nem roppantak össze, nem alakult ki mindenkire áterjedő kumuláció a termelési és kereskedelmi folyamatokban. És az is bebizonyosodott, hogy a válság elleni küzdelemben a lakásépítés, a lakáspiac fellendülése a gazdasági mozgás fő indikátora. Az első lépés, az első eredmény, amelyre lehet építeni tömegesen.

2. *Itthon:*

Természetesen nem akarhatok receptet adni, inkább csak a fentiek összefüggésében néhány javaslat.

1. 2009 végére ki fog derülni, hogy miközben a nyugati világ magára talál, nálunk a Gyurcsány-Bajnai-kormány kómába taszította a gazdaságot. A komák kormánya a kómába kergetett hajó kormányánál: ez lesz a karácsonyunk.
Ezt azért kell tudnunk, mert nincs és nem lehet semmi okunk 2010-re jó irányú változást ígérni. 2010 nemcsak a választás éve, hanem a hazai nyomorult állapot fennmaradásának éve is. Az új kormány sem ígérhet mást, hiba, ha ezt teszi 2010-re. De nem is kell ezt tennie. 2010-ért minden felelősség a mostani kormányzást terheli. Ezt így kell felfogni. Csak 2011-re szabad érezhető változást kilátásba helyezni. Jelezzük 2010-re, hogy alacsony lesz a GDP növekedése – ehhez a lezüllötten alacsony színvonalhoz képest is!, nemhogy a kiinduló 2007. évhez képest –, hogy a foglalkoztatásban nem érhető el érdemi javulás. A költségvetés bevétele kicsi lesz, érdemes eleve kicsire tervezni, s nagy hiánnyal számolni, a megfojtott gazdaság nem termel jövedelmet, járulékokat, viszont a kifosztott társadalom nagyobb igényt tart a szociális hálóra. Ha ezt az egész folyamatot 2010-et illetően realistán kezeljük, akkor 2011-re tényleges javulás programozható. De ne előbb!
2. Radikálisan szakítani kell azzal a bűnös 2 évtizeddel, amely a multikat és a velük együttműködőket, valamint a hatalmas EU-források és más hazai erőforrások megcsapolóit részesíti előnyben. NEM!

Egészséges gazdaságban a jövedelemtermelés 70%-át a kis- és közepes vállalkozások (kkv-k) adják, az új munkahelyek 80%-át! a kkv-k teremtik meg. Gazdasági növekedés nem képzelhető el nélkülük. Nálunk ők a mostohagyerekek, az állam pedig a gonosz mostoha.

Hiába van bármilyen költségvetési stimulus – költsékezés a válság ellensúlyozására –, ha az nem tud termelést és foglalkoztatást növelni, ha az nem érinti a kkv-kat, hanem helyettük a multikra és a fogyasztás ösztönzésére figyel ijedtében, ez esetben a fiskális hatás semleges marad. A válság leküzdésének speciális időszakában ugyanis a költségvetés – a stimulus – feladata nem fogyasztási, hanem termelési kérdés.

3. A Magyar Nemzeti Bank ne kezdhesen túl korán harcot az új kormánnyal szemben a költségvetési deficit méretét illetően. Mi most nem abban a helyzetben leszünk, ahol a deficit a fő baj, hanem abban, ahol a lassú halál a fő baj. És az MNB ne túl későn adjon monetáris lazítást (kamatcsökkentést), mert a hazai kkv-k fagyhalála szintén nagy baj. Fiskálisan és monetárisan egybehangoltan és egy irányban kell ösztönözni a magyar gazdaságot: az élet felé.
4. Nyugaton szerzett tapasztalatomat hívom segítségül egy merész kijelentés alátámasztására. Ott is az látszik, ami itt. NE fogjon senki könnyelműen a húrok pengetésihez, HA egészségügyi reformról akar beszélni. Még világosabban: ne beszéljünk egészségügyi reformról. Biztos bukás mindenütt, most éppen Obama hallatlan népszerűsége bukott 60%-ról 49%-ra 5 nap alatt ugyanezen okból. Az „egészségügyi” reformhoz tényleg mindenki ért, még az is, aki a focihoz nem. Mindenkinek van saját tapasztalata, panasza, tömérdek sok, a kés itt tényleg húsba vág. S mindenki a sajátjában hisz, mert abban él (vagy hal). HELYETTE inkább szisztematikusan működő, átlátható és biztos nemzeti alapokon működtetett egészségügyre van szükség – annyira, amennyit az ország termelőképesége megenged. Az ilyen egészségügy nem ripacskodik minden nap a reformok léha szócsépelésével, hanem csendben gyógyítja az ország lakosságát, évtizedeken át működő megbízható alapokkal. Ne ígérjünk reformot, mert hogy ne beszéljünk róla – gyógyítsunk, előzzük meg a bajt.

3. **Konkrétan is:**

1. Van néhány terület, ahol azonnal, még a jelenlegi fojtott kiadási potenciál mellett is lehet, kell lépni, tudva, hogy most első lépésben csak erre futja.
 - Azonnal ki kell menteni a bajból azokat, akiknek veszik a lakásuk, s tehetnének érte, hogy – támogatással – elkerüljék e csődöt, a bajt, ahonnan nincs vissza.
 - Az árva és félárva körülmények között élő családok támogatása, a gyerekek kimentése e pusztulásból.
 - Az 1-3 főt foglalkoztató kis családi vállalkozások működő pénzügyi alapjainak megszilárdítása, bővítése.
2. A bankok számára általános kompenzációs adó bevezetése. Nem „szolidaritási”, abból nem kérünk, nem is adnának. Hanem olyan, amelyet nem tudnak kikerülni, nem áthárítható, és szigorú bankellenőrzéssel megfogható. Kompenzáció azért a több mint egy évtizeden keresztül kiszippantott nyereségtömegért, extraprofitért, amelyet monopolista módon, a kormányok hallgatólagos tudtával vontak ki a gazdaságból, a lakosságból, 30-40%-os profittal és repatriálással az anyaországukba.
3. A szociálliberális kormány idézte elő azt a disszonáns, páratlan méretű nyomorhelyzetet, hogy a lakás- és más hitelek óriási tömegét nem a saját jövedelmét kifejező valutában, nem forintban, hanem devizában vették fel az emberek. Ha maradt volna a Fidesz-kormány által megteremtett lakástámogatás, nem tartanának itt. Most egy új kormány feladata legyen, hogy teljes eszköztárával érje el a forintalapú hitelezés primátusát az euró bevezetéséig terjedő időszakban.

4. Az év végén elindul a tényleges kampány. Tisztelettel kérem – s tudom, talán fölöslegesen is –, hogy ne vedd fel majd a szoclib kesztyűt, méreggel van átítatva: azaz semmi esetre se folytass velük negatív kampányt, akkor se, ha durvaságuk vérig sért majd sokakat. A legjobb ellenszer a természetes elegancia. Majd a törvénykezés megtalálja a módját az elszámoltatásra.

És két nagyon is konkrét javaslat:

- Az új kormánynak azzal is ki lehetne, kellene fejezni törődését az emberekkel, hogy milliós példányszámban megjelentet egy szép kis könyvet mindannyiunk egészségéről, az elérhetőről. Olyat, amely – az önkormányzatok törődő figyelmességével, az ő kezükből eljuttatandó – érthetőn tartalmazza az egészséges élet ismérveit, az alapellátást, a jogokat, a gyógyuláshoz vezető életutat és infrastruktúrát.
- Létre kellene hozni – komoly, nagy pénzügyi alappal – a mindenkitől független, az állam mellé épített alapként az „Új Nemzedékek Befektetési (Beruházási) Alapját”. Ezer érvem szólna mellette. Az USA-ban működik hasonló néven „Generation Investment Fond Companies”, Al Gore részvételével hozták létre 2004-ben.

...

...

2009. szeptember 8. – Magyarországon befellegzett a demokráciának – egyelőre

1. Magyarországon nincs demokrácia.

Lehetne, volt is talán, de nincs.

Ahol korrupció van, ott nincs demokrácia.

Magyarország drága földje búzlik, Magyarország drága földjén korrupció burjánzik.

Termelik, tenyésztik.

A kormányzók a korrupció vezetői, ezért a fejtől búzáló hal esete helyett a fejtől búzáló föld esetével van dolgunk.

Ahol demokrácia van, ott nincs korrupció. Csalók, gazemberek nem uralkodhatnak a népük nyakán. Ha valaki itt demokráciát akar, az nem lehet korrupció, sem párt, sem mozgalom, sem vezető, sem félvezető, félrevezető pláne nem. Az ugyan nem tudja kiirtani a korrupciót, de ha maga nem sáros, elkezdheti. Ha maga is sáros, nem lesz más, csak a korrupciók sártaposása. És úgy hívják, hogy Magyarország.

Volt itt aljasság bőven az elmúlt 7-8 évben, ami által ide jutottunk. Felelnek majd, mert ha nem, felelnek azok, akik elmulasztották a felelősségre vonást. Volt itt és van is aljasság bőven: az ország szakadékba taszítása, a szegények tömege, a nemzetárulás 2004. december 5-én, csaló milliárdosok állami piedesztálra emelése és így a köztörvényes bűnözés rangosítása kormányzássá... De akkora gyalázat nem érte a nemzetet, mint amekkorát a korrupció állami rangra emelése, intézményesítése okoz. Mert ha ő nem, akkor én miért ne... ha ő, akkor én is. Így lettek a közvagyon elrablói a csalás istenei, főnről lefelé táguló spirálban. Szerencsére vannak szorgalmas honpolgárok, akik számolják, mit tettek, s bár ez megszámlálhatatlan, készülnek a kimutatások, mint az, amit egy bizonyos Gyurcsány Ferenc cégeiről közölnek az interneten.

2. És nincs demokrácia amiatt sem, mert itt és most csupán az történik, hogy egy párt egypártrendszere helyett egyes pártok korrump rendszere vág magának rendet. Hull a kalász, hull a fej. Gátlástalanul pusztít, mint a nagy kaszás. És tudjuk: a nagy kaszás örök életű. Ezek is? Elképzelhetetlen, hogy a ma az ellenzékben kormányzásra készülő pártok hasonló bűnbe essenek... vagy ha és aki esett, ne jusson ugyanarra a sorsra, mint a fentiek majd.

2009. szeptember. 11. – A távlatról – vízió a fejlődésért I.

Talán nyílt kapukat döngöttek, de ezúttal mégis szeretnék kopogtatni, mindaddig, míg hallható lesz.

Minden bajunk mellett a legfőbb, hogy nincs a fejlődésünknek mindenki által követhető távlata, stratégiai összképe, méltóbban: nincs víziónk. Olyan biztosan nincs, amelyre minden felfűzhető és a nagy többség érdekével praktikus is egybeesik, miközben a nemzet egészének fejlődését eredményezi. Nem is könnyű feladat, magam nagyot tévedhetek, de hátha nem...

Az idegenforgalom, a turizmus, a vendéglátás – ez volna, lehetne az a lánc, amelyre a szemeket fel lehet fűzni. Tudom, brutálisan egyszerűen hangzik ez az olyan levegőben repkedő, és ott is rekedt fogalmakhoz képest, mint innováció, a tudás társadalma, az informatika társadalma stb... Mégis megpróbálok érvelni mellette, sokrétűen.

Magyarországnak szorgos népe van, illemt ismerő, előzékeny, szerény nép, a vendéglátás – legalábbis a régi, hagyományos, szívből jövő – a vérében van, sokkal inkább, mint akárhány népnek, nemzetnek. Genetikusan erre teremt. Természetesen az a jövő idegenforgalmában egy teljesen más minőséget kívánna, erről még szólok, de a gén adott.

Magyarországon az elmúlt 20 évben egy területen történt monumentális fejlődés, amelyben ugyancsak megelőzzük a velünk járó társakat: ez pedig az infrastruktúra, a legszélesebb értelemben, beleértve a kommunikációt is. De ideértve a hőforrások, a gyógyvizek feltárását és elérhetőségét, az ország legkülönbözőbb pontjainak viszonylagosan gyors elérhetőségét stb.

Magyarországon a vállalkozói habitus a kis- és közepes vállalkozások és főleg a családi vállalkozások szintjén genetikusan megalapozott – a praktikus, rafinált magyar elme és viselkedés, a talpraesettség nem mítosz –, de ez mindmáig kielégítetlen, légtelen térben üggyetlenkedik, illetve kényszerpályákra, vakvágányra, zsákutcába terelték.

Magyarország geostratégiai helyzete – korábban kivívott tekintélye és földrajzi fekvése – centrumszerepet ad neki Európa közepén. Természeti adottságai ezt kiemelik, változatos hangulata és kitűnő klímája vonzerőt gyakorol a kontinens, a világ más népeire.

Magyarország lesüllyedt. Lelke elhanyagolt, lakossága szétesett és széthúzó, mobilitása nagyon korlátozott mind a határokon belül, mind a világban, szakmai és önképzése megrekedt. Magyarország lakossága perspektívátlan, nem tudja, mi a célja, mire képes, mit várnak tőle. Nincs testre szabott feladata, olyan, amelyet megért, s amelyet követni tud, amelyben megtalálja saját – egyébként távolról sem mohó – egyéni számításait: csendes gyarapodását. Az ehhez vezető úton szívesen tanul, mert tanulékony; szívesen áldoz pénzt a sajátjából is, mert tud áldozatot

hozni; s szívesen dolgozik ezért, mert egész életében ezt teszi, sokkal inkább, mint bármely más nép, nemzet, amelyek közül a gazdag csoportnak nincs szüksége rá, a szegényebbeknek pedig máshol vannak a hangsúlyai...

Magyarország tanulni, dolgozni, gyarapodni akar, s most nem tud. S nem érdekes számára az a baromság, hogy mikor érjük utol a fejlett országokat. Soha. Magát akarja hasznosítani, ennyi. S ennek eleget lehet tenni egy fél vagy egy egész emberöltő alatt, azaz 20-30 év alatt, oly módon, hogy minden lépés már holnap elkezdődik, s minden eredmény már holnapután élvezhető.

EZÉRT MAGYARORSZÁG VÍZIÓJÁT AZ SZOLGÁLJA, aki a nemzeti fejlesztési stratégiák, politikák, tervek közepébe az idegenforgalmat állítja, mint fő célt és mint (sok) mindent elrendező erőt. Az idegenforgalom fejlesztése nem a mag, amelyet elvetünk, s majd egyszer talán kikel. Ez maga a fa, amelyet állandóan ki akar vágni valaki, ahelyett, hogy ápolná, nevelné. Itt áll a kertünkben.

A kis- és közepes vállalkozások élénk fejlődésének legfőbb terepuma.

Az elnyomott agrártermelés, az elsorvasztott élelmiszeripar, a hazai élelmiszerválaszték (-ellátás) kiemelésének legjobb útja.

Az ország újjá- és felépítésének legfőbb fizikai mozgástere – ő az építkezések állandó láncolata. A motor szerepét játszó építőipar fellendítésének gyors útja – nem az energetikai szektor erőszakolt fejlesztése a mi valós választási lehetőségünk.

A legmozgékonyabb, az export- és importfüggőségnek legkevésbé kitett szolgáltató szektor, ahol – a belföldi turizmus várható és sokirányú felerősödése miatt – nincs primer módon kitéve a külföldi függőségnek.

És mert ez a fő bajunk: a külföldi függőség (a multik gazdasági nehezékétől az adósság minden fajtájáig), a turizmus mint magyar minőség függetlenít.

A foglalkoztatás felvirágoztatásának kulcseleme. Gyermek és nagymama találkozása a tanulásban és a munkában. A család erejének kovásza.

A leszakadt és reménytelenné vált régiók felzárkóztatásának fő eszköze – nincs senki eleve behozhatatlan hátrányban. A sivataggá váló Alföld totális megújulásának terepe. Kelet-Magyarország felzárkózásának egyetlen lehetséges reális útja.

A hétköznapi, de nagyon is valóságos, mindenkire kiterjedő megújulás, az innováció forrása.

A politika közvetlen hatásainak és beavatkozásának legjobb ellenszere, a gazdaság és a társadalom fertőtlenítése a politika által okozott népbetegségtől ily módon lehetséges.

Az egyéni érvényesülés s a kis közösségek legerősebb motorja.

A nálunk nélkülözhetetlen és nagyon megbízható **CSALÁDI VÁLLALKOZÁS**, **CSALÁDI** (tehát nem egyszerűen „falusi”) turizmus, idegenforgalom megteremtésének legbiztosabb útja.

A célorientált szakmai – és kiemelten nyelv – tanulás, képzés biztos világa. Az idegen nyelv tanulása általánossá, tömegessé tételének, a szélesebb értelemben vett magyar dolgozó lakosság nemzetközi bekapcsolásának egyetlen módja, világos egyéni érdekek alapján. Ennek általános fejlődésünkre gyakorolt hatása felbecsülhetetlen, elzáró nyelvünk hátrányát csökkentve.

A sor folytatható, s minden pont külön teljes kifejtést igényel.

S persze mindennek csak akkor van értelme, ha valaha egy új állam, egy új kormányzat, egy új nemzet képes az általa a középpontba állított feladatnak – az élhető, testben és egységben, lélekben gyarapodó hazának és milliányi családjának – **minden mást alárendelni**: az ország iparági szerkezetének átalakítását, természetesen mindig a leghatékonyabb, legkorszerűbb, s nem gagyí irányban; az adóztatás, a támogatás egész rendszerének kemény átalakítását.

Egy ilyen ország arra is képes, hogy új arcot nyerjen a világban, olyat, ami nekünk nagyon is jár népünk ragyogó tulajdonságai alapján. Megtette ezt 80 éve Svájc, 50 éve Ausztria, 30 éve Spanyolország. Stílusosan, erővel, a nemzetük felemelésével.

Igen jelentős még a felhasználatlan – sokszor eltékozolt – uniós forrásunk. Jobb nemzetek a városok központját nem ilyen forrásokból újítják meg, nem szökőkutat, díszburkolatot és uniós játszóteret építenek, hanem megújítják a gazdaságukat, amelynek révén tehetős polgárság erősödik meg, és annak a dolga a szép városközpont – volt ez így már Magyarországon is, 100-120 éve.

(Idézek egy sorsunkat szívéen viselő barátom, Nagy Endre nekem írt, ide vonatkozó leveléből a falusi turizmus kifejlését illetően – bár én szívesebben használom a *családi turizmus* tágabb fogalmát:

„Aki hajlandó rá és akarja bővíteni szűkebb környezetét, kaphatna egyszeri, vissza nem térítendő 1/2 – 2 millió Ft-ot, ami – Neked nem kell mondani – Kelet-Magyarországon nagyon sokat jelentene, épülnének vendégszobák, fürdőszobák stb. azon helyek vonzáskörzetében pl. ahol 15-20 km-es körzetben már ma is működő turisztikai vonzerők érvényesülnek. Persze ez más szemléletű adópolitikát feltételez, és egészen más kereskedelem-politikát eredményezhet.

P. s.: 7300 euró/család = kb. 2 millió Ft. Ennyi összeggel 500 000!!! család esetén ez 3 650 000 000 euró, ennek jelentős része, ha beépítik e kis családi vállalkozásokba, áfa, munkabér, építőanyag stb. lesz és a helyi kisvállalkozóknál költik el... ha van ennek realitása, egészen biztosan meg fog mozdítani legalább ennyi saját forrást, munkát stb. szóval megérné, és a lényeg: az emberek közvetlenül részesülnének uniós vagy hazai költségvetési forrásból...”)

De ez a mától nagyon messze van. Mert egy ilyen álomnak, vízióknak alá kell rendelni az egész gazdaságfejlesztést, a külső és belső források felhasználását, az egyes ágazatok preferált fejlődését, a politika háttérbe vonulását, egész európai, sőt világméretű külpolitikánkat (nagyon erősen beleértve, hogy a fenti hatásokat „átadjuk” a határon túli magyarságnak).

Egy ilyen világban egyszer újra fejlődhetne a ma halálra ítélt Kelet-Magyarország (s megint megemlítem ennek hatását Erdély, a Felvidék és a Délvidék, Kárpátalja magyarságára). Az Alföldet csatornák ezrei tennék termékeny földdé, a vizeinket nemcsak nem szennyeznénk, de nem is engednénk szabadon kifutni az országból hasznosítás nélkül.

Ez a Magyarország a környezetében zöld lenne. Tisztaságában fehér. Böven száguldó vérében piros. És akkor megfelelne megint magának. Mert most elveszítette magamagát.

2009. szeptember 16. – A távlatról – vízió a fejlődésért II.

A nemzeti fejlesztési stratégia közepébe állítandó, a legszélesebb társadalmi összhatásaiban értelmezett idegenforgalom kulcskérdése a turizmus és a magyar kultúra (tágabb értelemben közműveltség) kölcsönhatása és GDP-termelő képessége. Egyértelműen összehangolt fejlesztési rendszerben e kölcsönhatás szinergia. (Jelen levelemhez támpontot ad az, amit 2009. szeptember 11-én, illetve 2008. november 17-én írtam.)

A világnak vannak ismeretei, tapasztalatai a magyar zene, tánc, film, képzőművészet évszázados jelentőségéről, de biztosan nem ismeri a kortárs eredményeket még e téren sem, népművészetünk, a magyar kultúra alkotó erejéről pedig nem szerzett tudomást: ez itt, a helyszínen ismertethető meg a legalaposabban. Nyaranta rengeteg fesztivál zajlik az országban, ezek egy része nemzetközi tekintélyre tett szert, és ez nagyon fontos, mert főleg a fiatal korosztályokat éri el a világban, de alkotóink még messze nem integrálódtak az európai kulturális közegbe, legfeljebb „csipegetik” a kiváltságos köröket, akik intenzív nemzetközi kapcsolataik révén világmárkával rendelkeznek.

Az általam javasolt idegenforgalmi fejlesztés – távlat – kulturális turizmus is, és persze vele, a kulturált magyar közeggel együtt járó konferencia-, egészség-, gasztro-, wellness- és környezetszerető (naturista) turizmus is, a bio-, a sportturizmus számos, számtalan új formájával, mindennel, amit a szép élet, a minőségi élet által kitermelt új szükségletek és divatok teremtenek és diktálnak a világban, és amelyekhez érdemes alkalmazkodni, amelyeket érdemes – élenjáróként – megalkotni.

Kiemelten értem a népművészetet, annak ezernyi kreatív formáját, s még egyszer leírom: ebben óriási együttműködő, alkotó háttérünk van Erdélyben és a többi határon túli magyar közösségben.

S kiemelten értem a népi, nemzeti hagyományokhoz való visszatérés olyan elengedhetetlen formáit, útjait, mint a lovassport egész vertikuma, a tenyésztéstől a versenyzettségig, az amatőr lovassportoktól az ősrégi, a világ számára oly misztikusan érdekes hagyományaink ápolásáig, nemzetközi bevezetéséig.

S kiemelten értem a borkultúránkat, de ennél sokkal tágabban azt az összhatást, amelyet egy zölddé tett tiszta Magyarország gyakorol népe mindennapjaira, igényességére, és a világ elismerésére emiatt.

A kultúra középpontba állítása legalább olyan erejű, mint az, hogy egyszer elindultak felénk gyártani az autóipar, a nemzetközi elektronika nagyágyúit. A különbség az, hogy emez mi vagyunk, amaz pedig ők – s mi a szolgálk.

A I. és a II. részben leírtak nem azt sugallják, hogy hozzuk létre a „népi kohókat”, amint Kína tette a 60-as években. Mindent a csúcstechnológia, a legjelesebb nemzetközi minőség szintjén, beleértve azt is, hogy az ipar, az egész gazdaság, jelesül az agrár-élelmiszeripari szektor csúcfejlesztése sem maradhat el – nem marad el, de beilleszkedik egy általánosabb, szélesebb körű, megvalósítható nemzetstratégiai célrendszerbe, amely 2-3 évtized következetes munkájával – de a kezdetektől érezhető gyors eredményekkel – új pályára állítja az országot, mindenekelőtt benne élő lakosságát.

Amely e folyamatban volna olyan erős, hogy soha többé ne engedje hatalomra azokat, akik kiárusítják mindent, legfájdalmasabban a földjét, ami a hazája egyben.

2009. szeptember 17. – Törnek vagy törnek-zúznak?

Hogy törnek-zúznak, az nem kérdés. De törnek-e, szakadnak-e? S most nem a választási kudarcukra gondolok, hanem hogy... mi is van, mi is lesz velük? A MaSzoP-pal és társaival.

Az MSZP-nek nincs vezetője. Ez a legmarkánsabb kijelentés, amit velük kapcsolatban tehetünk. Miért nincs, hogy lehet az?! Azért nincs, mert létük abból áll és annak köszönhető, hogy állandó, milliányi elvtelen kompromisszumot kötnek egymással, egyetlen célért, a hatalomban maradásért, és eközben felőrölték egymást, felőrölték

magukat. Nem meglepő, hogy nincs vezetőjük, nem is volt soha 1989 óta, amikor ugyancsak elvtelen kompromisszummal jöttek létre, amikor is a négy pár összekulcsolt, győztesen magasba tartott kéz tulajdonosa Nyers Rezső, Pozsgay Imre, Németh Miklós és Horn Gyula volt. Azóta soha nem volt vezetőjük, Horn utólag, az SZDSZ-szárnyal együttműködve lett miniszterelnök, Medgyessy ejtóernyősként jött a szociális megújulásával és a milliárdosok küldötteként, Gyurcsány a csíny csúnya csapása, Bajnai még bensőségebb csíny, hihetetlen kompromisszumok – előre lezongorázott – végeredménye.

Azt sem tudják, mire, miért, kivel kötnek kompromisszumot, a lényeg: maradjanak.

És ez felőrölte őket. Ma nincs senki, akiben meg tudnának állapodni, akiknek a neve fut, az olyan röhejes, hogy tényleg... jöjjön csak, jöjjön. Senki, de senki nem vezeti őket, szálnalmasan fordulnak a tagságukhoz, hogy netán nem akarnának-e új vezetést – fél évvel azután, hogy megválasztották őket azt követően, hogy azelőtt már megválasztották, talán már nem is tudják, hogy kit.

Egy ilyen társaságot hagyni kell, fussa a maga köreit, kifulladásig. Ha nem járna azzal, hogy most is ők vezetnek (félre) az országot, szórakozhatnánk is, de persze most már világos, hogy tavaszig ők fogják. Tudjuk, mit hagynak hátra.

Azt azonban érdemes figyelembe venni, abból érdemes következtetéseket levonni, hogy sem az MSZP-nek, sem az SZDSZ-nek, sem az MDF-nek nincs vezetője, nincs vezetése.

E következtetések levonásához a Fidesz vezérkarának megvan minden tudása, adottsága.

Én magam csak annyit tennék hozzá, hogy a szakadásuk valószínűsége erősödik. Gyurcsányi idegrendszere nem bírja ki, hogy nyugton maradjon a taccsvonalon, erős az érzésem, hogy pártot fog alapítani, és viszi magával azok tömegét, akik mindig akciózni akarnak, fertőzött vérükben. S Szili Katalin sem véletlenül mondott le posztjáról. Ez a két fő irány nem sokáig fér meg egy fejetlenben.

2009. október 5. – Egy nyúlfarknyi hírhez, melyben sok a gyalázat

Megjelent egy hír, miszerint nem fogja (ez a mostani banda) többé támogatni a két tannyelvű iskolákat, a két tannyelvű tanítást. A ma benyújtott költségvetési tervük nem is tartalmazza ezt a tételt, vagyis részükről eldöntötték. Most hagyjuk az átverést, amit a szülők éreznek majd, nagyobb itt az ív!

Az élet örömeit habzsoló szocialista-szabaddemokrata ifjak szüleik révén több mint 60 éve élvezik a rendszerek áldásait. Mindent megkapnak. Ezen belül 1990 óta, amióta mindent szabad, szabad tehát minden állami, nemzetközi forrást – ösztöndíjakat, kiváltságok hatalmas hálózatát – önmagukba, gyerekeikbe áramoltatni. Nagyon meglepődnél, ha megnéznéd, megfelel-e a magyar rögvalóságnak, a lakosság összetételének az, hogy kiknek a gyerekei milyen hazai és nemzetközi közösségi forrásokból jutnak – na nem Ázsiába! –, Nyugat-Európába, Észak-Amerikába.

Természetesen e szűk értelemben vett elitképzés beltenyészetű gyerekei sokféleképpen tanulhatják így a nyelveket, hogy aztán majd „az élet iskoláján, mikor nyelveket kell tudni”, véletlenül csak és főleg közülük lehessen választani, mert hogy „ők felelnek meg”.

A magyar iskolai képzésben vannak olyan vívmányok, amelyek valamelyest csökkentik ezt a szemérmetlen előnyszerzést. Ilyenek a két tannyelvű iskolák, ahol szerte az országban egyszerű emberek tízezreinek a gyere-

kei kapnak esélyt arra, hogy egy másik nyelvet jól megtanuljanak – más úton soha nem kerülnének ebbe a helyzetbe, ők nem beltenyészet. Tízezrek esélye! Külvárosokban, vidéki városokban is.

És most ezeket kirúgják az esélyből, nehogy rontsák majd a jövőben amazok mozgás- és életterét.

Ha valamit tennék, én bizony azt tenném, hogy nagyon alaposan megvizsgálnám, hogy a magyar állam és a magyar állam által teremtett milliókból nem állami kapcsolat révén kik is jutnak el a külföldi képzés – majd a munkaválasztás – krémvilágába. És ha biza' azt tapasztalnám, amit amúgy is tudok, megszüntetném e kiváltságot, akármilyen nehéz lenne is – mert nagyon rejtett, szövevényes szövödmény –, és oda áramoltatnám mindezt, amit most éppen meg akarnak szüntetni: az egyszerűbb világ híveit tanítandó idegen nyelvekre, kultúrára, a világban való jártasságra Magyarországot, s nem a nemzetközi rokonságot szolgáló (és kiszolgáló) aktív szakmai munkára.

Elvágni tízezreket a világtól, mikor ezer szállal vagyunk hozzákötve?! Micsoda aljas, monopolista terv?! Ne engedjétek, kérlek!

2009. november 17. – Sajóbáony baja

Őszintén gratulálok állásfoglalásaidhoz a legutóbbi és legzavaróbb belpolitikai válságjelenség, a sajóbáonyi szindróma, az ottani zavargások kapcsán. Itt aztán minden rajta van a térképen, minden szereplő, felelősség, zűr, felelőtlenség és drámai felhangok.

Állásfoglalásaidban az arányosság, a kiegyensúlyozottság együtt van jelen az igazsággal. Le kell hogy peregjen róla a Téged is belerántani akaró komolytalan – nagyon is komoly! – hecc.

A gárdistákat sem betiltott, sem annak idején még jog alapján működő szervezetükben, sem a benne részt vevők magánemberi mivoltában semmi sem hatalmazhatja fel arra, hogy ők mondják meg, ki és miben hibás, mégpedig oly módon, hogy igazságot is képesek szolgáltatni. Sok buta ember, szándék, tett bújna meg e jog mögött.

A cigányokat semmi sem jogosítja fel a törvényen kívüliségre, a törlesztésre, az önkényre. Sok buta ember, szándék, tett bújna meg e jog mögött.

A rendőrséget semmi sem menti fel a bénasága miatt. A rossz felszereltsége sem. Más problémák vannak itt, az összezuhant állami fegyelem őrei mit védjenek, ha az összezuhant, s őket is temeti maga alá?

A kormány bűnét semmi sem mossa le. Nem csupán azt a torzulást, amely abban áll, hogy alkalmatlan erő kormányoz. Nem csupán azt, hogy a hitelét vesztettet a veszett sem követi. Hanem az a gond, hogy ők ezt azért hagyják, hogy felhasználják a Fidesz ellen, mondván, a „jobboldal” a felelős, egybevéve a Fideszt, mindenkit, aki rá szavaz, s a Jobbikot a gárdájával. Ügyetlen, baljós következményekkel járó kabinetpolitika ez, kamarilla, kamarások nélkül.

Csak abban akartalak buzdítani, hogy helyes, amit képviselsz. És nekünk majd azt kell látnunk, hogy eszerint is kormányoztok.

2009. december 1. – A médiáról

Látszólag nagyon messze esik a napi ügyektől, amiről most röviden szeretnék írni.

A Magyar Nemzet – és később ezzel párhuzamosan a Hír Tv – sok vonatkozásban kiemelkedő, a hazai sajtóban példátlan funkciót tölt be. A kulturális missziója mindig is nagy elhivatottságról és hozzáértésről tanúskodott. Az utóbbi 7-8 évben a tényfeltárás olyan magaslataira jutott, mint senki más. A hazai korrupció leleplezésében, a hatalommal visszaélők elleni küzdelemben minden másnál hatékonyabb. Nagy kitartással képviselte a legnehezebb időkben is – pl. 2002 és 2004 között – a konzervatív, nemzeti jobbközép nézeteit. Alkotta is ezt a nézetrendszert, s ez mindennél többet mond.

Tudni kell azonban, hogy ellenzékben – bár nagyon nehéz – a bátorság egyszerűbb a demokratikus országokban, és mi ilyen ország vagyunk. Sokkal nehezebb helyzetbe kerül egy lap, ha az általa támogatott politikai erők, szövetségek, érdekrendszerek, a nemzet e mögött álló része kormányzásra kerül, azaz ő lesz a hatalom első számú képviselője.

Egy lap csak nagy vajúdasokkal és megalkuvásokkal szolgálhatja a hatalmat. Még akkor is így van ez, ha a hatalom egyébként megérdemelné ezt. Általában azonban nem érdemli meg, s ha mégis igen, akkor sem jár neki. A hajbókolás nem jó tanácsadó, egy lap, egy tévé számára pedig nagyon is veszélyes magatartás.

Ha a Fidesz és szövetséges táborra kormányzásra jut, leegyszerűsítve ő lesz a hatalom is. Az eddig vele egyetértő, őt támogató médiától nem várhatja el a támogatás ugyanazon szintjét, légkörét és következetességét, mint amit közös ellenzékben megtehetett a párt és a média. A tömegkommunikáció nem lehet szolgálga. Mert akkor többek között elveszíti a tömegét, és kommunikációja magára és pártjára szorítkozik. Ők ugyan jól egyetérthetnek, de minek, és kinek.

A kormányon levőké – a Tietek – lesz a felelősség, hogy segítsenek áthidalni ezt az ellentmondásos helyzetet, ami óhatatlanul kialakul. Nagy politikai és kommunikációs érzékenység, kifinomult ízlés és türelmes munka kell ahhoz, hogy a Magyar Nemzet, a Hír Tv, és más lapok, csatornák ne kerüljenek a szolgálga szerepébe, s ezen a kényes területen feszültség se keletkezzen. Ebben a Ti magatartásotok a meghatározó. S bevallom, nem azt látom az elmúlt 20 év történetéből, hogy a FIDESZ esetében a legfőbb erények közé tartozna a hozzáértés a médiához. Most hosszú idő következik: érdemes lesz megtanulni ezt az együttműködést.

Ezen az úton, a baráti sajtóban szerzett jó tapasztalatok segítenek abban, hogyan működjön együtt a kormány a közszolgálati sajtó fórumokkal. Mert az sem kisebb feladat. A képlet ugyanazon okból hasonló: a közszolgálati sajtó sem lehet szolgálga. Olyan megbecsülést érdemel, amekkora az egyes közszolgálati intézmények szakmai színvonala. Ha az erős, akkor érdemi partner kell, hogy lehessen. Ha gyenge, akkor szakmai színvonalukban erőssé kell tenni az ott dolgozó csapatokat, ha kell, komoly cserékkal, és szintúgy partnerként kell dolgozni velük. A megsértődés, a zsörtölődés, a dac és a dafke nem a jó kormányok dolga.

2009. december 4. – Gyerek a fürdővízben!

Tavasszal azt írtam, Bajnai nem Gyurcsány. Programjának lényege ugyanaz, de míg az utóbbi okozta a bajt, az előző kezeli. Rákényszerül. És ez nagy különbség. Erkölcsei értelemben, és ami az országnak okozott kár mértékét és jellegét illeti, nincs különbség közöttük. Ebben az értelemben ugyanaz az érdekkör, ugyanaz a csaknem egy évtizedes rablás. A kár mértékéről még fogalmunk sincs, de tudom, sokkal nagyobb lesz, mint ahogy a közvélemény gondolja, és a gyógyítás sokkal fájdalmasabb lesz, mint azt a közvélemény a Fidesz-kormányzástól szeretné remélni.

Bajnai mégsem Gyurcsány. Az utóbbi egy skizofrén elmetűnet, magatartásában anarchista hazardőr, az is volt mindig. Bajnai azonban szakprofi. Ne becsüld le egyrészt annak az intézkedéscsomagnak a tényleges, reálszférákra is kiterjedő hatását, amit a neki hagyott egy évben megvalósít. Másrészt ne becsüld le annak a stabilizáló hatását, amit az emberek jó részének a tudatában elér. A Gyurcsány-féle katasztrófakorszakhoz képest az ő egy évét – emelkedő számban – sokan úgy fogják értékelni, hogy stabilizál, sikeresen szanal, neki ez jutott, és ezt jól végzi. Nemzetközi fogadtatását sem szabad leértékelni. Ez meg fog látszani a szociához visszatérő szavazókban, akik alig várják, hogy valami sikerre hivatkozva újra aktivizálják magukat (ellened is).

A Fidesz-időszak fő feladata a gazdaság, és sokkal szélesebb értelemben a megbénított társadalom dinamizálása. De közben, erre készülve, és ezt végrehajtva elemezni kell a Bajnai-korszak intézkedéseit, és átvenni, érvényesülni hagyni belőle minden olyan elemet, ami úgy stabilizált, hogy közben nem fojtogatott. Vannak ilyen elemek.

A fürdővíz, amit kiöntünk egy hatalmas mozdulattal, bűdös, áporodott, baktériumok hemzsegnék és tenyésznek benne. De a fürdővízben egy kisgyerek sír. Nem a miénk. De attól a pillanattól a miénk, amikor úgy döntünk, hogy nem öntjük ki a lavórban levő fürtelemmel együtt. Élet, sír.

* * *

S 2009 végén, nem sokkal a választások előtt egy idézettel búcsúozom:

**„Az istenek csak azt a hajót segítik jó széllel, amelynek hajósai tudják,
mely kikötőbe tartanak.”**

Én tudok egy ilyen kikötőről. Alig ismerik manapság. De minden jó hajós szeretne egyszer eljutni oda. Ez egy **korrupciótól** mentes kikötő. Ez az igazi kapitány fő iránya. Juss el oda. A ti hajótokról is dobjatok a vízbe mindenkit, aki korrupt, ne juthasson oda fertőzés semmilyen úton.

Veszttegyár alá veszik, és mint leprásokat örök életükben elkülönítik, ha kell, kiközösítik itt a megvesztegetőket és a megvesztegetetteket egyaránt.

A korrupció kiirthatatlan. Mióta a pénz, ez is lételeme az emberiség történelmének. A pénz a legáltalánosabb értékmérő. A korrupció az érték legáltalánosabb tagadása, a bűn maga. Mocsok, undorító fertőző anyag, amely testben és lélekben egyaránt gyorsan terjed. Magyarországot megfertőzte, jobban, mint másokat, jobban, mint máskor, jobban, mint ami elviselhető. Jelen van mindenütt, szaporodik, nyolcadik éve gátlástalanul fertőzik vele az országot, néha már azt hiszem, szándékosan. **Ki kell vágni a gyökerét.** Idő lesz rá, mert ez a társadalom egyben meg is unta, hogy fertőző ólnak használják, hogy disznónak nézik, és úgy is etetik. Elfogadja a moslékot, de szíve mélyén undorodik tőle. Ezért *hosszú távra fog bizalmat adni annak*, aki megmenti ettől a fertőzéstől. Aki – ha megérkezik a kikötőbe – betegségmentes hajót irányít, éles pengével kivágja a góccokat, megszünteti a kórt, és egy új kort lesz képes útnak indítani. Ha erre nem lesztek képesek, ha nem leszünk képesek rá, akkor egy jó szót sem érdemlünk a jelenben és a jövőben.

2009. december – Drogvész (dögvész): életformánk védelmében

Nem a gazdaságról, nem a társadalmi feszültségekről, nem a visszaesés szociális káraitól írok most. Mélyebben lappangó, átfogóbb bajról, veszélyről. Amelynek a mi kis, körbezárt, fejlődési ütemétől megfosztott országunk jobban ki van szolgáltatva, mint az erőtől duzzadó, legyen az akár csupán lelkierő is.

Az elmúlt három-négy évtizedben a fejlett világban lezajlott, és nálunk is érvényesülést kereső folyamatok egyik lényege az, hogy a közösségek összetörnek, az élet értelme homályossá válik, és anyagi dolgokhoz kötődik – amelyek, ha nem elérhetőek, az élet is veszít szépségéből –, egymástól elválasztva, egymás ellen könnyen kijátszva élünk. Ez a *gazdasági-szociális darwinizmus*, az újkonzervatívok által elterjesztett pestis, neoliberais ösztűzzel, amely támadás elsősorban a vallás, másodsorban az egyéb hagyományos értékek, a család – férfi, nő, gyermek szerepe –, a nemzet ellen folyik. Célja, hogy gyengítse és az útból félreállítsa őket. Szabad világban az erősnek mindezt szabad, a kell-t csak a gyenge tűri, viseli, örök meghátrálásban. Ezáltal azonban a társadalom elgyengül, mert elveszíti emberei többségének lehetséges alkotóerejét. Mi magyarok, a neoliberalizmus szolgálói itt tartunk most.

Döntő jelentőségű, hogy itt maradunk-e. És most csak a *tudatunkról* beszélek. Szétesik-e a társadalmunknak kívánatos közösségi tudat? Bizonytalan származású ellenkultúrák elgyávult áldozata lesz-e a magyar közgondolkodás, közerkölcs, kultúra, szellem?

Kiragadok néhány példát. Kiiktatták, mert működési lehetőségeiktől megfosztották a *művelődés* házait azokon a kistelepüléseken – százával –, ahol ez volt a szellemi közösség egyetlen fóruma az iskolák és templomok mellett. Fejlődni képtelen, sőt éppen elszorított helyzetbe kerültek az iskolák, a közoktatás. És a hit világa szűkül, mert papjai, egyházai és hívei nem kapnak megbecsülést, fölösleges, korszerűtlen tehernek minősítettnek. S mi lép a visszavonulás helyébe? Semmi. Kereskedelmi tévé, árureklám, értékvesztés. Ezek az új tudatmódosító szerek.

Sok száz éven keresztül nyújtott szilárd erkölcsi és közösségi támaszt a vallás. A kor, a XIX-XXI. század általános vonulata az, hogy ezt kiiktatja. Sok hívő ember válik bizonytalanná. Tény, hogy ma a vallás az emberek tömegének nem kínál kézzelfogható tanulságot, hisz ezt a korszakot a „most”, a „pillanat”, az „élvezd az életet, itt és most” felfogása jellemzi. Azért, mert ez tényleg kellemes, s azoknak, akik irányítják a folyamatot, csak az így felfokozott fogyasztás hoz temérdek hasznot. Tény tehát a vallásos, a hittel összefüggő szilárd bázis meggyengülése. De mit ad helyette a ma Magyarország? Győzikét. Szándékosan.

És mit ad még? Nagyon veszélyes dologra szeretném most felhívni a figyelmet! A drogvész. A homoszexuális-transzvesztita önmutogatás. A napi rablás (az állami szintre emelt korrupcióról, mint a fő bűnösről korábban bővebben írtam már). Sorolhatnám, de megállnék e háromnál. Látszólag periféria a társadalom nagyobb bajai között, és meg kellene tanulnunk élni ezekkel is, mint ami a kor követelménye.

Halljuk majd a híreket a jövőben is, hogy Hollandiában vagy éppen most Csehországban hogyan legalizálják a **drogfogyasztást**, s jön majd a nyomás, hogy nálunk is engedni kell ebben. Az Istenért, ne! Amikor a drogfogyasztás bekerül a törvényes választás világába, abban a pillanatban megszűnik – jelképesen, és mert a hatása tényleg pusztító: százezrek esetében valóságosan is – minden olyan kapcsolatunk, amely a saját eddigi, hagyományokra, működő gyakorlatra épülő világunkhoz köt bennünket. A drogosokra így hat! De így hat a társadalomra is, amely elnézné, elviselné, megszokná. Tudomásul veszi, mert sok alattomos hullámban beárad ide is a tévhit, hogy lehet ezzel együtt élni. Itt van, legyen. De ne! A legdurvábban fel kell lépni a terjesztőkkel szemben, új maffia ez, hihetetlen anyagi erőforrásokkal és egzisztenciális rombolással. Kegyetlen. Tekintsünk rá úgy, mint halálosan veszélyes támadásra, és irtsuk ki gyökerében. Ez a szétrombolt hitű, megzavart identitású Magyarország könnyű préda lesz, az már ma is, de a java most jönne. Ne dobjuk oda a gyerekeinket, a jövő hatal-

mas szeleteit mocskos, kapzsi gyilokkereskedőknek. Nem vagyunk sem Csehország, sem Hollandia, semmi más nem vagyunk, mi Magyarország vagyunk, innen ered és ide húz vissza minden felelősségünk.

Elharapózott a homoszexuális térnyerés. Nem vagyok tudója annak, hogy mennyien vannak, s hogy számuk nő-e, s ha igen, ez mivel függ össze. Azt azonban egyszerű állampolgárként látom, hogy a normális családi fejlődéstől eltérő hajlamuk révén milyen károkozásnak a részesei ők is a kérlelhetetlen és beteges magamutogatással. A család szentségének megkérdőjelezése ez áttételesen. Nem a nemi hajlam ferdesége a fő baj, hanem az, ahogyan ezt népszerűsíteni, terjeszteni szeretnék önmaguk igazolására. Mikor kérdezzük mi meg egymástól a nagy nyilvánosság előtt, hogy mi a szexuális szokása ennek, annak?! Mikor tartok igényt arra, hogy a köz nyilvánossága előtt beszélhessem meg a magamét? Mikor vonulok utcára, terekre, nagygyűlésekre és nyilvános fórumokra – a médiákon keresztül a legprivátabb szférába, mások családjába-lakásába – azzal, hogy melyek az én szexuális szokásaim, annak a kellékei?! Ócska másolás ez a magamutogatás is külföldről. Majmolás, és majmok. S még egyszer: nem a nemi hajlammal van gondom, nem is volnék kíváncsi arra, hogy tényleg másság-e a másé, ha nem akarná folyamatosan tudatni velem. S nem vághatom pofon amiatt, hogy sértegeti az ízlésemet, a szemérmesség iránti elkötelezettségemet, mert feljajdul, hogy én bántom őt, a kicsit.

Én a kicsit soha nem bántom. Megvédem. A kisgyereket, a kis árvát, a szegény kis kéregetőt, a kicsivé lefokozott munkanélkülit. De mi dolgom más szexuális szokásával, amelyről ráadásul elítélő véleményem is van, az általános érdektelenségem mellett?! Tudom, hogy az agresszív homoszexualitás hogyan csábít el tömegével – a pénzével – egyébként többségi, egészséges hajlamú, kisémmizett sorsú fiúkat arra, hogy kiszolgálják őt, kétes értékű vágyait. Élvezetük elérésére cinikusan teremtik is a homoszexualitást, nemcsak megélik.

És a napi lopások tízezrei. Az általuk okozott kár mértéke eltér ugyan a nagy rablók – az állam fosztogatói – által okozott rombolástól. De a mindennapi életét élő ember azzal találkozik, ha az utcájában, a kertjében, a szántóföldjén, az erdőjében, a vonaton, az áruházban és a metrón könnyedén meglopják. És növekvő arányban. Mert lehet. Az én nagyapám csendőr volt a 20-as években. Sokáig szégyellenem kellett, nekem azt tanították, hogy kegyetlenül irtották a népet. Azóta kérdezősködtem régi embereknél. Azt mondják, hogy a csendőr dolga nem a kínzás volt, hanem a mindennapi biztonság megteremtése, hogy az emberek nyugodtan éljenek, termeljenek, teremtsenek, hogy ne legyen veszélyben az, ami az övéké. És akkor rend volt, verés nélkül is. Csak most merem bevallani, 61 évesen, amit gyerekkorom óta elhallgatok: a nagyapám csendőr volt, ilyen módon, céllal és hatással. És a kiskunfélegyházi tanyákban nem félt senki. Fent és lent kell büntetni a tolvajt, a gazembert, mert az egyik helyről átterjed a másikra.

Bocsáss meg, hogy ilyesmiről írok. Nagyon gyötör azonban a tendencia, amire ezer példát látok itthon, s persze mindig a „modern, nyitott, nyugati világra” hivatkozva igyekeznek meghonosítani, a szabadság eszményének álismérvének örve alatt. A tendencia lényege: *szakadoznak, egyre foszlanak a szálak*, a kapcsok, amelyek életerősen összekötnek bennünket a múltunkkal, az éppen itt kapott *örökségünkkel*, amely nélkül semmik vagyunk. S bár a tudomány szerint majmóból lettünk emberré, nem kell majmokká visszaválnunk: a külföld silányságait utánzó magyar majmokká, egyik kezünkben egy fonnyadt banánnal, a másikkal pirosra mart csupasz fenekünket csiklandozva, mert milyen jó vidámnak lenni!

2009. december 24. – Leszedett karácsonyfa

Szétázott Karácsony

Kedves Viktor!

Két karácsonyfánk van. Nem arról a hivatalosról beszélek, amit a Parlament elé kitétek. Hanem arról, ami az otthonok többségébe került: az országéba, s nem az Országháza.

A másik körül furcsa had sündörög. Ördögöknek nézném, de azt mondják a hittudósok, hogy az ördögök ilyenkor háttérbe húzódnak. A találós kérdés: Kezükben virgács, a nyelvüket nyújtogatják, a patájuk nagyot üt, ha rúgnak vele – mi az? Az ő karácsonyfájukon hatalmas díszek, aranyból mind, a vöröslő csillagok rubintból készültek a tetejére, az ajándékok tömegét fényes autókkal hozták haza, melyekkel nesztelenül surrantak be a magas betonkerítések mögé, senki nem láthatja az ő vidámságukat, ricsajuk nem hallatszik át a brokát függönyökön. Úgyse hallhatná senki, mert az utcákat magánhadseregek őrzik a régi, a villanegyedekben ott maradt fakabátokba bújva, vagy a rendőrségéhez teljesen hasonló jelvényekkel, autókkal, motorokkal, feladatokkal, privát borzalmak rendbe szedett őrzőiként. Hadrendbe, jobb, ha tudjuk.

Elbújt az igazság, buja a gázság. Összegzésként elmondhatjuk, hogy ez is egyensúly, fordított. Volt olyan világ, mikor a gaz nem lehetett igaz. Igaz, ez csak a képzeletünkben volt így, még soha nem találkoztunk ilyen helyzettel. De lemondhatunk-e arról, hogy lehetne így is?!

Aggatják a fára mohón a lopott díszeket, Ciprusról hozták a cédrust. Cipruson otthon vannak, a tápszert onnan szívják magukba. Mint az aranyos kisgyerekek, tényleg, szinte megható nézni őket, amint ragaszkodva, titkos kéjjel féltik, őrzik ciprusi gyökereiket, babusgatják a jelenüket, amely reményeik szerint a jövőjük is egyben. **ÉS mi** nézzük.

MI egyébként arra se vagyunk méltók, hogy a jövő egyetlen jó szót mondjon rólunk. Amit eltűrtünk az elmúlt csaknem nyolc évben, annak alapján nem nevezném férfiembernek magunkat. Elviseltük és végignéztük a lakosság nagy részének teljes kifosztását. A tönkre hajtott fejünket csóválgattuk: nézd már, nézd csak, ejnye, tönkön a fejünk, a fejsze alatt! Milyen érdekes! Ilyet még nem is láttunk! Milyen közel van így a föld?! Lefelé lógó szemmel.

Ki érdemelne így szép karácsonyfát? Csupasz jár nekünk, meg a szánk.

Végignéztük.

S most itt vagyunk. Az ördögök jól ismerik a poklot, otthon vannak. De mit keresünk mi a pokol tornácán? Ezt érdemli a magyar nemzet? Ezt bizony.

Van innen kiút?

Ugye most azt kell mondani emelt hittal, a logika és a dialektika törvényei szerint, hogy persze, van. De innen most nincs!

Teljesen **mást** kell tenni, más úton. Olyanon, amin még nem jártunk.

A legtisztább becsület útján. Nem azon, ahol a becsület ésszerű és megéri, mert a becsülettel szemben úgyis győz. Ez ugyanis nem igaz. A becsület nem győz a gazemberekkel szemben, legfeljebb ideig-óráig és véletlenül. Jó esetben örök harcban áll vele, és majd lesz valahogy. Én olyan becsületre gondolok, amely a létünk, amely nélkül nem létezőnk, és amelytől mi is elválaszthatatlanok vagyunk. Vagy van, vagy nincs, és nem is lesz. Oszthatatlan, útközben nem szerezhető meg. Csak az járhat ezen az úton, aki akkor is olyan volt, amikor rálépett. Szívében-lelkében undorodik a korrupciótól, mások kifosztásától, becsapásától, a csalástól. Nem vesz el, hanem ad. S csak akkor lép a közélet terébe, ha ilyen. Ha nem ilyen, kizavarják. S ha nem zavarják ki, mindig megteheti

az, akire mint forrására hivatkozik: a választója, a pártja, az ország állama. Mert nem először van az állam, s utána az ország, amelyet szolgál, ha tud. Fordítva kell ennek lennie minden percben.

Mi sem teszünk ajándékokat az emberek karácsonyfája alá egy ideig. Önámítás. A sajátmagunkét tehetjük csak oda. Minden erőnket, minden tudásunkat, minden kapcsolatunkat, ellenszolgáltatás nélkül. A pénzünket, ha van. A vagyonunk egy részét, ha van. Jövőnknek szánt tartalékunkat, ha és akinek van ilyen. Ne tegyünk színes, csillogóan csomagolt dobozokat a fák alá, mert kiderül, hogy kölcsönkértük, vagy hogy alig van benne érték. Lépünk oda a csendben, ajándék nélkül a némán ünneplők közé, mellé, és hívjuk el őket magunkkal: kiirtani a gatz az elbitorolt termőföldeken, visszavenni és újra kinyitni a bezárt munkahelyeket, ahol egykor az embert emberré tevő értelmes tevékenység folyt, s nem spekuláció.

Aki megfosztotta őket a munkától, az emberi mivoltuk lényegétől fosztotta meg. Ezt tegyük vissza a karácsonyfa alá. Ne nevezzük ajándéknak, mert ezzel még nem tettük semmit. Csak annyit, hogy mint majd újra őket, egyszer minket is embernek lehet nevezni. A ránk bízott közösség emberének. Most farkasok marcangolják a szétlopkodott bárányokat.

Mondhatjuk ugyan üdvözült arccal, hogy 2010-ben mi majd meghozzuk a Boldog Új Évet. De ez nem igaz. Ha a szétázott sorsú magyar népnek még lesz annyi ereje, hogy akarjon teljes felhatalmazást adni az állam vezetésére, akkor tehetünk olyat, ami nem sikerült az elmúlt 20 vagy 65 évben: lehet olyan vezetése Magyarországnak, amely a népétől kapja a felhatalmazást az oly régóta várt, s mindig megghiúsult felemelkedésre.

Boldog Országot! Kívánjuk ezt, s ezért érdemes mindent feláldozni – nem a máséból, hanem a magunkéból. Magunkból.

Ez nem lesz új Magyarország. Ezeregyszáz évével, Európában is szokatlanul erős dór oszlopaival a háttérben, és összes felhalmozott bajával a saját ölében Magyarország lesz ez is, mint tegnap, ma, holnap. De ha egy kicsit bátrabb és dolgozabb lesz, ha egy kicsit jobban szereti magát és anyaként viselkedik népének kitaszított millióival, ha levetkőzi magáról a XX. században rátelepült pestist, azaz a kishitúséget, és elkergeti a kormánykeréktől az ezzel visszaélő, a mindenféle külföldi segítségből élő haszonszerzőket, ha minden nap szebb és boldogabb lesz, mint a tegnap volt, akkor a ma élő generáció elmondhatja magáról, hogy bár bűnös fiú, de megbűnhődvén megtalálta és szereti az Árpádtól származó közös apát: a hazáját.

2010. február 12. – Vita?

A tévévitáról:

Több éven keresztül a Gyurcsány-mocsokban azt javasoltam, hogy ne vegyél részt vele tévévitában. A véleményem most is ez maradt, csak a szereplők neve változott, jellemük nem. Sár száll róluk, nem érdemes, nem szabad kapcsolatba kerülni velük. Érveim:

- Majd dönt a szavazó.
- Magyarország mai helyzete nem engedi meg, hogy show-műsorok kellékei alapján dőljenek el fontos ügyek.
- A választás programokról szóljon. A szocialistáknak nincs programjuk. Lehetne, ha be tudnák mutatni, hogy mit teljesítettek a 2006-os ígéretekből. Tegyék le ezt az asztalra. A hazugság másnak nem program, csak nekik.

- A Te mondanivalód közted és az emberek között formálódik, ezért nem plakát- és médiakampányt kívánsz folytatni, nem politikai reklámhadjáratot, hanem azt teszed, amit eddig 2002 eleje óta: minél több emberrel kívánsz személyesen találkozni, vidéken és Budapesten. Köztük van a helyed, nem a hazugságok kiválasztott helyszínein.
- Mindezek miatt eszedbe sem jut *kihívni* a szoc. párt jelöltjét. *Menjen ki* maga, ha akar, oda, ahova akar.

Ha mégis úgy döntesz, hogy nem akarsz elkerülni a vitát, akkor – de csak ebben a végső esetben – azt javaslom, hogy a miniszterelnököt hívd ki, ne pedig az „egyik párt véletlenszerű jelöltjét”. A miniszterelnökkel lehet vitád. Hátránya ennek is van: alkalmat nyújt Bajnainak arra, hogy Veled szemben, előtted, a Te bevonásoddal népszerűsíthesse „megmentő programját”: ehhez ért, ezt jól fogja csinálni, rendkívül felkészült számokban, tényekben, törvényekben, stb.

2010. március 24. – Mások fejével is...

Most, a kormányzás közeledtével a sok ezer lehetséges észrevétel közül kérlek, engedj meg két építő javaslatot.

1. A VÍZ. Tudjuk mindannyian, mire gondolunk mostanában, amikor ezt halljuk. Nem ezt ismételném, nem a víz stratégiai fontosságát a jövőre nézve, nem is a kufárokat, akik már rátenyereltek a privát szférából, hanem...

A magyar energiaszektorban, ezen belül az olajnak és részben a földgáznak van egy hatalmas, még mindig nemzeti jellegű – ráadásul nemzetközi kiterjedésű – cége, a MOL. Aki olajat és gázt mond, az MOL-t mond, akármilyen mértékben is privatizálták. Nem szedhető darabokra, nem szerezhető meg szatócs módszerekkel, a nemzeti akarat érvényesítése rajta keresztül elérhető. Ilyen más tekintetben az MVM, aki áramot mond, jórészt MVM-et mond, és nemzeti hatást (állami beleszólást is).

Miért nincs ez így a VÍZZEL?! Azért, mert még nem tudatosult bennünk, a zsigereinkben, még csak fecsegünk róla, hogy a VÍZ ugyanaz, mint az áram, az olaj. SÓT!

Legyen a VÍZ-nek is „MOL”-ja. Egy minden tekintetben állami, nemzeti kézben maradó olyan szuper gazdasági vállalatcsoport, holding (MAVÍZ), amelynek teljes hatásköre kiterjed a Magyarországon található, oda érkező és ott rejtőző vízkészlettel való teljes gazdálkodásra. Beleértve olyan alapvető kérdéseket is, amelyek terén Magyarország nemzetközi tekintélyre, tudományos hatalomra tehet szert:

- a víz és a szennyezettség, illetve környezetvédelem viszonya
- a stratégiai készletezés évezredekre előre
- a lakosság zavartalan ellátása, a fertőző talajvizek kiküszöbölése, semlegesítése
- keményen megszervezett együttműködés azokkal az államokkal, amelyekkel közös vizeket használunk – azaz egy olyan Duna-program, amely a lényegre koncentrál, s nem a diplomáciai ügyetlenkedésekből áll mindössze, mint a mai hangzatos Duna Projekt
- kutatás-fejlesztés, átfogó tudományos programok nemzetközileg kiemelkedő szinten
- öntözési rendszerek az Alföldön, máshol is – az Alföld visszakapcsolása éltető gazdasági övezetté

2. A kormányzati struktúrából, tehát az egész irányítási rendszerből hiányzik egy olyan integráló fokozat, amely fölötté van az ágazatoknak, azok érdekeinek. (Rossz emlékű ugyan a Tervhivatal, de voltak fontos fejlesztési funkciói.) Nem tudományos kutatóintézetre gondolok, hanem sokkal többre: a kormányzás egészét szolgáló, a gazdasági programokon is messze túlmutató **integrált társadalmi hivatalra, a döntéshozás részeként, annak felső régiójában. Nagyon széttagolt ma a döntéshozatal, a decentralizálás bénaságot is hozott magával a kormányzati, állami tervek, programok ellehetetlenülnek végeredményükben.**

U.i.: a fenti gondolatok nem az enyéme, én csak megfogalmaztam, kicsit kifejtettem. A jövőt kereső beszélgetéseken születtek, barátaimmal.

2010. március 29. IDŐ

Engedj meg néhány egymástól eltérő jellegű és súlyú észrevételt.

1. A „nyugdíjasok”, tágabb értelemben a nosztalgiából élők: okkal hisszük, hogy nem nagyon akarják vállalni azt, hogy támogató szavazatukkal újra igazolják a bukott gárdát. DE: sokan lesznek, akik mégis megteszik. Lehetnek olyan sokan, hogy éppen rajtuk múlik a fő cél: a 2/3-os kormányzási lehetőség. Mert sokan mégis elmennek, konok dachból, genetikus görcsből, hogy utoljára „megmutassák”, hogy ők is vannak, igenis... Ne tegyünk úgy, mintha ők másé volnának, eleve elrendelt, hogy ők oda szavazzanak. A választási kampány utolsó nagy hajrájában **MINDEN erejével** őket kellene megkeresni a teljes aktívának, képviselőjelölteknek és csapataiknak. **TELJES ERŐBEDOBÁSSAL.** Ők lesznek a mumusok. Ne hagyjuk! Győzzük meg őket egyenként arról, hogy... miről is? Arról nem lehet, hogy a Fideszre szavazzanak. Ne legyenek illúzióink. De legalább arról, hogy ne legalizálják újra azt a büntetést, amit ránk mértek legutóbb ezzel az általuk megválasztott kormánnyal. Azzal, hogy hagyják a nemzetet előre menni, vezetett úton. Kimondatlanul azt elérni tehát, hogy **MARADJANAK OTTHON.** Megteszik sokan, ha megnyerjük őket szimpátiával, emberi szóval. **TEHÁT: MINDEN ERŐT AZ ÖREGEK MEGGYŐZÉSÉRE, MEGNYUGTATÁSÁRA, IJEDTSÉGÜK CSENDESÍTÉSÉRE.**
2. Nincs harc, nem kellene nagy viták – nem kell a jelöltek vitája sem! -, csendes a világ. Ez rendben. De ilyen apály idején nagyon sokat jelentenek, nagy erővel hatnak az **egyszerű, érthető, sematikus mondatok.** Vesztünkre ilyen mondat van ellenünk is, és hatásos, hidd el: az tudniillik, hogy „a Fidesznek nincs programja”. Ez ma éles, élő veszélyt jelent. Utólag majd tehetünk ellene, most keveset, mert... Ezért próbálkozunk mi is egy-egy tömör, nagy határozottsággal előadott mondattal minősíteni, áttematizálni a léggözt éppen ezekre a mondatokra. Magam nem tudok ilyent, mert ez a stábotok teljes profizmusát igényli. Nem kevésről van szó, míg egy-egy ilyen séma megszületik és hatni kezd. **DE KELL ILYEN.**

Pl. a szocialistákról, hogy „*Itt a 19. programjuk, egy híján 20, és most éppen ez az új... holnap jön a 20 hazugságtömeg.*”

Pl. a Jobbikról: „*Mindenre veszélyes, ami stabil érték.*”

Ezek csak rögtönzések, ennél sokkal fontosabb dologról van szó.

3. S végül nagyszerű jelszó az Itt az idő, és egészen április 25-ig tartsuk is meg, de legalább is ápr. 11-ig. Ekkor vagy akkor érdemes a tavaszra, az üdeségre, a reményre, a jókedvre apellálni, és egy kicsit új jelszót választani, nevetve, derűvel:

Itt a jó idő

2010. április 12. – És most...

Kezdjétek Gyurcsánnyal. Ha nem vele kezditek, folytassátok Gyurcsánnyal. A fejtől bűzlik a hal, és ez a hal rothadt. A fej után el kell távolítani az egész bűzlő halszállítmányt az ország asztaláról, amely fehér terítőre vár.

2004 augusztusától, e félkegyelmű trónbitorló testvér- és országgyilkolásától kezdve és után Magyarország nem volt többé az, ami addig.

És most iszonyú a teher.

De nem ezért kell vele kezdeni. Hanem azért, mert ahogyan belőle ered a korrupció mocskának lágája, ez addig fog szívárogni és bűzt okádni, míg a magmában nincs tiszta légkör, megbékélt anyag.

Kezdjétek és folytassátok Gyurcsánnyal, és akkor legalább oda visszamennek a dolgok, ahol voltak 2004-ig. És utána vissza lehet menni oda, ahol lenni kellene mindig.

*Szívből gratulálok a győzelemhez. Most meg kell tanulni megtartani. Ez egészen más feladat.
A nemzet ebben érdekelt, és nem vallhatunk kudarcot a következő 20 évben.*

Nem ő, nem ők a legfőbb bajunk, de nem lesz itt tiszta kéz, amíg ők nem felelnek tetteik súlyához mérten.
Ő, ők, sorban. Ne féljünk kimondani: a zárkák felé.

2010. április 13. – Mese az ördög szarváról és mese a kis farkaskölyökről

Olyasmiről írok, amivel semmi tennivalónk, nem a mi dolgunk, végzik ők maguk szorgalmasan...
A szocialistákról egy szót. S persze nem vitás, érdekeltek vagyunk az alábbi folyamatban.

Most 19%. Mi lesz ebből náluk?

REMÉLHETŐEN összezuhanás. Erre a helyzetre nincs elképzelésük. 1994, amikor a hibák tömege után az ölükbe hullott, nem fog megisméltódni.

Nem volt, évek óta nincs vezéralakjuk. Elvtelen kompromisszumok tömege „teremt” mindig „megoldást” e hiányra. „Valaki” egyszer csak az elnökük lesz. „Valaki” más meg a miniszterelnökük, jelöltjük.

Most nem tudják elkerülni a válságot. Ez még nem az. Az most jön. Amikor az utolsó csatára alkalmas erők is visszavonulnak a harcmezőről, ezért a maradék semmiért nem akarnak tovább vérezni – most a választóikra gondolok, az aktivistáikra, s nem a meggazdagodott, kapzsi elitre, aki berendezkedett a zsíros jövőre.

Törpék lesznek, törpéből lettél, törpévé leszel, mondja az Ige.

S mint minden válságos helyzetben, most is feldugja majd szarvait egy rém, ismerjük már erről: Gyurcsány. Nem is kell figyelni rá. EDDIG is megoldotta, EZUTÁN is megoldja, hogyan kell szétverni mindent, ami vele, körülötte van. Addig persze még sok rossz mozdulata lesz, talán lesznek idióták, akik még nem ismerik, vagy muszáj kapaszkodni valamibe, vagy éppen örök hálára lettek kötelezve a buja időkben. Jön, s magához ragadja a...

Mit is? Minek a vezetését? A káoszét. Ott, ahol jár, viszály terem. HA magához ragadja a „vezetést”, eléri, amit egyelőre más még nem tud: visszaszorítja a pártját a kispárt kategóriába.

Nincs ugyanis semmi tartalékuk. A tisztességüket régen elveszítették, a támogatóik tömege is szegénysorba került. A „vezérek” bebiztosították a maguk és a családjuk jólétét, más nem is érdekelte őket az elmúlt évtizedekben.

Nem csupán a Jobbikra nézve, hanem a szocik esetében is igaz: ha eredményes és hosszú távon követhető nemzeti politika veszi kezdetét, kiderül, hogy gyér a gyökér. Elszárad.

Van persze bajos hozadéka is ennek a mára apátiával sújtott helyzetnek. Mert igaz ugyan, hogy az áruló feje a porban hever – régen Ocskai László esetét használtam Dávid Ibolyára és az „MDF”-re -, és nincs nagyobb ellenség az árulónál, a klasszikus ellenség is jobb nála, igaz, hogy a Bokros-Dávid szélhámosság kudarcot vallott, de van helyette egy másik rém.

AZOK, akik az SZDSZ-t hozták a nyakunkra 20 éven át, most a Lehet Más a Politika nevű amúgy megtévesztően üres semmivel, az LMP-vel rukkoltak elő.

Erre van egy **mesepéldám**. Amikor a nyáját többszörösen pusztító ordas farkas a károsultak dühe elől az odújába kényszerült vissza, gyorsan kiküldte az aranyos kis farkaskölyköt, mutassa játékos arcát az üldöző embereknek. S azok elkezdtek simogatni. Nem tudták, hogy az ordas bent viczorog, s nyugodt, mert látja magát benne: az aranyos kicsi hamarosan nagy, ordas farkas lesz, jaj a nyájnak. Aludjatok jól, álmodjatok szépet, gyerekek. Jó éjszakát, lekapcsoljuk a villanyt – mondta kedvesen az amerikai nagykövet! **Lehet? – Lehet!** Ez az ő jelszavuk.

2010. április 16. - Érvek a kétharmados többség mellett (I.) - és az azt tagadók ellen (II.)

A két forduló közötti véghajtásban természetesen a 2/3-os parlamenti többség körül izzott fel a vita. A FIDESZ szereplői nem mindig sikeresen érvelnek a sajtóban, látszik, hogy nincs kellően összehangolva fellépésük. Talán segít ebben valamit az alábbi érvrendszer a harcosoknak.

I.

1. A kétharmados többség nem a FIDESZ vágya, hanem a választók felhatalmazása, ezt látjuk az 2008-as népszavazás, a 2009-es EU-választás és az első forduló eredményéből.
2. E többség egyben kényszer: a szétrombolt társadalom, a tönkretett – megfojtott gazdaság –, a megalázott nemzeti összetartozás kiáltó kényszere a megoldás, az erre képes vezetés felé.
3. És kényszer amiatt is, hogy a korábbi kormányzó pártok felszámolták önmagukat: iszonyú hibáik, kapzsiságuk, az ország mértéktelen kifosztása láttán a választók lenullázták őket, valamennyi más rendszerváltó pártot és a múlt rendszert tovább éltető szocialista kreációt is. Nincs érvényes politikai erő, amely vezetni volna képes, beleértve a most Parlamentbe kerülő két új pártot is, amely „fekete folt” a várható tetteit illetően, mindkettőt a szociálliberális csőd szülte, csak ennyit tudunk róluk biztosan.
4. A fentiek miatt az ország legfőbb gondja ma az optimális társadalmi vezetés. Ez a FIDESZ véleménye is, ezért hajlandó arra, ezért készül rá csaknem egy évtizede, hogy a vezetetlenség és a félrevezetés zsákutcájából segítse kijutni az országot. ERRE készül, ez a feladata, ez a kötelessége. Megkerülhetetlen felelőssége.
5. Olyan helyzet alakult ki, amelyben a lakosság biztonságot hozó társadalomfejlődést követel, és arra szavaz, akitől ezt megkaphatja. Ezért választják más pártok korábbi hívei is tömegesen a FIDESZ-vezette kormányzást. NEM PÁRTOT, hanem kormányozhatóságot, azzal, aki erre képes. Ezt a képességet kell optimálissá tenni az állam megrázkódtatásoktól mentes vezetésével, vagyis a mindent szétdőlt pártharcokat, a pártok mögött álló kegyetlen klientúrákat kiküszöbölő kormányzással. Mire volt jó a szociálliberális koalíció 8 éve, az MDF támogatását is élvezve, vagyis igazán „nagy pártdemokráciával” megáldva? A totális széteséshez, az ország kormányzásának képtelenségéhez, a szabad és legalizált rabláshoz, a „következmények nélküli országhoz”, ami így nem is igaz: a következményeket viseli 9-9.5 millió ember, hogy egy félmillió rabló hadsereg düljön szét az országot „következmények nélkül”. Ezt akarná folytatni a lakosság?! Aligha vágyik erre, jelzi, hogy brutálisan elfordult ettől.
6. A FIDESZ-nek egy kaotikus úrt kell betöltenie, egy szétrombolt társadalmat munkán alapuló mozgásba hoznia, és ehhez olyan felhatalmazásra van szüksége, amely nem zülleszt vissza a kormányzást az anarchiába.

7. Magyarország – a saját tetemein – kap ezzel egy utolsó esélyt arra, hogy megoldja, hogy saját maga oldja meg, a saját érdekei alapján, a saját problémáit, segítve ezzel a Kárpát-medence egészének, magyarságának szabadabb fejlődését, melynek motorja lesz majd.

II.

1. Kik akarják most megvédeni a demokráciát a FIDESZ-től? Lendvai Ildikó, a bukott Kádár-rendszer ideológusa, a bukott szociálliberális kormányzás oszlopa, az MSZP-SZDSZ koalíció „nagyasszonya”? Gyurcsány Ferenc, akinek magántőkés tettei és banda jellegű kormányzása miatt nem a demokráciát kell majd védenie, hanem ügyvédekkel együtt saját visszaéléseit vagyonnal, országgal? A bukott MSZP egész korábbi vezérkara, az országot tönkretévők haditanácsa, aki – ugyan tudta, hogy megbuknak mint párt – azt azért elérte, hogy ő üljön be újra Kádár, Horn, Medgyessy, Gyurcsány, Bajnai bukott embereként a Parlamentbe, kiszorítva onnan saját megújulásuknak még a csíráját is? Ők féltik a demokráciát, akik egész életükben gépezetnek és fejőstehénnek nézték az államot és népét, amelyet újra és újra kisajátítottak.
2. És kinek az érdekében lépnek fel most ilyen lázasan? Azon szavazók jogainak érdekében, akik 8 év garázdálkodása után kis kivétellel dühös NEM-et mondtak rájuk a választásokon, melyet ezek az emberek már évek óta várnak, követelnek, s most végre éltek demokratikus jogaikkal, melytől 4 éven át rendőrtámadás, gazdasági csőddel való fenyegetés, szociális kizsákmányolás és szocialista, szabaddemokrata magánbirodalmak kiépítése fosztotta meg az állampolgárokat.
3. És kit is képviselnek ők múltban, mában, jövőben? A nemzetközi tőkét, melynek leghűségesebb kiszolgálói nem csupán 8, hanem éppen 20 éve, s voltak az átmeneti időszakban is, tehát évtizedek óta. Melynek alkalmazottai, ügynökei, adósai, kegyencei? A tőke most számon kéri tőlük a vereséget, melynek elkerüléséért olyan gazdagon megfizette őket. Ezt képviselik, nem a népüket, melyhez közülük soha nem volt, melyet képviselni sem akartak, s főleg, nem is tudtak: a milliárdosok kormánya és birodalma most visszavág és „demokráciát” követel. Látjuk, mit hozott az ő demokráciájuk.
4. És persze, persze: féltik magukat. Rettegnek az elszámoltatástól, a felelősségre vonástól, melyet mindig megúsztak. Először a szovjet tankok tetején. Aztán a dollár adóssághegyek tetején a 70-80-as években. Aztán azzal, hogy menekültek a politikai hatalomból a legfőbb felelősségvállalás idején, a rendszerváltás kezdetén: átmenekültek a gazdasági vagyona, a kárpótlások kárpótló bajnokaiként, majd a privatizálás ügynökeiként és végrehajtóiként. ERRE volt jó a demokrácia a szociálliberális hazugság világában – a farkas megeszi a bárányt, szabadon, hiszen szabad. ENNEK lesz most vége, eljön életük első nagy beszámolója, elszámolása, a köz előtt – és ez rettenetes, ez elviselhetetlen. DE már sejtik, hogy eljön... és ezért hatalmi visszaélést, a FIDESZ túlsúlyát kiáltják. A túlsúlyos elhízottak kiáltják ezt a sovánnyá fogyasztott társadalomnak. Ígérjük meg nekik, hogy minden törvényes, demokratikus, parlamenti lesz.
5. Ki biztosítja, hogy a FIDESZ ne élhessen vissza a hatalmi fölényével? – gyakran teszik fel a kérdést ezekben a napokban.
 - maga a lakosság, mely tudja, hogy mégis ezt akarja, ennek indult neki április 11-én.

- kínlódó nyugdíjas, reménykedő orvostanhallgató, multik által lefojtott magyar vállalkozó, nevelésre vágyó tanár, a gazda a parlagföldje szélén, ezért ment el volt pártjától a FIDESZ-re szavazni.
- a magyarság a határon túl, több millió velünk egyenlő magyar, akit megfosztottak attól, hogy ő mi legyünk, pedig szeretne egy kicsit ebből az érzésből.
- az elementáris emberi, vezetői tisztesség, mely szükségszerűen az alapeleme egy olyan pártnak, amelyet közel, vagy több mint kétharmadban vezetésükre hatalmaznak fel az iránta bizalmat tápláló választók. E nélkül a tisztesség nélkül szóba sem jött volna a bizalom.
- A FIDESZ tisztában van azzal, hogy a rendszerváltó pártok egymás után – a szocialistákkal kiegészítve – elárulták a rendszerváltást, a rájuk bízott országot. Csak neki sikerült megvédeni a rendszerváltás céljait, értelmét. DE tudja azt is, hogy kudarca esetén ugyanarra a sorsra jut, mint a többiek, és nem lesz olyan dilettáns, hogy vezető erő nélkül, idegenek szabad prédájára hagyja az országot, mint Mátyás király óta annyiszor tette ezt sok vezető erő.
- S végül: a FIDESZ – ezt mutatják a választások – széles, demokratikus néppártként magában viseli azt a sokrétű, az egész nemzet minden rétegét magában foglaló koalíciót, amelyet rossz esetben egymással ellenséges pártok szoktak ártó módon megjeleníteni, a maguk érdekét szolgálva, a többieknek, mindenkinek kárt okozva. Magyarország betegessé vált, a csalások és alkalmatlanságok elleplezésére szolgáló pártstruktúrája iszonyú erőket fecsért el. Az országot. Melynek népe most egy nagy pártban tömörülő közös erőben kívánja kifejezni a saját közös erejét, rábízva azt, hogy megteremtse és erősítse azt, ami nincs és nem is volt a második világháború óta, sőt a XX. század nagy részében soha nem volt: hogy legyen követhető nemzeti érdek, távlatot nyújtó nemzet, élhető ország.

Ezt kívánja garantálni a FIDESZ a kétharmados többséggel: a nemzet biztonságát, az ország zavartalan belső és külső fejlődését.

A politikában, mint mindenben, ami az emberrel, az emberi közösségekkel összefügg, komoly szerepet játszik a hit, a bizalom: A FIDESZ most felteszi teljes súlyát, becsületét, jövőjét, hogy megkapja és megköszönje a belévetett bizalmat, az iránta érzett hitet, melyet egész létével kíván megköszönni – mert hisz a saját népe alkotó erejében. Ez a közösségi hit is a választás része, az is volt mindig, ha volt rá ok – és most ez a hit kapcsolja össze a választót és leendő kormányzó erejét.

2010. április 23. – MNB – magyar nagyravágyó banda

Európai országban példátlan a magyar négyek bandája – I. Mao felesége és három társa, a kínai négyek bandája és sorsuk, tehát máshol azért volt példa.

A négyek bandája Wallis-pókok hálójára. Mellesleg. Külön-külön maguk is hálózat. Mert példátlan az, hogy a volt miniszterelnök, a mai miniszterelnök, a MNB elnöke és a pénzügyminiszter ugyanazon sarokból bújt elő, az orosz kapcsolatokból nagyra nőtt, magának a Horn-kormányzás óta mindent megengedő Wallis-bunkerből.

Hármat hagyhatunk, visszamennek oda. Mao felesége azonban marad: Simor Andrásnak hívják.

MARAD????!!!

Miért lehetne. Ha valahol, akkor a világon mindenhol éppen a nemzeti bank élén kell feddhetetlen embernek állnia. Ezért, éppen ezen feddhetetlensége miatt illeti meg a különös védelem, a szuverenitás.

De Simor? A SPEKULÁNS! Ciprus ragyogó fia? ODA VELE, NE IDE!

Vérlázító, s a pökhendi ragaszkodás mindent elárul róluk. Biztosan van mód az eltávolítására. Befektíti a nemzeti bank tisztaságához szokott nemzetközi gyakorlatot. Ki vele, gyorsan. Mert hihetetlen, amit műveltek, aminek ő az utolsó tagja.

Emlékeztetnék egy levelemre, amelyet arról írtam, hogy 2008 nyarán, a válság első fuvallatai láttán, amit persze ők pontosan érzékeltek, főleg Simor elvtárs, Gyurcsány a belső körnek kiadta, hogy minden vagyont likvidd, és az így keletkezett forintot euróvá tenni. Ebben, azóta tudjuk, Simor élen járt. Majd jött a válság, a forint végletes meggyengülése, s a bulin lehetett nyerni 30%-ot.

Idézem:

„2009. június 25. *Hol a lé, Gyé?!*”

Adalék ahhoz, hogyan kell bánni azokkal, akik az országot kifosztották...

Offshore banditáink vezérfigurája is Gyurcsány, a többi az inas. VAJON hol van a tavalyi osztaléka? S egyáltalán: az Altus offshore-múltja közismert, mégha itt az „offshore” csupán Luxemburgot jelent is. Ugyanaz.

Nos. **Tény. Gyurcsány tavaly nyáron kiadta minden bizalmasának**, hogy amijük van, azt tegyék pénzzé, s pénzüket konvertálják erős valutákba, amiket kideríthetetlen devizaszámlákon helyezzenek el. S lőn. Tették. Tetük.

Nem is folytatom. Ők tudták, mi jön ősszel. Azt kevésbé tudhatták, hogy a világban is megjön, de azt igen, hogy a magyar gazdaság fizetőképességére mi vár, mi vár a forint árfolyamára. Akik „mindenüket” mozgósítva, így aktivizált forintkereteikből 228-230 forintért eurót, 145 forintért dollárt vásároltak, azokat számukra biztos számlákon tudva, vagyonméretű likviditást csempészték ki az országból, fél évvel később, összeomlásunk után, a 310 forintos euró és a 245 forintos dollár áron milyen jól is kacaghattak: jó időben, jó helyen voltak! Egyszer már meg kellene velük értetni, hogy ez tévedés. Optikai csalódás. Rossz időben voltak rossz helyen. Osztalékok? Offshore-bandák, hol a lé?”

Őszintén azt hiszem, hogy ha a Parlament ezt a Simor-dolgot nem rendezi, akkor ebből még tömegmegmozdulás lesz, és ha az lesz, az a Jobbik vezetésével történik, s még radikálisabb felhangokat kap, mint kellene. KELL EZ NEKÜNK? KELL EZ AZ MNB-nek? Ez csak Simornak kell.

2010. április 25. – Budapest, legyen és lehessen a nemzet fővárosa

Kedves Viktor!

Megkövetés...

Talán már a legelső miniszterelnöki beszédben a magyar állam részéről meg lehetne, meg kellene követni azokat a megalázottakat, akiknek a testére gumilövedékkel lövették a hatalom, akiket jogtalanul letartóztatott, akiket szétkergetett; akiket arra szólított fel, hogy „mehetnek külföldre is élni”; akiket egy béna, alkalmatlan hitelpolitikával nyomorba juttatott azzal, hogy uzsorások kezébe került az otthonuk, stb...

Szeressük meg...

„Letésem lassan a pennám” – lejárt az ideje az önkéntes, ellenzéki helyzetünkből eredő tanácsadásnak, az intézményesített professzionalizmus korszakát nyitja meg a ma este nyilvánvalóvá vált ragyogó tény: a kétharmados parlamenti többség.

Van még egy téma, amit szeretnék megfogalmazni zárszóként, most már igazán szűkszavúan – ez pedig **Budapest.**

Nem tehet róla a főváros, hogy az elmúlt 20 évben a leggyalázatosabb sáskajárás helye lett. A lepusztultság minden területen egyértelmű: mindennapi állapotában, a fejlesztések hiányában, a vezetés végletesen korrump voltában. A szocialisták és a liberálisok fejőstehénnek használták, de még legeltetni is elfelejtették, nyilván vágóhídra szánták a lecsupaszítás után.

Mi, akik a vidéket képviseljük elsősorban, fájó szívvel néztük, hogyan akarják elbitorolni. Hagytuk is, szavunk sem volt. A FIDESZ SEM tehetett mást. Kinéztek innen bennünket 20 éven keresztül, s becsapták hozzá a budapestieket, főleg a pesti oldalon.

Pedig csaknem 200 éve, a reformkor kezdete óta Pest és Buda a nemzet közepe. Politikailag, s később egész gazdasági súlyával, millenniumi tekintélyével. Amikor naggyá lett a múlt század fordulóján, Közép-Európa centrumának készült, Trianon tehet róla, hogy hiába... S nem tett jót neki az a bécsi elnevezés, az a mögött húzódozó tartalmi részizagság sem, hogy Judapest.

Gyönyörű hely, lehetne újra mindannyiunk közös vágya, hogy a **nemzet fővárosává váljon**, abban a teljes Kárpát-medencei magyar érzelme- és érdekszférában, amelyre annak idején felkészült. Az elszámoltatás itt a legsürgősebb, a brutális fosztogatás itt volt a legteljesebb. De annak elvégzésével párhuzamosan tegyünk meg mindent, hogy élhető főváros legyen – nem vízfej, nem kozmopolita mutatványszám – „nézzétek, milyen liberális város!” (ami persze ingatlangarázdálkodást, homoszexuális paradicsomot, a belváros kisajátítását jelenti) –, hanem nemzeti szimbólum, összefogó erő, kisugárzás más területeink felé, lehet, hogy kisebb, de szebb és épülő. (Őszintén szeretném felhívni a figyelmedet, hogy olyan emberek, mint *Finta József*, mások, a koncepcionális fejlődés teljes tárházát hordozzák bölcs fejükben – egyelőre meghallgatás nélkül.)

Alapos ember készül a város kormányzására *Tarlós István* személyében, lesz gazda. Jussunk el odáig, az őszi választásokig. Győzzük meg a pestieket, hogy ők is annak az országnak a legmegbecsültebb részei, amellyel – a vidékkel és a határon túli magyarsággal – megpróbálták szembeállítani érdekeiket. ***Szeressük – meg – a pestieket,*** mint népünk velünk azonos részét.

UTÓSZÓ

Mindig azt vallottam, hogy a nemzet érdekében két évtizedes kormányzásra kell készülni. Most hozzáfűzöm: hiba volna, ha minden mozdulatunkban ez a két évtizedes elhivatottság és elbizakodottság volna érezhető. Elporolna bennünket ezért a sors idő előtt.

Minden mozdulatunkban egy dolognak szabad érződnie csupán: akkor, ott a legjobbat akarjuk, s döntésünk nyilvánvalóan összefügg a nemzet érdekével, úgy, hogy a nemzet tudja is ezt.

A váteszek megbuknak, a nemzeti stratégiák győznek hosszabb távon.

Baráti tisztelettel mondok köszönetet azért a lehetőségért, melyet a leveleim iránti figyelem kínált írás közben:
Gubcsi Lajos

2010. május 18.

1703. június 16.

Ismét Vereckénél

Fejetlen országban akasztva, szegényen
Véres test Ungvárnál az erdő szegélyén
A templom tornyában német vas hirdeti
Halállal pusztulsz el kuruc, mint Thököly

Száz, talán kétszáz rongy, benne az embere
Köhögős hajnalban menekvők serege
Térdre rogyva állnak a földön futottak
A rikoltó hajrából szégyenben maradtak

Nagyságos kis Ferkó? *Úgyse jó, úgyse jó!* –
S kétszáz rongy könnyében szétnyílik az erdő
Térdre hull a népe, homloka földbe ér
Jöjjön vagy forduljon, nem tudja a vezér

Ruszin ajkán sikoly, szava szemében él
Koszorú vér, kötés egy bujdosó sebhelyén
Munkács fia szótlán, Esze Tamás rázza
Előre nagyuram! A Tiszántúl várja!

Vesztőhely? Vezérlő csillag, vagy vak végzet?
Vereckénél nem kard, csak kasza, kapa éled
Ám most anyja nyelvén éled az imádság
Látjátok Ilona naccságunk vonását?

Gyöngén kezd a hajnal, méricskélget a nap
Kire vessen új fényt, felkelő sugarat
Lassan egybeolvad rongyos s árva vezér
Menekvő élet a reménnyel összeér

Felszegve bús fejét az új pirkadásra,
Néz a nép hitében bátor kis urára
Ingek alatt kések, szekercék villannak
S Vereckén, mint Árpád, indulunk Munkácsnak

2009.

Gubcsi Lajos: A Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában megjelent albumok

- Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött – Leveleim Orbán Viktornak 2004-2010
<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>
- Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten
<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>
- Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT – Leveleim Orbán Viktornak 2009-ben
<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>
- Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG – Leveleim Orbán Viktornak 2004-2008
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>
- Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>
- Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>
- Gubcsi Lajos: A szabadság népe
<http://mek.oszk.hu/03400/03496/>
- Gubcsi Lajos: Az ég felé...
<http://mek.oszk.hu/03400/03499/>
- Gubcsi Lajos: Üzenet a végekről III. – Délvidék
<http://mek.oszk.hu/03400/03497/>
- Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből (2008-ban)
<http://mek.oszk.hu/03400/03498/>
- Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>
- Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355/>
- Gubcsi Lajos: Üzenet a végekről I. – Felvidék
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950/>
- Gubcsi Lajos: Üzenet a végekről II. – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324/>
- Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651/>
- Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>
- Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtettél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576/>
- Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575/>
- Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574/>
- Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741/>
- Gubcsi Lajos: Posztumusz
<http://mek.oszk.hu/02700/02785/>
- Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577/>
- Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573/>
- Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
<http://mek.oszk.hu/02500/02578/>
- Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot (1989. október 5-9. MSZMP-MSZP)
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508/>
- Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>
- Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja (Magyar Tudományos Akadémia, 1998. április 10.)
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141/>